

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

www.kizilbayrak.net

Sayı: 2014 / 17 • 25 Nisan 2014 • 1 TL

Baskı ve yasaklar sökmeyecek!

**1 Mayıs'ta
TAKSİM'E!**

**1 Mayıs'ta
KIZILAY'A!**

1 MAYIS'TA ALANLARA!

Sınıfı mücadelesinde direnişçi eğilim güçleniyor

Haziran Direnişi'nden Greif'e ve diğer militan işçi direnişlerine kadar, gelişen mücadele bu sömürü, baskı ve köleliğe karşı biriken öfkenin eylemde kendini göstermesinden başka bir şey değildir.

"İşgal, grev, direniş!" şiarıyla yola çıkan Greif işçileri, halen devam eden mücadeleleriyle, yol açıcı bir 'model' yarattılar. Bilinç, örgütlülük, kararlık ve meşru-militan mücadelenin temel alınması sayesinde yaratılan bu modelin, beklenenden de erken bir dönemde, işçi sınıfının değişik kesimleri tarafından benimsendiği gözleniyor.

Haziran Direnişi'nden Greif'e, Greif'ten 1 Mayıs'a doğru ilerleyen süreç, işçi sınıfının farklı kesimlerinin militan direnişleriyle ivme kazanıyor. Taşeron köleliği ve özelleştirme yağmasına karşı son dönemde işçilerin sergilediği militan mücadele kararlılığı, daha önce yaptığımız "Greif direnişi yeni bir dönemin kapılarını açmıştır" tespitini doğrulayan ilk verileri oluşturdu. Belirtelim ki, önümüzdeki süreçte bu örneklerin artacağından kuşku duymak için bir neden bulunmuyor.

Aşırı sömürü ve yağmaya karşı biriken öfke

89 Bahar Eylemleri'yle yükselen işçi sınıfı hareketi dalgasının '91'de Mengen'de, ordu güçlerinin müdahalesi ve sendika ağalarının ihanetiyle kırılmasından bu yana, neoliberal politikalar fütursuzca hayata geçiriliyor. AKP iktidarına denk düşen son 12 yılda ise, pervasızlık doruğa çıktı.

Tek parti hükümeti olmanın küstahlığı, büyük sermayenin tam desteği ve ABD emperyalizminin teşviki ile işe koyulan din istismarcısı AKP, faşist 12 Eylül cuntasının bile göze alamadığı icraatlara imza attı. Bu dönemde TÜSİAD kodamanlarının serveti ikiye-üç katlandı. "Yeşil sermaye" diye anılan AKP destekçisi kapitalistler ise iyice palazlandı. Aşırı sömürü, yağma, rüşvet ve yolsuzluktan biriktirilen servetlere el koyan AKP-Cemaat koalisyonu, etrafında öbeklenen yiyici takımından yeni bir 'orta sınıf' yarattı.

Sermaye kodamanları ile iktidarın kilit noktalarını tutan dinci kılıklı yozlaşmış politikacı kastın bu kadar palazlanması, işçi sınıfı ve emekçilerin kurlsız sömürüye maruz kalmaları ve pek çok hak kaybına uğramaları sayesinde mümkün olmuştur.

Aşırı sömürüyü hırsızlık, yolsuzluk ve rüşvet bataklığına saplanan iktidarın kaba saldırganlığı tamamladı. Bu döneme taşeronlaştırma, esnek üretim, özelleştirme, sendikasılaştırma, yasal kazanımların gaspı, kriz bahanesiyle çalışma koşullarının ağırlaştırılması vb. icraatlar damga vurdu.

Tüm bunların birikimi, kaçınılmaz olarak işçi sınıfı saflarında büyük bir öfke yarattı. İşçi sınıfının farklı kesimleri bu dönemde döne döne mücadele ettiler kuşkusuz. Fakat yazık ki bu mücadele, sınıf hareketinin içine hapsedildiği kuşatmayı yarmaya yetmedi. Dolayısıyla öfke birikimi devam etti.

Haziran Direnişi'nden Greif'e ve diğer militan işçi direnişlerine kadar, gelişen mücadele bu sömürü, baskı ve köleliğe karşı biriken öfkenin eylemde kendini göstermesinden başka bir şey değildir.

Meşru-militan mücadele bilinci geliyor

Sınıf hareketi zayıf olsa da, işçilerin mevzi direnişleri eksik olmadı. Kimi yerde tensikatlara, özelleştirme yağmasına karşı, kimi yerde sendikal örgütlülük hakkının kazanılması için, kimi zaman ise TİS'in (Toplu İş Sözleşmesi) satışla sonuçlanmasının engellemek için gündeme gelen direnişler, pek çok durumda somut kazanımlara ulaşmaya muvaffak olmadı.

Mevzi direnişlerin birçok yerde kırılması veya boşa düşürülmesinde, direnen sınıf bölüklerinin bilinç, örgütlenme ve deneyim eksikliğinin payı olsa da, esas sorun, sendika bürokrasisinin süreci yasal cendereye sıkıştırması, kimi yer de ise, işçileri sırtından hançerlemesinden kaynaklandı.

Gelinen yerde işçi sınıfının iradesinin belirleyici olacağı, taban örgütlülüğüne ve inisiyatifine dayalı, yasal cendereye sıkışmayan, meşru-militan mücadeleyi temel alan, sendikal bürokrasiyi sınıftan yana tutum almak ya da teşhir olmak ikilemiyle karşı karşıya bırakacak bir tarz gerekiyor. Zira bunun olmadığı yerde direnişler kırılabilir ve boşa düşürülüyor.

Bu temel noktalarda örnek teşkil eden Greif direnişi ön açıcı oldu. Nitekim son dönemde hak gasplarına, taşeron köleliğine, özelleştirme yağmasına karşı mücadelede işçilerin ortaya koydukları kararlılık, meşru-militan mücadele bilincinin işçi sınıfı saflarında gelişip benimsenmeye başladığına işaret ediyor. İstanbul'daki bazı mevzi direnişlerin yanı sıra Kütahya, Yatağan ve Zonguldak'ta halen devam eden direnişlerde kendini gösteren bu kararlılık, meşru-militan mücadele dönemine girişin ilk örnekleridir.

Sınıf dayanışması güçleniyor

Bilindiği üzere sınıf mücadelesinde işçi sınıfının etkili silahlarından biri, sınıf dayanışmasıdır. Sınıf dayanışmasının olmadığı veya yetersiz kaldığı yerde, sermayeye geri adım attırmak, belli hakları söke söke almak, imkansız olmasa da zordur. Zira bir sınıf bölüğü kararlı olsa da, uzun soluklu bir direniş sınıf dayanışması olmadan sürdürmesi fazlasıyla meşakkatli

bir iştir. Pek çok deneyim bunu somut olarak bize gösterir.

Greif direnişi sürecinde yetersiz de olsa, sınıf dayanışmasının anlamlı örnekleri de sergilendi. Haziran Direnişi'nden sonra ilerici-devrimci emekçilerin duyarlılığının güçlenmesinin de bunda payı olmuştur. İstanbul'daki forumların Greif ile dayanışması bunun anlamlı örneklerinden biri oldu. Bu olumlu gelişmeyi, son dönemdeki direnişlerde de görebiliyoruz. Kuşkusuz ki, bu haliyle halen çok yetersizdir. Ancak ülkenin farklı kentlerinde direnen işçilerin anında iletişime geçmesi ve sınıf kardeşleriyle dayanışması, olumlu bir başlangıçtır.

Meşru-militan mücadele tarzının gelişmesiyle sınıf dayanışmasının daha güçlü ve anlamlı örneklerinin gelişmesi de kaçınılmazdır. Hareket militanlaştıkça, sınıf dayanışması bilinci gelişir, tersinden ise, sınıf dayanışması da hareketin meşru-militan mücadele eğilimini güçlendirir.

Yeni dönem şiarı: "İşgal, grev, direniş!"

"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" şiarı, Haziran Direnişi'nde milyonların şiarıydı. Greif işçileri bu şiarı ilk andan itibaren yükselttiler. Greif işçilerinin geliştirdikleri temel şiar ise, "İşgal, grev, direniş!". Bu şiar, meşru-militan mücadele kararlılığının, özgüvenin ve sermayeye meydan okumanın anlatımı oldu.

Greif işçilerinin bu şiarı, şimdiden farklı kentlerde, pratik olarak yankısını bulmuştur. Bu iki şiar, hem mücadelenin gelişip yayılacağına hem meşru-militan bir hatta ilerleyeceği müjdesini veriyor. Haziran Direnişi'nin şiarı, zaten ülke genelinde ilerici-devrimci güçler tarafından benimsenmiştir. Zonguldak'taki eylemde, Greif direnişini anan bir işçinin, "yeni dönemin şiarı işgal, grev, direniş olacak" şeklindeki sözleri ise, Greif işçilerinin şiarının verdiği mesajın, işçi sınıfı saflarına ulaştığına işaret ediyor.

Sınıf devrimcileri başta olmak üzere, kapitalist barbarlık düzenine karşı samimiyetle mücadele bütün güçlerin bu gerçeği gözeterek hareket etmeleri, sınıf eksikliğini esas almaları ve yeni Greifler yaratmak için azami çaba harcamaları, gelinen yerde artık kaçınılmazdır.

TKİP: Sömürücülerden, hırsızlardan, rüşvetçilerden, savaş kışkırtıcılarından hesap sormak için...

1 Mayıs'ta alanlara!

Sermaye düzeninin iliklerine dek çürüdüğü, yozlaşma, rüşvetçilik ve yolsuzluk batağına saplandığı bir dönemde birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya hazırlanıyoruz.

1 Mayıs'ta işçi sınıfıyla emekçiler dünyasının karşısına çıkacak olan sömürü ve kölelik dünyasının efendileri, son yıllarda ilk defa bu kadar bariz bir şekilde rüşvetçi, yağmacı, hırsız, zorba ve bir o kadar da çirkin halleriyle boy gösteriyorlar.

12 yıldan beri sermaye sınıfı adına zulmün kamçısını sallayan AKP iktidarı, yerel seçim sonuçlarını, içinde debelendiği bataklığı örten bir şal olarak kullanmak istiyor. Ancak bu mümkün değil artık; zira yozlaşma ve çürümenin seçim sandıklarını da kapladığı gözler önüne serilmiştir. Yani mızrak çuvala sığmıyor. Öncesi bir yana, salt son aylarda ifşa edilenler gösterdi ki, kapitalizmin ve onun vurucu gücü AKP'nin her tarafından çirkef, kan ve irin fışkırıyor.

İşçiler, emekçiler,

Ortalığa saçılan akıl almaz rezaletlerin sorumlusu, 12 yıldan beri sermayeye ve emperyalistlere hizmet eden AKP iktidarıdır. Ortalığı kaplayan çirkefin esas kaynağı ise, insanın insan tarafından sömürüsüne, insanın insan tarafından köleleştirilmesine dayalı kapitalist sitemdir. Yani baştan ayağa çürüyüp kokuşan bu sistemin ta kendisidir.

Sermaye ve onun yozlaşmış vurucu gücü olan dinci-Amerikancı iktidar, içine düştüğü bu rezil durumu atlatabilmek için, gündün güne saldırganlaşıyor. Hem hesap vermektan kurtulmak, hem işçi ve emekçilerin biriken öfkesinin yozlaşmış rejimi sarsacak boyuta varmasını önlemek için, devletin şiddet aygıtlarını seferber ediyor.

İçeride yozlaşmış saldırganlaşan iktidar, komşu halklara karşı da dinci-gerici çeteler ile birlikte suç işliyor. Seçimlere birkaç gün kala Suriye uçağını düşüren Türk ordusunun, aynı günlerde bu komşu ülkeye karşı, AKP şefleriyle birlikte savaş planları yaptığı ortaya çıktı. Son haftalarda ise, El Kaide ile birlikte Suriye'ye karşı fiilen savaşmaktadır. Hırsız ve rüşvetçilerin başı Tayyip Erdoğan ise, seçim günü hırsızlar takımını yanına dizerek yaptığı "balkon konuşması"nda, komşu Suriye ile savaş halinde olduklarını ilan ederek, gerici cihat çetelerinin hamiliğini yaptıklarını, pişkince açıklamıştır.

Sermaye iktidarı, bölgede emperyalist/siyonist güçler adına tetikçilik yapmakta, ülke topraklarını El Kaide'nin cirit attığı bir sahaya dönüştürmekte, son dönemde ise, El Kaide çetelerinin safında Suriye'ye karşı savaşmaktadır.

Emekçi kardeşler,

Toplumsal servet, emekçilerin ürettiği değerlere el koyan sömürücü asalakların elinde birikirken, milyonlarca işçi ve emekçi yoksulluğa ve sefaletle mahkum edilmektedir. Bir avuç haraminin saltanatına dayanan bu sömürü düzeninin çarkları ancak böyle dönebilmektedir. Çürüme, yozlaşma, kokuşma, zorbalık ve savaş kışkırtıcılığını yaratan da özel mülkiyet ve emeğin sömürüsüne dayalı bu barbarlık düzenidir.

Sınıfsal sömürü ve köleliğin kaynağı olan bu sistem ezilen halklara, özde Kürt halkı ve Alevi emekçilere saldırmakta, özgürlük ve eşitlik taleplerini zorbalıkla ezmeye çalışmaktadır. Emekçi kadınlara ikinci sınıf insan muamelesi yapan bu iktidar hem sınıfsal hem cinsel hem de etnik/mezhepsel baskı uygulamaktadır.

Geleceği olmayan bu sistem, gençliğe de onurlu yaşam kurabileceği bir gelecek sunamaz. İşsizlik veya taşeron köleliği dayatan bu sistem işçi-emekçi çocuklarına belirsiz, karanlık bir gelecekte başka bir şey vaat etmiyor.

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler,

Artık hiçbir onurlu işçi, emekçi, kadın veya genç bu kokuşmuş zorba düzene uysalca boyun eğmemelidir. Haziran Direnişi'nin isyan ruhunu ve zincirlerini kırarak direnen işçilerin kararlılığını kuşanarak 1 Mayıs'ta alanlara çıkmalı, sömürü, kölelik ve zorbalık düzenin efendilerinden hesap sormalıdır.

1 Mayıs, işçi sınıfının kapitalist sömürü, baskı ve kölelik düzenine karşı ayağa kalkma, özgürlük, eşitlik ve kardeşlik dünyası olan sosyalizm için kavgaya atılma günüdür. Sömürü ve baskıya, yolsuzluk ve rüşvete, zorbalık ve savaş kışkırtıcılığına hayır demenin ve sorumlulardan hesap sormanın da günüdür 1 Mayıs.

Asalak kapitalistler ile onların iktidarının artan saldırılarına karşı olduğu kadar, sömürü, eşitsizlik, komşu halklara savaş ve her türlü zorbalığın kaynağı olan bu düzeni ortadan kaldırmak için de mücadele etmek, emekçiler için yegane çıkış yoludur. Onurlu ve insanca bir yaşam özlemi duyan tüm işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler ve ezilen halklar, şanlı 1 Mayıs geleneğini bu mücadeleye katılma çağrısı saymalı ve alanlara akmalıdır.

İnsan soyunun efendi-köle, sömüren-sömürülen, ezen-ezilen şeklinde bölünmesinden bu yana, emekçiler insanca çalışma, insanca yaşam ve gerçek özgürlük uğruna mücadele ettiler. İçinde bulunduğumuz krizler, bunalımlar, çatışmalar, savaşlar, isyanlar ve devrimler döneminde tarihsel akış, işçi sınıfıyla emekçilerin ideallerini gerçekleştirebilecekleri koşulları oluşturma yönünde ilerlemektedir.

Türkiye Komünist İşçi Partisi, tarihte bu evrensel ideallere en yakın olduğumuz bu dönemde işçi sınıfını, emekçileri, kadınları ve gençleri devrimci bir 1 Mayıs için alanlara çağırılmaktadır.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın proletaryaya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TKİP

15 Nisan 2014

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Haziran'ın ruhuyla 1 Mayıs'a, direnişe

Kızılay'a!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. İki sınıf, iki dünyanın karşı karşıya geleceği bu 1 Mayıs'ı da içinden geçtiğimiz devrimler döneminin ülkemizdeki müjdecisi ve güçlü çıkışı olan Haziran Direnişi'nin ardından karşılayacağız.

Yüz binlerce işçinin, emekçinin, gencin ve kadının sermaye sınıfının on yıllardır uyguladığı sömürü, baskı ve yıkım politikalarına karşı sokaklara çıkması, sadece kitlelerin üzerlerinde olan ölü toprağı atmasını sağlamadı, eskiye ait tüm mücadele anlayışını ve bilincini de yerle bir etti. "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!" sözü sadece işçi ve emekçi kitlelerin artık sokaklara çıkmasını değil, mücadele anlayışlarının değişmesi gerekliliğini de anlatıyordu.

Bugün Ankara'da Sıhhiye'de yapılması planlanan 1 Mayıs mitingi, bugüne kadar alışlagelen bürokratik-icazetçi, sendikal bürokrasinin tahakkümü ve her türlü dayatmasını içeren, protestocu mücadele anlayışını, eskiye ait ve yıkılması gereken zihniyeti temsil etmektedir.

Haziran Direnişi'nin ardından, içinden geçtiğimiz tarihsel dönemin ruhu, fiili-meşru mücadele anlayışı, direnme bilinci, Kızılay'da somutlanmaktadır. Haziran'la birlikte defalarca kez, Kızılay, her türlü yasağa, baskıya, faşist baskı ve devlet terörüne ve ödenen bedellere rağmen zorlanmış, direnişin simgesi haline gelmiştir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak Haziran'ın ruhuyla, Haziran Direnişi'nin çağrısına yanıt veren güçlerle birlikte direnişin 1 Mayıs'ında **Kızılay'**da olacağız.

Tüm işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları direnişin 1 Mayıs'ında Kızılay'a çağırıyoruz!

Haziran Direnişi'nde meydanları dolduran on binleri, cami-cemevi projesine karşı Mamak'ta ve diğer semtlerde direniş kuşanan emekçileri, sermayenin rant projesi olan ODTÜ yoluna karşı direniş bayrağını

yükselten emekçileri ve öğrencileri, "Berkin'e sözümüz var, devrim olacak!" diyerek üniversitelerden, liselerinden sokaklara çıkan gençleri, hakları ve geleceğine sahip çıkmak için Kızılay'a çağırıyoruz!

Kitlelerin fiili-meşru mücadelesini örgütlemek, kitle mücadelesinde yasaklı alanların aşılması hedefinden bağımsız değildir. Haziran'la birlikte "Taksim" ısrarının ardında tam da kitlelerin direniş ruhunu büyütme yatmaktadır. Taksim İstanbul için ne ifade ediyorsa, Ankara için de Kızılay odur. Taksim gibi Kızılay'ı da yeniden zaptetmek için Taksim'in özgürleştirilmesi çağrısı yapan ilerici güçleri, Kızılay çağrısına omuz vermeye çağırıyoruz.

Ankara Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

22 Nisan 2014

Taksim 1 Mayıs yürüyüş kolları

Taksim 1 Mayıs için yürüyüş kollarını belirlemek üzere toplantı gerçekleştirildi. Toplantının ardından açıklanan kararlara göre, DİSK, KESK ve Devrimci 1 Mayıs Platformu, HDK/HDP bileşenleri ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) Şişli kolundan Taksim'e yürüyecek.

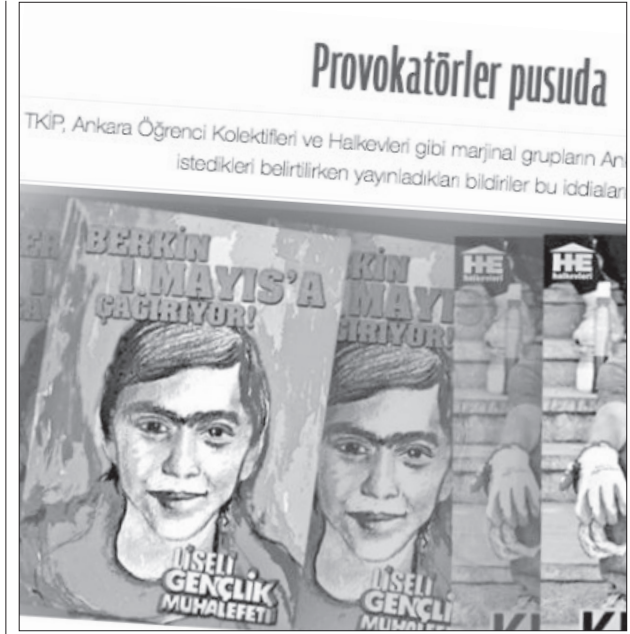
TKP ve Halkevleri ise Beşiktaş'ta toplanacak.

İşçi ve emekçiler, saat 10.00'dan itibaren Şişli'de toplanacak. Yürüyüş ise saat 11.00'de başlayacak.

1 Mayıs şehitlerinin anması 28 Nisan'da

1 Mayıs Birlik Mücadele ve Dayanışma günü için şehit düşenlerse her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ın öngünlerinde düzenlenen törenlerle anılacak.

28 Nisan'da gerçekleştirilecek ilk anma saat 11.00'de Kazancı Yokuşu'nda olacak. Yokuşa, 1977 1 Mayıs'ında öldürülen işçi ve emekçiler anısına karanfil bırakılacak. Bu anmanın ardından 1989 1 Mayıs'ında katledilen Mehmet Akif Dalcı için saat 13.00'de Şişhane'de vurulduğu yerde anma yapılacak. Aynı gün 1996 1 Mayıs'ında öldürülenler için saat 15.00'te Kadıköy Hasanağa'da anma gerçekleştirilecek.

Korkunun dili Akit gazetesi 1 Mayıs'a "hazırlanıyor"

1 Mayıs yaklaştıkça gerici-burjuva medya kirli propagandayı yoğunlaştırıyor. İşçi ve emekçilerin Haziran Direnişi'nin ardından çıkacağı ilk 1 Mayıs'ta hesap sorma kararlılığını sürdüreceğini bilen düzen güçleri yazdıklarıyla korkularını ele veriyor.

Duydukları korkunun son örneği *Yeni Akit* isimli gerici basında çıkan haberle bir kez daha görüldü. "Provokatörler pusuda" diyen *Akit* muhabiri Salim Kurşun başta **Türkiye Komünist İşçi Partisi** bildirisini baz alarak iddialarını teyit ettiğini savunuyor. **Türkiye Komünist İşçi Partisi**'nin 1 Mayıs bildirisinde ifade edilenleri "çatışma isteği" diye sunan Kurşun, bildiriden alıntı yapmayı da unutmuyor.

Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) bildirisinden alınan parça şöyle: "Artık hiçbir onurlu işçi, emekçi, kadın veya genç bu kokuşmuş zorba düzene uysalca boyun eğmemelidir. Haziran Direnişi'nin isyan ruhunu ve zincirlerini kırarak direnen işçilerin kararlılığını kuşanarak 1 Mayıs'ta alanlara çıkmalı, sömürü, kölelik ve zorbalık düzenin efendilerinden hesap sormalıdır."

İşçi ve emekçilerin devrimci önderlikle buluşmasından, 1 Mayıs'ın protesto gösterisi havasından çıktığı, sermaye devletinden hesap sorulan militan bir atmosferde geçmesinden duyulan korku, amacı "çatışma isteği" olarak göstermeye çalışarak kendini gösteriyor.

Kadın Sekreteri Dilşat Aktaş imzalı bildiri üzerinden **Halkevleri**'ni, 1 Mayıs'ta "Gençlik için isyan vakti!" diyen **Ankara Öğrenci Kolektifleri**'ni de hedef gösteren haberin Kızılay çağrısının yükseltildiği bugünlerde çıkması ise elbette tesadüf değil.

Akit'in ilk icraatı değil

Akit'in bu kirli haberi ilk değil. Dahası. *Akit* böylesine kirli/kara propaganda haberleri ile nam salmış bir gazete.

Bunun en yakın örneklerinden biri, geçtiğimiz yaz düzenlenen gençlik kamplarına yönelik yalan haberler olmuştu. Haziran Direnişi ardından örgütlenen gençlik kamplarını da haberleştiren, başta **TKİP** olmak üzere bir dizi örgüt ismini veren *Akit*, "sinsi plan deşifre oldu" diyerek polis kaynaklı propaganda haberleriyle gençlik kamplarını hedef göstermeye çalışmıştı.

1 Mayıs'ta yasakları kıralım!

2014 1 Mayıs'ının kazanılması, devletin yasak barikatının yıkılması için mücadele ateşini harlama sorumluluğu öncelikle ilerici ve devrimci güçlerin omuzlarındadır.

1 Mayıs özelde AKP iktidarının genelde sermaye devletinin uyularını kaçırıyor. Özelde Taksim, genelde 1 Mayıs yasağının nedeni bu korkudur. Daha şimdiden başlayan 1 Mayıs'a yönelik kolluk terörü bu korkunun eseridir. Devlet devrimci 1 Mayıs anlayışıyla yola çıkan, Taksim'de ve ülkenin dört bir yanında 1 Mayıs kararlılığının öznesi devrimcileri baskı ve şiddet yöntemleriyle sindirmek için tüm hünerini sergiliyor.

İlerici ve devrimci siyasal yapıları tecrit etme politikası devletle sınırlı değildir. 1 Mayıs hazırlıklarının sürdüğü bu süreçte Taksim'de ve ülkenin dört bir yanında 1 Mayıs'ı yapacaklarını ilan eden KESK, TMMOB, DİSK, TTB vb. örgütler de 1 Mayıs hazırlık sürecini tek başlarına planlayan bir rota izliyorlar. Bu örgütler önce kendi aralarında görüşmeler yapıyor, kararlar alıyorlar. Daha sonra aldıkları kararları ifade etmek için ilerici, devrimci siyasi önelere çağrıda bulunuyorlar.

Özgür Taksim devrimci fedakarlığın eseridir!

12 Eylül karşı devriminin ardından 1 Mayıs yasaklarına karşı direnen, bu uğurda tereddüt etmeden hayatını ortaya koyanlar, tarihe adını 1 Mayıs şehitleri olarak yazdıranlar devrimcilerdi. Ülke genelinde 1 Mayıs yasaklarının ve Taksim yasağının aşılması için sokak, sokak çatışanlar onlardı. Barikatların başında mücadele edenler de onlardı. 1 Mayıs yasaklarını parçalayanlar, Taksim'i özgürleştirenler de onlardı. Binlerce emekçinin Şişli'den Kurtuluş'a, Dolapdere'den Tarlabası'na, İstiklal'den Nişantaşı'na neredeyse sokak sokak çatışmasına yön verenler de onlardı.

2009'da 1 Mayıs'ın kalbi Taksim'de atmıştı. Üç yıldır süren devrimcilerin Taksim kararlılığı iradesi ve mücadelesi sonuç vermişti. Ülkenin dört bir yanındaki alanlarda olduğu gibi Taksim hem siyasi, hem de pratik olarak kazanıldı. İstanbul Valiliği'nin Taksim yasağı kararı boşa çıkarıldı. İşçi ve emekçiler yasaklara karşı direngen tutum ortaya koyan devrimci, ilerici güçler

arkasında saf tuttular. Taksim'in kazanılmasını büyük bir coşkuyla sahiplendiler. Taksim alanında binlerce emekçi özgür Taksim'in sevinciyle birbirlerine sarıldılar. 'İşte Taksim, işte 1 Mayıs!' sloganları dalga dalga yayıldı ülkenin dört bir yanına...Taksim'in özgürleşmesi 1 Mayıs alanlarında büyük bir coşkuyla yol açtı.

2014 1 Mayıs'ında devrimcilerin etkisini sınırlamanın ifadesidir Taksim yasağı... Zira ilerici ve devrimci etkinin sınırlandırılması, aynı anlama gelmek üzere devrimci, birleşik, militan 1 Mayıs düşüncesinin zayıflatılması Taksim yasağında ısrar eden düzen güçlerinin en önemli nedenlerinden biridir. Yıllardır, ilerici ve devrimci etkiden uzak 1 Mayıs ortaoyununun başarısı için düzen güçleri mesai yapıyorlar.

2014 1 Mayıs'ında, daha önceki yıllarda özelde AKP iktidarının genelde devletin zorunun, basıncının altında gerileyen, öte yandan hegemonik bir tarzda 1 Mayıs'ı tekeline almak isteyen kitle örgütlerinin yaklaşımları da Taksim yasağının aşılmasını güçleştiriyor.

Devletin 1 Mayıs yasaklarını kırmak için...

1 Mayıs ve Taksim meydanı devrimci kararlılık ve fedakârlıkla kazanıldı. Taksim Meydanı'nı, bu tarihsel mevziiyi işçi ve emekçilere hediye eden irade ve kararlılık devrimci öznelerde somutlanmaktadır. Bu iradeyle, elde edilen kazanımlarda emeği olan güçler Taksim meydanını zorlayacaktır.

Yapılması gereken 1 Mayıs'ın kavganın günü olduğunu, Taksim'in ve ülkedeki tüm meydanların 1 Mayıs'a ait olduğunu dosta-düşmana göstermektir. Bunun için yapılması gereken ilerici ve devrimci güçlerin en geniş mücadele birliği ile alan yasaklarına karşı mücadele etmektir.

Devrimci 1 Mayıs Platformu 2000'li yıllarda özgür, devrimci 1 Mayıslar'ın yolunu açtı. Bu irade DİSK'i kuruluşunun 30. yıldönümünde Taksim'de 1 Mayıs kararlılığına sahip çıkarmada belirleyici rol oynadı. Devrimci kararlılık ve mücadele aynı zamanda 2009 yılında AKP iktidarını 1 Mayıs'ı resmi tatil günü olarak ilan etmek zorunda bıraktı.

Ülkemizde dünyanın en kitlesel 1 Mayıs'larından bir gerçekleşmektedir. Kapitalist dünyanın en kitlesel 1 Mayıs'ının gerçekleşmesinin onurunu ilerici, devrimci özneler, komünistler taşımaktadır. Bu onuru taşıyan güçler yalnızca katılım sayısı bakımından değil, 1 Mayıs'ın tarihsel anlamına ve devrimci kimliğine uygun kutlanmasına da önderlik etmektedirler. Bu irade işçi ve emekçilerin kızıl 1 Mayıs iradesine her 1 Mayıs'ta daha fazla oranda sahip çıkmasının olanaklarını büyütmektedir.

1 Mayıs'ı devrimci kararlılık ve mücadeleyle var edenler devrimcilerdir. Devrimciler onca baskı ve şiddete boyun eğmeyenlerdir. Devrimci 1 Mayıs ödenen bedeller, yitirilen canlarla ete kemiğe büründü, kazanıldı. 2014 1 Mayıs'ının kazanılması, devletin yasak barikatının yıkılması için mücadele ateşini harlama sorumluluğu öncelikle ilerici ve devrimci güçlerin omuzlarındadır.

TBB'den 1 Mayıs açıklaması

Türkiye Barolar Birliği (TBB), 1 Mayıs'ın Taksim'de yapılmasına ilişkin yazılı açıklama yaptı. TBB, açıklamasında yasak kararı karşısında hukuki zeminden cevap verdi.

1 Mayıs'ın Taksim'de gerçekleştirilmesine ilişkin, Anayasa'nın 34. maddesi ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 11. maddesi gereğince de yasal olduğuna vurgu yapan TBB, şunları ifade etti:

"Anayasa'nın 90. maddesinin son fıkrasına göre, usulüne göre yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası antlaşmalarla kanunların aynı konuda farklı hükümler içermesi nedeniyle çıkabilecek uyuşmazlıklarda milletlerarası antlaşma hükümleri esas alınır. Anayasa'nın 148. maddesinin üçüncü fıkrasında, herkes, Anayasada güvence altına alınmış temel hak ve özgürlüklerinden, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi kapsamındaki herhangi birinin kamu gücü tarafından, ihlal edildiği iddiasıyla Anayasa Mahkemesine başvurabilir denilerek bütün idari ve yargısal makamlarca Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve haliyle Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarına uyulması gerektiği bir kez daha vurgulanmıştır."

TBB, İçişleri Bakanlığı ve İstanbul Valiliği'nin sadece Taksim Meydanı'nda yapılması düşünülen 1 Mayıs İşçi Bayramı'na katılanların can güvenliğini korumakla görevli olduğuna dikkat çekerek şunları ifade etti:

"Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 27 Kasım 2012 tarihli DİSK ve KESK / Türkiye kararında, 1 Mayıs 2008'de Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs anma ve kutlamalarının yapılmasının engellenmesini Avrupa İnsan Hakları'nın 11. maddesinin ihlali anlamına geldiğini belirtmiştir."

“Destanımızda yalnız onların maceraları vardır”

İşçi sınıfının şairi Nazım Hikmet, “Destanımızda yalnız onların maceraları vardır” der. Sömürü ve eşitsizlik üzerine kurulu olan bir düzende tasvip edilmeyen “maceralar” hep olmuştur. Tıpkı bizim destanımızda olduğu gibi. Yaşanılan dönemin olağan hale gelmiş kalıplarını kıran, alışkanlıklarının dışına çıkan, kendine ve ardından gelenlere bir yol açmaya çalışanların tümünün “macerası” böyledir. Ve “Her dilden bir adları vardı onların / ama hiçbir ülkenin kimliğini taşımazlar.”*

Yaşadığımız coğrafyada da örneği çoktur. “Vurulup düşseler de her kuşatmada / serüvencidir onlar ve hiç ölmezler.”** Onları duvarlarda sadece bir fotoğraf olarak görmek isteyenler için iyi çocukturlar ama izledikleri yol “maceradır.”

“Macerası” yalnızca devrimcilere mahsus değildir. İşçi sınıfı da az “maceracı” değildir. “Saraylara savaş, kulübelere barış” diyen, çalışma saatlerinin düşürülmesini isteyen, sendikaları yaratan, 1 Mayıs’ı var eden “baldiri çıplaklar” da bir o kadar maceracıdır. Bu “macerası”, işçi sınıfının kurtuluşu olacak kendi eserinin adıdır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler de öyledir. Ardında ne “maceralar” bırakmıştır. Bu topraklardaki ilk işçi örgütlenmeleri, ilk 1 Mayıslar, Kaveller, Alpagutlar başlı başına bir “maceradır.” MESS’e kafa tutan, “MESS’i ezdik sıra DGM’lerde” diyen işçi sınıfının o “maceracı” ruhu, ‘89 bahar eylemlerinde yeniden ortaya çıkmıştır.

Kamu emekçilerine, bedeller pahasına kurduğu sendikalarına vurulan mührü söktüren, Kızılay direnişini yaratan ancak bir “macerası” olabilir. 76 gün boyunca Ankara’nın soğukunda, kar ve yağmur altında çadırlarda bekleyen Tekel işçileri de çok “maceracıdır.” Elbette Haziran Direnişi! Estetiğiyle, yaratıcılığıyla, militanlığıyla milyonların bir büyük “macerasıdır.”

Yine devletin kendilerine tahsis ettiği gözden irak o kadar meydan varken, ille de Taksim demek kadar büyük bir “maceracılık” olabilir mi? Amaçları bellidir bu “maceracı” ayak takımının. “Ayaklar baş olsun, kıyamet kopsun” istemektedirler.

Ayaklar baş olmamalı, kıyamet kopmamalı, kurulu bu sömürü düzeni değişmemelidir. Çünkü her şey “böyle gelmiş, böyle gitmelidir.” Yoksa devletin bekası tehlikeye girer, istikrar bozulur, piyasalar tedirgin, dengeler altüst olur! Yabancı ve yerli yatırımcı telaşa

kapılır. Ne gerek vardır tüm bunlara. Bu düzenden beslenenlerin, ayrıcalıkları olanların, köşeleri tutanların, han-hamam, şan-şöhret, makam-mevki sahibi olanların, işler tersine dönerse halleri nice olur?

Greif işçilerinin 60 gün boyunca yaktığı “işgal, grev, direniş” ateşi içinde “macerası” denmesi sebepsiz değildir. Olmayanı öldürmek, yapılmayanı yapmak, unutturulmaya çalışılanı hatırlatmaktır “macerası.” Greif işçileri karşısında söylenen sözler, takınılan tutumlar için örtüşen tek bir sözcük vardır: “Ayaklar baş olursa kıyamet kopar.”

Greif’teki olası bir kazanım, sermayenin hesaplarını altüst edeceği gibi, mevcut sendikacılık anlayışının da hesaplarını altüst edecektir. Greif’ten uzak durulmasının nedeni budur. Greif işçisi, işçi sınıfına ezberletilmeye çalışılan yolu değil, sınıf kardeşleri tarafından mücadeleyle açılan o “macerası” yolunu izlemiştir.

Ancak bu “maceranın” sosyal eşitsizliklerden kaynaklanan maddi bir zemini vardır ve her an tutuşmaya hazırdır. Tekel işçilerinin sürdürdüğü direnişte kullandığı “SEKA kıvılcım oldu, TEKEL yangın olacak!” şiarı, süslü sözcükler topluluğu değildi. TEKEL’de tutuşan yangının sığırdığı yerdir Greif. Bu yangın Greif’te “işgal, grev, direniş!” ateşi olmuştur. Bundandır Greif işçilerinin harladığı ateşin Kütahya Seyitömer’de, Yatağan’da da tutuşması. Aynı sınıfa mensup olanların, aynı kavgalara girmesi rastlantı değil, doğaldır. Greif işçilerinin “macerasına” yeni “maceralar” eklenecektir.

Bahsedilen işçi sınıfıdır. “Onlar ki toprakta karınca/ suda balık/ havada kuş kadar çokturlar / korkak/ cesur/ cahil / hakim / ve çocukturlar / ve kahreden / yaratan ki onlardır / destanımızda yalnız onların maceraları”(***) olmaya devam edecektir. Sömürücü sınıfında, onların devletinin de, bu devletin yöneticilerinin de, bu düzen sendikacılığının da, “Bir şafak vakti karanlığın kenarından / onlar ağır ellerini toprağa basıp / doğruldukları zaman”(****) sonu gelmiş olacaktır.

*Ahmet Tellî

**Ahmet Tellî

*** Nazım Hikmet

**** Nazım Hikmet

Taksim’de 1 Mayıs eylemine saldırı!

1 Mayıs’ı Taksim Meydanı’nda gerçekleştireceğini deklare eden DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve çağrıcı örgütlerin 21 Nisan’da Gezi Parkı merdivenlerinde gerçekleştirmek istediği basın açıklaması polis tarafından engellendi. 12 kişi gözaltına alındı.

Taksim Meydanı ve Gezi Parkını ablukaya alan polisler, açıklama yapacak kitleyi Taksim Hill Otel önünde abluka altına aldı. İçlerinde konfederasyon ve meslek örgütü başkanlarının da olduğu kitle birçok defa polis saldırısına uğradı. Saldırı sırasında içlerinde sendika başkanlarının da olduğu birçok kişi gözaltına alındı. Kitlenin bir kısmı Hill Otel’e sıkıştırılırken, aralarında Greif işçilerinin ve BDSP’nin olduğu bir grup ise Siraselviler Caddesi üzerine sürüldü.

Taksim Hill Otel önünde polis terörü uzun bir süre devam etti. DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu’nun basın açıklaması okuduğu sırada polis biber gazı sıkı ve bir kez daha gözaltına alınanlar oldu.

Kitlenin kararlı duruşu karşısında otel önünde basın açıklaması yapıldı. DİSK Genel Başkanı Kani Beko, “polis şiddetini, devlet terörünü kınıyorum” diyerek başladığı açıklamada gözaltıların serbest bırakılmasını istedi. AİHM ve AYM kararlarını hatırlatan Beko vali ve Erdoğan’ın karara saygılı olmasını istediklerini ifade etti.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen polis şefine tepki göstererek kendilerinin de gözaltına alınması gerektiğini söyledi ve fiili sıkıyönetim ilan edildiğini vurguladı.

TMMOB adına da TMMOB İstanbul İKK Sekreteri Süleyman Solmaz söz alarak muktedirlerin her ne kadar bugün güçlü görünse de aslında yenilmeye mahkum olduklarını belirtti.

Açıklamaların ardından eylem bitirildi.

Saldırı İzmir’de protesto edildi

Taksim’deki polis saldırısı İzmir’de basın açıklamasıyla protesto edildi.

Konak İş Bankası önünde DİSK, KESK ve TMMOB adına basın açıklamasını okuyan DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı, “İzmir 1 Mayıs Tertip Komitesi olarak buradan sesleniyoruz. Taksim Meydanı işçilere kapatılmaz. Bizler yıllarca 1 Mayıs’ı Taksim’de kutladık ve bu yılda orada olacağız” dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Taksim'e ortak çağrı!

1 Mayıs'ta Taksim 1 Mayıs Alanı'ndayız!

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin oluşturduğu 1 Mayıs 2014 Komitesi'nin çağrısıyla biraraya gelen, biz aşağıda imzası bulunan siyasi partiler, siyasi çevreler, demokratik kitle örgütleri ve dergiler olarak; emekçi halkımızı "1 Mayıs Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" 2014 kutlama ve anmaları için Taksim 1 Mayıs Meydanı'na çağırıyoruz.

* Taksim Meydanı Türkiye'nin toplumsal ve siyasal tarihi açısından son derece önemlidir. Umutlarımızın ve acılarımızın mekânıdır.

* Taksim Meydanı 1977 1 Mayıs'ıdır; kaybettiğimiz işçi ve emekçilerdir.

* Taksim Meydanı 12 Eylül askeri cuntasının yasaklarından beslenenlere mücadele ile verilen yanıtıdır.

* Taksim Meydanı, "Ayaklar baş olursa, kıyamet kopar" diyerek bu alanı işçi sınıfının kutlamalarına kapatmak isteyenlere karşı sessiz kalmayan, tüm engellemelere, gaz bombalarına, joplara, sokak işkencelerine, baskılara rağmen arkadaşlarını ananlarıdır.

* Taksim Meydanı nasırlı elleriyle yoktan var edenlerin, ezilenlerin, haksızlığa uğrayanların, sömürüye teslim olmayanların çığıdır.

* Taksim Meydanı, milyonların ayağa kalktığı, yüzlerce gözaltına alındığı, onlarca yaralandığı, gencecik 8 canımızın katledildiği GEZİ DİRENİŞİ'dir!

* Taksim Meydanı Ali İsmail'dir, Ethem'dir, Ahmet'tir, Abdöcan'dır, Mehmet'tir, Medeni'dir, Hasan Ferit'tir, Berkin'dir...

* Taksim Meydanı başka bir dünya isteyenlerindir.

* **Taksim, 1 Mayıs Alanı'dır!..**

İşte bu nedenle biz, hepimiz, **başta Taksim 1 Mayıs Alanı olmak üzere** ülkenin dört bir tarafında tüm mağdurlarla, yoksullarla, dışlananlarla, işsizlerle, işçilerle, kamu emekçileriyle, mimar ve mühendislerle, aydınlarla, sanatçılarla, kadınlarla, gençlerle, emeklilerle, basın emekçileriyle, 1 Mayıs alanlarında olacağız.

1 Mayıs alanlarını, milyonların adalet isteğinin kürsüleri haline dönüştüreceğiz ve taleplerimizle, rengarenk bayraklarımızla, türkülerimizle, halaylarımızla, **tarihten gelen ve evrensel hukukun onayladığı hakkımızı kullanarak, 1 Mayıs 2014'te Taksim 1 Mayıs Alanı'nda olacağız.**

Devrimci 1 Mayıs faaliyetlerinden...

Esenyurt'ta mahalle komitelerini piknik hazırlık ve 1 Mayıs hazırlık komitelerine dönüştüren sınıf devrimcileri, 17 Nisan'da tüm faaliyetlere ilişkin planlamalar yaptı. Esenyurt Köyiçi'nde bildiri dağıtımı yapıldı. Sabah işçilerin işe gidiş saatlerinde bildiri dağıtımı yapan sınıf devrimcileri akşam saatlerinde ise *Kızıl Bayrak* satışı gerçekleştirdi ve işçileri 1 Mayıs'ta Taksim'de olmaya çağırdı.

Avcılar'da Merkez, Reşitpaşa Caddesi, Şükrübey metrobüs durağı ve lise çevreleri **BDSP** ve **DLB** afişleri ile donatılırken okul çıkışlarında ise bildiri dağıtımları gerçekleştirildi ve pikniğe katılım çağrısı yapıldı.

Küçükçekmece'de 21 Nisan'da Sefaköy Gümüşçüler Çarşısı'nda açılan stantta bildiri dağıtımı gerçekleştirildi ve *Kızıl Bayrak* satışı gerçekleştirildi. 21 Nisan ve 22 Nisan'da ise Yenibosna'da Pazar Pazarı sokağında 1 Mayıs bildirileri ile birlikte *Kızıl Bayrak* işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Sefaköy ve Yenibosna'da yaygın afiş çalışması yapıldı. Küçükçekmece **DLB** 17 Nisan'da Beşyol, Sefaköy ve Kanarya'da bulunan liselerin çıkışlarında 1 Mayıs bildirilerinin dağıtımı gerçekleştirdi. Her hafta düzenli olarak

gerçekleştirilen 1 Mayıs hazırlık toplantısında bu hafta 1 Mayıs'a ilişkin planlamalar gerçekleştirildi.

DLB, 23 Nisan'da da Bakırköy Meydanı'nda stant açarak liseli gençliğe 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı yaptı. Liselilerin Sesi ve Kızıl Bayrak satışı yapan **DLB'liler**, 1 Mayıs pikniğine de çağrıda bulundu.

Gebze'de İlse, dershane ve üniversite öğrencileri bir araya gelerek 1 Mayıs'ı konuştu. Toplantıda 2014 1 Mayıs'ına giderken geride kalan bir yıl içerisindeki önemli evreler üzerine konuşuldu ve gençliği Taksim 1 Mayıs'ına taşımak yönlü yoğun bir çaba harcamak yönlü planlamalar yapıldı.

Ankara **BDSP** 1 Mayıs'a sayılı günler kala faaliyetlerini yoğunlaştırarak sürdürüyor.

Sincan, Sincan OSB, Gersan OSB, Batıkent, İvedik, Ostim, Şaşmaz, Demetevler, Çinçin, Siteler, Hüseyin Gazi, Tepecik, İstanbul Yolu, Dikmen, Mamak, Kızılay Mayıs çağrıları ile donatıldı. 19 Nisan sabahı Kızılay'ın merkezi yerlerinde afiş yapılmasının ardından Yüksel Caddesi'nde stand açılarak 1 Mayıs bildirileri dağıtıldı. 17 Nisan sabah işe giden işçilere **OSTİM** Metro istasyonunda ve sanayi içerisindeki atölyelerde işçilere 1 Mayıs'a çağrı yapan bildiriler ulaştırıldı.

Tuzluca'yır'da Emekçi Kadın Komisyonu, yaptıkları

toplantı sonucunda aldıkları kararlar doğrultusunda çıkardıkları 1 Mayıs bildirisiyle emekçi kadınları 1 Mayıs'ta alanlara çağırdı. Ayrıca iki gün boyunca Greif işçilerine destek için açılacak kermes için kadınlardan malzeme istendi.

Bursa Ekim Gençliği Görükle'de stand açarak öğrencileri 1 Mayıs'a çağırdı. Açılan standda "Ekim Gençliği ile 1 Mayıs'a!" dövizini asılırken "Direnişe, özgürlüğe, 1 Mayıs'a!" başlıklı bildirilerin dağıtımı yapıldı. **DLB** de Yıldırım'da okulların çevresine **DLB'nin** 1 Mayıs afişlerini yaptı. Ertuğrul Gazi Lisesi'nde dağıtım yaparak öğrencileri 1 Mayıs'a çağırdı. **BDSP'nin** 1 Mayıs bildirileri de emekçi mahallelerine dağıtılıyor. Kestel ve Panayır'da yapılan dağıtımların yanı sıra Heykel'de konuşmalar eşliğinde emekçiler ve gençler 1 Mayıs'a çağrıldı. Ayrıca *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı gerçekleştirildi.

Çorlu'da devrimci 1 Mayıs için çağrıları yükseltiyor. **BDSP** imzalı afişler, Çorlu Sağlık Mahallesi'nde yaygın bir şekilde yapıldı. Ayrıca aynı içerikli 1 Mayıs bildirileri de dağıtıldı. İşçi ve emekçileri Taksim'e çağıran yazılamalar yapıldı

**Kızıl Bayrak / İstanbul-Gebze-Ankara
Bursa-Çorlu**

İlk yasak ve Taksim 1 Mayıs

Geldiğimiz yerde ilk Taksim cenginden bugüne süren mücadele ne yer kavgasıdır ne de inatlaşma. Taksim 1 Mayıs bu topraklarda sınıf mücadelesinin iradesini, örgütlü mücadelesini, direnişini temsil etmektedir.

Taksim 1 Mayıs'na yürürken arka arkaya yapılan açıklamalarla nedenine dair sorgulamalar yapılıyor. Düzen güçleri, kanıksanmış provokasyon argümanı ile "cam-çerçeve indirenlerin Taksim ve Kadıköy'e gitmelerine izin verilmeyeceği", "İstanbul'un yeni dönemin kent merkezlerinin turistik, ticari alanlar olduğu" tarifini servis ediyor.

Tersten sendikacılar ya da ilerici güçlerse Taksim Meydanı'na dair mazeretleri çürütmeye, yasaklanmasını gerektiren bir durum olmadığını Vali'ye, devlet erkanına, yargı mercilerine anlatmaya, ikna etmeye çalışıyorlar. Fakat tarih Taksim'in de 1 Mayıs'ın da işçi sınıfına yasaklandığı sayısız örnekle dolu.

Sınıfın kavga tarihine kısa bir göz atmak bile asıl nedeni, yasağın ne yayalaştırma çalışmasının ne de kentin yeni dönemiyle ilgili olduğunu gösteriyor.

Taksim işçilere her zaman kapalıydı. İlk Taksim işçi mitingi girişimi sendikal hareketlerin ilk nüvesi sayılabilecek İstanbul İşçi Sendikaları Birliği eylemlerine kadar gider. İzin verilmeyen Taksim eylemlerinin direnişiyile başlar süreç. Direniş zira valilerin izin vermemesi nedeniyle 1950-60'lı yıllar boyunca Taksim'de miting talebi her ısrarla savunulur fakat hayata geçirilemez.

Taksim'de İlk ceng, ilk bürokrasi engeli

Taksim'de işçi mitingi için ilk önemli girişim 1953 yılına dayanır. Zeytinburnu Çimento Endüstrisi İşçileri Sendikası, Türk Çimento ve Kireci Anonim Şirketi Zeytinburnu Çimento Fabrikası'ndaki patron saldırıları karşısında direnmek, tepkisini göstermek için İİSB'ye çağrı yapar. İşten atmalara, yapılmayan zamlara, idari baskılara karşı alınan miting kararı 15 Mart 1953 içindir. O güne kadar başvuru taleplerine izin verilmemesine karşı ilk kez farklı bir durum gelişir. Valinin işçileri haklı bulduğunu ifade etmesine dayanılarak çağrılar son güne kadar sürdürülür. Fakat 14 Mart günü Tertip Komitesi, Emniyet Müdürlüğü'ne 'davet' edilir. Tertip Komitesi'nden, mitingi iptal etmeleri istenir. Komite iptal kararı almayınca İstanbul'da adı konmayan sıkıyönetim devreye girer. Vapurlar yolcu almaz, Taksim Meydanı ve meydana çıkan yollar polis ablukasına alınır. Galata ve Atatürk köprüleri polis tarafından kesilir.

Fakat Zeytinburnu çimento işçileri başta olmak üzere İstanbul'un dört bir yanından işçiler miting için Taksim'e gelir. Verilen haberlere göre binlerce işçi miting için Taksim ve çevre bölgelerde toplanmıştır. Polis bir kez daha Tertip Komitesi'ni görüşmeye çağırır. Taksim Karakolu'ndaki görüşmede polis şefi, İşçileri Bakanlığ'ından 'kesin emir' aldığını ve miting yaptırılmayacağını, gerekirse ateş açacağını söyleyerek gözdağı verir.

Yaratılan korku atmosferinde işçi sınıfının mücadelesine güvenmeyi tercih etmeyen sendikal bürokrasi işçilerin ilk cenginde geri adım atar. 21 kişilik sendika heyetinin Taksim antına çelenk koyarak miting iptal edilmesi kararını alır.

İşçilerin biriken öfkesi üzerine alınan miting kararı bürokratların polis tehdidi karşısında geri adım atmasıyla sonuçlanır. Fakat bu ilk adım olur; işçilerin kavgada ilk ileri çıkışı, kendi güçlerini, istediklerinde binlerle Taksim'e çıkabileceklerini gösterir. Cüret edilmediği, kendi gücüne güvenilmediği sürece yenilmeye mahkum olduğu gerçeğini gösteren ilk fiili miting girişimi böyle sonuçlanır.

Taksim 1 Mayıs'la fethedildi

Taksim eylemleri gibi 1 Mayıs mitingi de bu topraklarda her zaman egemenlerin huzurunu kaçırmış hiçbir dönem "müsemma" gösterilmemiş tam bir sınıf düşmanlığıyla karşısında durulmuştur.

İşçi sınıfının mücadelesinde diğer her hak gibi 1 Mayıs'ta lütuf olarak sunulmamış koparıp alınmıştır. Osmanlı'dan burjuva cumhuriyete değişen bir şey olmamış, 1 Mayıs'ı yasaklayıp "Bahar Bayramı" ilan edenler karşısında işçi sınıfı, birlik, mücadele ve dayanışma gününü hem de Taksim'de 1976'da gerçekleştirerek ele almıştı. 50'lerde başlayan sınıf mücadelesinin yükselişinde özel bir irade savaşına meydan olan Taksim böyle işçilere 'açıldı'.

Taksim 1 Mayıs'ının sınıfın on yıllardır biriken öfkesini taşıması patronları ve sermaye devletini korkuttuğu için sadece bir yıl sonra devletin en kanlı katliamlarından birine imza atıldı. Fakat tüm katliam ve anti-propagandalara karşı işçi sınıfı '78 yılında yine Taksim 1 Mayıs alanındaydı. Sökülüp alınan meydanın hiç de kolayından verilmeyeceği gösterildi. Üstüne üstlük bir yıl önce katledilen 1 Mayıs şehitlerinin öfkesiyle alana çıkıldı. Dalgalanan kızıl bayraklar 34 şehidin kanıyla daha da yukarı çıkarıldı.

53'ün sessiz protestosundan 2014'ün cengine...

'79 ve '80 yıllarında Taksim yine yasaklandı. Sıkıyönetim kararlarıyla, sokağa çıkma yasaklarıyla 1 Mayıs engellendi. Fakat işçi sınıfı kazanılmış alanından hiç vazgeçmedi. 12 Eylül faşist darbesinin işçi sınıfı

üzerine attığı ölü toprağın silkelendiği '88'de yeniden adres Taksim oldu. Ve bugünlere Taksim 1 Mayıs çatışması yıllar içinde farklı şiddetlerde olsa da süregeldi.

Düzenin alanı yeniden kapatma çabası, işçi sınıfı belleğinden Taksim'i çıkarma gayesi ortada kaldı. Tüm azgın saldırılara karşı Taksim 1 Mayıs yeni şehitlerle yıllar içinde kazanıldı.

Geldiğimiz yerde ilk Taksim cenginden bugüne süren mücadele ne yer kavgasıdır ne de inatlaşma. Taksim 1 Mayıs bu topraklarda sınıf mücadelesinin iradesini, örgütlü mücadelesini, direnişini temsil etmektedir. '53'ten 2000'lere aynı yasakçı devlet politikasını parçalayan, tüm baskı ve azgın saldırılara karşı alana çıkmak için verilen mücadele sürüyor. Meydanın açıldığı her dönem sınıf mücadelesindeki yeni bir dönemi temsil ediyor. Ve bugün 2013 yasağının ardından başlayan alanı yeniden gasp etme çabası da sınıfın yeni mücadele dönemini kesme amacındır.

Taksim kazanılmıştır. Bugün meydanın kolluk gücüyle gasp edilmiş olması bu tarihsel gerçeği örtemez. 'Taksim 1 Mayıs'ı tanımlayan sınıf mücadelesinde yerini almıştır.

53'ten günümüze işçi sınıfı yalnızca Taksim iradesini pekiştirmede, sendikal bürokrasinin ufkunu da gördü. Bunun için onun sınırlarını da aşarak kendi iradesiyle yürüyor. Geçen yıl sendika bürokratlarının polis terörü karşısında öğle saatlerinde aynı '53'teki gibi bitirme açıklamasına karşı saatlerce Taksim ve çevresinde direniş sürdü.

Bunun için 1 Mayıs'ta başkanlar çekildikten sonra çatışmalar sürdü. Bunun için Haziran Direniş sendika bürokratlarını da sürükleyerek arkasına çekti.

Bugün direnişin 1 Mayıs'ına yürürken sınıf savaşı tarihimize bir kez daha bakarak Taksim mücadelesinin 60 yılı aşan geçmişinden ve sınıfsal zemininden 'nedeni' bir kez daha okumak gerekiyor. İşçi sınıfı Taksim iradesine Kızılay'ı da ekleyerek kavgayı büyütürken tüm meydanları özgürleştirecek olan kavganın kızıl bayrağını 1 Mayıs'ta dalgalandırmalıyız.

Ankara DLB ve Ekim Gençliği'nden piknik!

1 Mayıs yaklaşırken çalışmalarını yoğunlaştıran Ankara Devrimci Liseliler Birliği ve Ekim Gençliği, 23 Nisan'da gerçekleşen 1 Mayıs pikniğinde buluştu.

Sabah piknik alanında kahvaltı ve öğle yemeği kolektif bir emekle hep birlikte hazırlandı.

Kolektif bir şekilde hazırlanıp yenen kahvaltının ardından ardından futbol, voleybol, mendil kapmaca gibi sportif faaliyetler gerçekleştirildi.

Gençliğin kurtuluşu için örgütlü mücadeleyi yükseltelim

Ardından gençliğin sorunları ve 1 Mayıs üzerine bir söyleşi gerçekleştirildi. Haziran Direnişi'yle gençliğin sokaklara çıktığı, Berkin Elvan'ın hayatını kaybetmesinin ardından gençliğin boykotlarla, eylemlerle daha farklı bir dinamik kazandığı vurgulandı. Gençliğin yaşadığı sorunların AKP'nin 11 yıllık iktidarıyla sınırlı olmadığı, bu sorunların temelinde sistemin varolduğu ve sorunların çözümünün düzene karşı mücadele etmek, örgütlenmek ve düzeni yıkmak gerektiği belirtildi. Gençliğin bireysellik, gericilik ve geleceksizlik gibi sorunlarıyla karşı karşıya kaldığı belirtildi.

Özgürlüğün toplumun belli bir kesimi için söz konusu olduğu ifade edilirken, eğitimin niteliksiz,

eşitsiz ve paralı olduğu vurgulandı. Düzeni değiştirmenin insanların bilincinin değiştirilebilmesiyle bunun da özneleşmekle ve örgütlenerek olabileceği dile getirildi.

Söz alan bir meslek liseli ise meslek liselerinde yaşanan sorunlara değindi. Sınıf çelişmesini daha lisede yaşamaya başladığını ifade eden liseli, meslek liselerinde "eğitim" adı altında liselilerin ucuz hatta bedave işgücü olarak kullanıldığını dile getirdi.

İsyan ruhuyla 1 Mayıs'ta Kızılay'a!

Haziran Direnişi'nin en önemli derslerden birinin, en küçük bir hakkın bile elde edilebilmesi için sokaklar çıkararak mücadele edilmesi gerektiğini gösterdiğini, kürtaj yasağı, 4+4+4 ile amaçlananın ise çocuk işçilik ve ucuz iş gücü piyasası yaratmak olduğu vurgulandı. Sistemin ne kadar barbar ve saldırgan olduğu Ethem'in Ankara'nın orta yerinde katledilmesinden de görülebileceği vurgulanarak, Haziran'la açığa çıkan isyan ruhunun 1 Mayıs'ta Kızılay'da kendini gösterilmesi gerektiği belirtildi.

Söyleşinin ardından DLB'liler Yüksel Caddesi'ne asmak için "1 Mayıs'a, Kızılay'a, DLB saflarına!" şiarlı bir pankart hazırladı. Çekilen halayların ve bilgi yarışmasının ardından piknik sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Yine mi Berkin! Evet, öldürdük iyi de yaptık!"

Gebze Endüstri Meslek Lisesi önünde DLB bildirimlerini dağıtırken ve *Liselilerin Sesi* dergisini öğrencilere ulaştırırken polislerin keyfi engellemesine ve gözaltı terörüne maruz kalan genç devrimciler açıklama gerçekleştirerek suç duyurusunda bulundular.

22 Nisan günü Gebze Adliyesi önünde "Devrimci faaliyet engellenemez! 1 Mayıs ve Taksim çağrısı yükselerek devam edecek! / Devrimci Liseliler Birliği" yazılı ozaliti açılarak biraraya gelindi. Sloganlarla, bir gün önce yaşanan saldırı ve baskıların engelleyemeyeceği haykırıldı.

Saldırıların devrimci faaliyeti durduramayacağını ifade edildiği basın açıklamasında, paralı eğitime, gerici ve baskıcı eğitim sistemine karşı mücadeleye, 1 Mayıs'ta alanlarda olmaya çağırılan 4 genç devrimcinin gözaltına alınışı ve maruz kaldıkları keyfi tutumlarla yaşanan şiddet belirtildi.

Açıklamada polislerin Berkin Elvan'ın resmini dergide gördükten sonra "Yine mi Berkin! Evet, öldürdük iyi de yaptık!" şeklindeki sözleri de teşhir edildi. Gözaltı işlemi yapılmadan gözaltı muamelesine maruz kalan genç devrimcilerin avukatının ifade sırasında bulunması vb. keyfi tutumlar dile getirildi.

1 Mayıs'ta Taksim'i yasaklayanlar ile liseli öğrencilerin mücadelesini engellemeye çalışanların aynı zihniyet olduğu vurgulanan açıklamada, artan saldırganlığın nedeninin 1 Mayıslar'da, 6 Mayıslar'da, 18 Mayıslar'da, Haziran Direnişi'nde, Berkin Elvan'ın cenazesinde sokakları dolduran gençlerin, işçilerin, emekçilerin öfkesinden duyulan korku olduğu ifade edildi.

Açıklama, "*Bizleri geleceksizliğe sürükleyen bu çürümüş düzenin korkulu rüyası olmaya devam edeceğiz. Mehmet'i, Abdullah'ı, Ethem'i, Medeni'yi, Ali İsmail'i, Ahmet'i, Hasan Ferit'i, Berkin'i katledenlerin korkulu rüyası olmaya devam edeceğiz. 1 Mayıs'ın sesini, soluğunu işçi liselilere, gençlere taşımaya devam edeceğiz. 1 Mayıs'ta alanlarda, Taksim'de olacağız. Baskılar ve yasaklar hiçbir zaman sökmeyecek. Cevabımız her zaman direniş, her zaman mücadele olacak*" sözleriyle sona erdi.

Polisler hakkında suç duyurusu

Açıklamanın ardından, saldırıya uğrayan 4 genç devrimci dün görevli olan polislerden şikayetçi olmak üzere suç duyurunda bulunmak için adliyeye girdi.

Eylem boyunca, "Devrimci faaliyet engellenemez!", "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın mücadelemiz!", "Berkin Elvan ölümsüzdür!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Sincan DLB'den piknik

Sincan DLB 20 Nisan'da piknikte biraraya geldi. Piknikte 1 Mayıs'ın tarihsel süreci ile ilgili konuşuldu. Haziran Direnişi'nin etkisi ve işçi sınıfının son zamanlardaki yükselişine değinilerek bu yılki 1 Mayıs'ın önemi vurgulandı. Sincan'ın özgün koşullarında liselerde gericilik konusu ile ilgili konuşuldu. 1 Mayıs'a kadar yoğun bir çalışma öreker kitlesel bir katılımın önemini üzerinde duruldu. Bunun üzerine

öneriler sunulup, tartışıldı.

Liselilerin Sesi / Ankara

İzmir DLB'ye saldırı

22 Nisan günü Karşıyaka Suzan Divrik Endüstri Kız Meslek Lisesi ve Gazi Anadolu Lisesi çıkışında sivil bir polis, okul önünde bekleyen DLB'lilerin ellerindeki bildirimleri zorla almaya çalışması üzerine DLB'liler ve sivil polisler arasında tartışma çıktı. Konuşmalarla çevredekilere polis saldırısı teşhir edildi. Ardından toplanan Karşıyakalı emekçiler gözaltıyı engellemek istedi. Bunun üzerine DLB'liler hızla alandan uzaklaştırıldı ve zorla araca bindirdi. DLB'lilere "Kabahatler Kanunu"ndan ceza kesildi.

Liselilerin Sesi / İzmir

Gericiliği parçalamak için daha fazla sokak, daha fazla mücadele!

Hem işçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs'ı hem de bu mücadele içinde yer alan kadınları karalamak maksatlı bir haber ensonhaber.com isimli internet sitesinde yer aldı. AKP'ye yakınlığıyla bilinen "haber" sitesi, 1 Mayıs Komitesi'nin Taksim'de yapacağı basın açıklamasına yönelik polis şiddetini "En seksi devrimci-1 Mayıs'ta Taksim'i nasıl yakıp yıkarız provası" manşetiyle duyurdu. Polis müdahalesinin önünde yer alan DİSK üyesi kadın işçiyi hedefe alarak hiçbir ahlaki kaygılarının olmadıklarını, kadına yönelik aşağılayıcı ve tacizci bakışlarını bir kez daha ortaya koydular.

Kuşkusuz işçi ve emekçi kadınlar böylesi pervasız ve seviyesiz söylemleri devletin en üst katlarından da duydular. Yandaş medya da izinden gittikleri efendilerine kendilerini beğendirmek için hem 1 Mayıs'a hem de kadınlara yönelik gösterdiği gericilikle AKP'li efendilerinden aferin almayı bekliyor olsa gerek.

AKP gericiliği, erkek egemen kültürün kadına biçtiği geleneksel rolün dışında, toplumsal yaşam içinde olan kadınları "hoş" görmüyor. Bu sınırları aşmışsa her türden sözlü ya da fiziksel şiddeti "hak" edebilir. Ancak yine aynı kirli bir zihniyetle kendi gerici propagandaları için kadınları kullanabilirler. Örneğin, "eylemciler Kabataş'ta başörtülü ve bebeği olan bir kadını taciz etti" türü haberler medyada günlerce, yalan olduğu ortaya çıktıktan sonra, yayınlanmıştı.

Kadınların geleneksel rolleri gereği evde değil de çalışma yaşamında olmasına, artı değer sömürülerini arttırdığı ölçüde ikna olan egemen sınıfın gerici

zihniyeti, kadınların hak arama mücadelesinin içinde olmasına ise hiç tahammül edemiyor. Ellere fırsatları geçtiğinde bu kirli zihniyetlerini kusuyorlar. Kadını cinsel bir obje olarak gören bu zihniyetin başka türlü bir kadın algısı olmadığı için polis barikatı önünde direnen bir işçi kadını açıkça taciz etmektedirler. Kuşkusuz bu yeni değildir.

Bu ülkede gözaltına alınan, zindanlara atılan devrimci, ilerici kadınların mücadelecilik kimliklerine saldırıda bulunmak için cinsel kimliklerine yönelik tacizkar söylemler hep bir işkence yöntemi olarak denenmiştir. Toplumsal bir eylem ya da bir direnişe katılan işçi ve emekçi kadınlar, sindirme amaçlı benzeri tacizleri yakından duymuştur. Bir kadın eylemciye "Bir tane 'kız' mıdır 'kadın' mıdır, bilmem" diyen Başbakan hatırlanırsa gericiliğin üst seviyelerde olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

İşçi ve emekçi kadınlar kurulu düzenin çok yönlü sömürsüyle, baskısıyla ve gericiliğiyle karşı karşıyadır. Kadınlar buna ancak örgütlü mücadeleden aldığı güçle yanıt verebilir. İşçi ve emekçi kadınlar sokağa, eyleme çıkarak özgürleşecekler ve gericiliğin karanlığını parçalayacaklardır. Tıpkı Haziran günlerinde olduğu gibi, tıpkı her 1 Mayıs'ta olduğu gibi. İşçi ve emekçi kadınların mücadele alanlarında "vardık, varız, var olacağız" haykırıları sömürücü ve gerici asalakların suratında patlayacaktır.

Gericilik kadınları öldürüyor!

Geçtiğimiz günlerde İran'da tecavüzcüsünü öldüren genç kadına verilen idam cezası kesinleşti.

2007 yılında eski bir istihbarat çalışanı olan Morteza Abdolali Sarbandi, ofisini dekore etmesi için işe aldığı Reyhaneh Jabbari'ye tecavüze kalkışır. Bunun üzerine o zaman 19 yaşında olan genç kadın kendisini korumak için Sarbandi'yi bıçaklar. Gericiliğin hüküm sürdüğü her yerde olduğu gibi İran'da da tecavüzcü değil, tecavüze uğrayan kadın suçlu olur. İdam cezası bir ay içinde infaz edilecek.

Esasen bu gerici bakış erkek egemen kültürün egemen olduğu her yerde kendisini göstermektedir. Kimi yerde daha fazla ama özünde aynı gericilikler yaşanan.

Türkiye'den de benzer yaklaşımlara dair örnekler yaşanmaktadır. Devletin üst kademelerinden bu yönlü açıklamalar duyulmaktadır. Örneğin kürtaj tartışmaları vesilesiyle şu gerici söylemleri duyduk: "Anası tecavüze uğruyorsa neden çocuk ölsün? Anası ölsün." (Melih Gökçek, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı), "Tecavüze uğrayan doğursun, 'gerekirse' devlet bakar." (Recep Akdağ, Sağlık Bakanı), "Tecavüzcü, kürtaj yaptıran tecavüz kurbanından daha masumdur." (Ayhan Sefer Üstün, İnsan Hakları Komisyonu Başkanı, AKP milletvekili) vb.

Bu ülkede, mahkemeler yargı yükünü hafifletmek için tecavüze uğrayanı tecavüzcüsüyle evlendirmeyi önerebilmekte, tecavüzcüler "iyi hal" indirimi alabilmektedir. Tecavüze uğrayan çocuk ya da zihinsel engelli mağdurlara "kendi rızası" var raporları verilebilmektedir. Ne yazık ki örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Tecavüzü önlemek, toplumsal yaşamda kadın hak ve özgürlüklerini kökleştirmek gibi dertleri olmayan gericiliğin ortak zemini bu sömürü sistemidir. Emperyalist-kapitalist sistem her türde gericiliğin, şiddetin kaynağıdır. Emperyalist-kapitalist dünyanın hüküm sürdüğü her yerde az ya da çok gericiliğin hedefinde hep kadınlar olmaktadır. Tecavüze uğramakta, tecavüze uğradığı için suçlanabilmekte, dışlanmaktadır. Çoğu örnekte olduğu gibi öldürülmektedir.

Bunu önlemek için kurulu düzene karşı toplumsal bir devrim için örgütlenmekten başka seçenek yoktur.

“İşgal, grev, direniş” korkusu Seyitömer işçisini tutuklattı

Seyitömer Elektrik Santrali'nin özelleştirilmesinin ardından 109 işçi işten çıkarılmıştı. İşten çıkarmalara karşı direnişe geçen işçiler jandarma ve çevik kuvvet polisleriyle dişe diş çatıştı. İşçiler arabaları ters çevirerek tesis alanı içerisinde olan yerleri ateşe vermişlerdi. Firmaya ait 3 ayrı bina ateşe verilirken, 10'a yakın araç da tahrip edilmişti.

Çıkan çatışma sonucu 3 mühendisin yanı sıra, 1'i jandarma, 1'i polis, 3'ü tesislerin özel güvenlik görevlisi ve 3'ü de işçi olmak üzere 11 kişi hastaneye kaldırılmıştı.

Sermaye devleti tüm kurumlarıyla işçi düşmanı

17 Nisan'da gerçekleşen bu işçi direnişi sermaye sınıfının ve devletin yüreğine korku saldı. Greif işçilerinin şanlı işgal deneyimlerinin hemen arkasından gelen bu militan direniş, sınıfın bağrında mayalanan direniş ateşinin büyük yangınlara dönüşeceğinin de bir göstergesiydi. Yine özelleştirmelere karşı enerji ve maden işçilerinin de direnişte olduğu şu günlerde sermaye sınıfının vereceği bir mesaj olmalıydı.

Sermaye devletinin yanıtı Kütahya'da 20 Seyitömer işçisini gözaltına almak ve 4'ünü tutuklamak oldu. Tutuklanan işçiler Kütahya E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne götürüldü. 17 işçi de tutuksuz yargılanacak. Kendiliğinden gelişen bu direniş, sermaye sınıfı için bir sinyaldi aynı zamanda. Bu nedenle hareket halindeki işçi bölüklerine, gözaltına aldıkları ve tutuklattığı işçiler üzerinden mesaj vermiştir.

“İşgal, grev, direniş” ateşinin yayılmasından korkuyorlar

Seyitömer işçisinin direnişi hukuk terörüne maruz kalırken, yaşanan olayları tasvip etmediğini, beldede durumun normale döndüğünü “müjdeleyen” Kütahya

Valisi Şerif Yılmaz'ın şu sözleri sadece kendi düşünceleri değil, sömürü düzeninin tüm yetkililerinin ortak paydasıdır:

“Firmanın bize verdiği, İş-Kur'a ilettiği bilgiler neticesinde şuan itibariyle işten çıkartma yok. Varsa bile bunun çözüm yolu kavga, anarşi ve terör yolu değildir. Bunun çözüm yolu hukuki yollarıdır. Hukuk yolları ile müracaat edilip, bunun çözülmesi gerekir. Yanlış yapanlar varsa hukuk önünde herkes hesap verir. Bunun dışında yapılan her türlü hareket, kim tarafından yapılırsa yapılsın yanlıştır. Bu yanlışında muhakkak ki hukuk devletinde bir hesabı vardır. Kim yanlış yapmışsa bunun hesabını vermek zorundadır. Ben vatandaşlarımızın, başka kimse ve kişilerin dedikoduları ile hareket etmemesini, varsa duydukları bir şeyi, yetkili ve resmi ağzların dışında itibar etmemelerini özellikle rica ediyorum. Çünkü bu süre içerisinde gördük ki provokatörler ortaya çıktı ve bunlar hakkında yasal işlem yapıldı. Halkımız o konuda müsterih olsun. Bunu yapanların da hiçbir kimse tarafından bilinmediğini düşünmesin. Devletin tüm kurum ve kuruluşları ile beraber, vatandaşlarımızla beraber bu konuyu takip ettiğimizin bilinmesi lazım.

Bizler bu işle uğraşırken devletin en üst kademesinden en alt kademesinde görev alan insanlara varıncaya kadar burada yatırım yapılması ile ilgili her türlü desteği verirken böyle yatırımcıların da, mağdur edilmesine, mağduriyetine sebep verilmesine ki, ofisine varıncaya kadar yakılmıştır. Böyle bir şeyin yapılabilmesi kabul edilebilir bir şey değildir. Bu konu dediğim gibi yargıya intikal edilmiştir. Yargı gerekli işlemleri yapacaktır.”

Özelleştirmeler yapılırken bunun dayandığı hukuksal zemin, zaten bu düzenin hukuku değilmiş gibi vali işçilere hukuk mücadelesi verin diyor. Meşru olmayan hak gasplarını, özelleştirmeleri burjuva hukuk elbette kabul edecektir. Çünkü sömürücü sınıfın çıkarına yapılmaktadır. Konuşan sadece Kütahya Valisi değildir, sermaye sınıfının ve devletin tercümanındır

o. Meşru mücadele yolunu seçenler için “anarşi, terör, provokatör” diyor valinin ağzından sermaye sınıfı ve devam ediyor: “Hesabını sorarız.”

İşçileri işsiz bırakan, enerji kaynaklarını talan edenler için “yatırımcıların mağdur edilmesini, mağduriyetine sebep verilmesini kabul edemeyiz” diyen devlet yetkililerinin korkusu “işgal, grev, direniş” ateşinin yayılmasıdır.

İşçiler barikatta, sendika ağaları patronun masasında!

Greif işçilerinin direnişinde sınıfa ihanetle nam salmış Budaklar'ın oynadığı misyonun benzeri, Seyitömer işçilerinin direnişi sonrasında da görüldü. Bu anlamlı direnişin sonrasında işçiler gözaltına alınıp tutuklanırken, Türk-İş Kütahya Temsilcisi işçilerin ekmeğiyle, geleceğiyle oynayan Çelikler Elektrik Üretim ve SLİ Kömür İşletmeleri kapitalistiyle birlikte basın toplantısı düzenledi.

Türk-İş temsilcisinin basın toplantısında kullandığı dil valisinden, sermaye devletinin tüm yetkililerine kadar aynı. Direniş için “Yaşa dışı oluşumların işi” dedikten sonra maden bölümünde çalışan işçilere, “şimdilik sendikalaşmayın” tehdidinde bulundu.

Yine Türk-İş Konfederasyonu üyesi Maden-İş Kütahya Şube Başkanı Ahmet Ateş ise konuya dair şöyle bir yazılı açıklama yaptı: “Kimsenin ve hele hele de işveren ile aynı masaya oturup basın toplantısı düzenleyen, işverenlerin bile söylemekten imtina ettikleri, sendikamıza mesnetsiz suçlamaları yönelten, sendikalaşma hakkı ve özgürlüğünün işçinin özgür iradesi ile her zaman kullanılabileceği gerçeğini ne yazık ki bir sendikacı olarak yok sayan bir şube başkanının hiç mi hiç haddi değildir. Konfederasyonumuzun il temsilcisi kimliğini taşıyan birisinin işverenin yanında bu sözleri sarf etmesi ve maden bölümünde çalışan işçilere ‘Şimdi sendikalaşmayın’ gibi bir dayatmada bulunması asla ve asla kabul edilemez.”

Enerji ve maden işçileri IC İçtaş önündeydi

Kemerköy ve Yeniköy Termik Santralleri ile Kemerköy Liman sahasının özelleştirilmesine karşı Ankara'da direnişlerini nöbetle sürdüren enerji ve maden işçileri 22 Nisan'da IC İçtaş önündeydiler.

İnisiyatif göstererek yaptıkları bu eylemle işçiler firmanın 17 Aralık yolsuzluklarında adının geçtiğini ifade ettiler. IC İçtaş firmasının ihaleyi kazanmasından hareketle ülkenin mallarını hırsızlara, yolsuzlara peşkeş çektiirmeyeceklerini söylediler.

Refleks göstererek yaptıkları eylemde işçiler maruz kaldıkları polis saldırıları ilgili resimleri ve kendi eylemlerinden görüntüleri “Bunları unutmayın” yazısıyla bina camlarına astılar.

Oturma eylemi yapan işçilere firma yetkililerinin “Burası işyeri. Gidin. Geldiğiniz için teşekkür ederiz” demesi dikkat çekti. Bu uyarı üzerine açıklama yapan T. Maden-İş Şube Başkanı Süleyman Girgin, Kütahya Seyitömer'i hatırlatarak şunları söyledi: “Biz buraya sizden uyarı almaya gelmedik. Teşekkür edin, diye de gelmedik.” Girgin eylemin uyarı olduğunu vurgulayarak “biz geldik ama siz gelmeyin” dedi.

Maden-İş Şube Başkanı Fatih Erçelik ise yaptığı konuşmada firmanın adının karıştığı 17 Aralık operasyonlarına gönderme yaparak, “Bunların her yeri rüşvet her yeri yolsuzluk. Ülkenin mallarını hırsızlara vermeyeceğiz” dedi.

Ayrıca eylem esnasında şiddete başvurmayla çalışan firma görevlilerine, firma yetkilileri tarafından, “Basın var sakın olun. Sonra bakarız ne yapacağımıza” denilmesi dikkat çekti.

Bir süre oturma eylemi yapan işçiler daha sonra direnişlerini sürdürdükleri Kurtuluş Parkı'na geri döndüler.

İşçiler özelleştirmelere karşı yürüdü

Yüzlerce enerji ve maden işçisi ÇATES'in özelleştirilmesine karşı yürüdü. İşçiler yeni dönemde şiarlarının "İşgal, grev, direniş!" olduğunu söylediler.

Zonguldak'taki enerji ve maden işçileri, ÇATES'in özelleştirilmesine karşı 19 Nisan'da eylem yaptı.

TES-İş ve Genel Maden-İş sendikalarının çağrısı ile Çatalağzı Belediye Binası önünde yapılan eyleme, Ankara'da saldırıya uğrayan Yatağan işçileri de katılarak sınıf dayanışmasını yükseltti.

Bundan sonraki slogan "İşgal, grev, direniş!"

Eylemde konuşma yapan Yatağan işçisi Kemal Özcan, Yatağan ve Ankara'daki süreci işçilere ve emek dostlarına anlattı. Özcan konuşma yaptığı sırada "Birleşe birleşe kazanacağız!", "Yatağan işçisi yalnız değildir!" sloganları atıldı. Özcan'ın vurguladığı önemli noktalardan biri, 1 Mayıs oldu. Muğla'da Yatağan işçilerinin, Zonguldak'ta enerji ve maden işçilerinin, İstanbul'da ise Greif işçilerinin 1 Mayıs'ın öznesi olacağını belirtti. Greif işçilerine de selam gönderen Özcan, bundan sonraki sloganlarının "İşgal, grev, direniş!" olacağını vurguladı.

Konuşmanın ardından ÇATES'in önüne doğru yürüyüş başladı. Yürüyüşte işçi ailelerinin katılımı en çok dikkat çeken noktaydı. Yürüyüş boyunca sık sık ajitasyonlar çekilerek özelleştirmenin zararları anlatıldı. Kütahya Seyitömer'deki santralin özelleştirilmesinin ardından gerçekleşen işten atmalara vurgu yapıldı.

"Bu yanlıştan vazgeçin!"

ÇATES önünde sona eren yürüyüş ardından GMİS

Genel Başkanı Eyüp Alabaş ilk konuşmayı gerçekleştirdi. Alabaş konuşmasında ÇATES ve TTK'nın bir bütün olduğunu vurguladı ve "Hükümeti, dostu, düşmanı buradan bir kez daha uyarıyoruz. ÇATES ve TTK bir bütündür satılamaz diyoruz. Bu yanlıştan vazgeçin bizi daha fazla zorlamayın" dedi. Alabaş konuşurken maden ve enerji işçilerinden sık sık "Ankara yolumuz ölüm olsa sonumuz!" sloganları yükseldi, mücadele merkezinin Ankara olduğu vurgulandı.

"Devam edecek!"

Ardından konuşan TES-İş Genel Başkan Yardımcısı Hasan Tahsin Zengin de şunları söyledi: "Gerek Yatağan'da, gerek Ankara'da beraberce mücadele verdik. Yürüdük, bağırдық, anlattık. Ama dinleyen olmadı. Ne yaparlarsa yapsınlar, santrali kağıt üzerinde verebilirsiniz. Ama oraya giriş önemli. Bu çalışanlar devletin malına sahip çıkmak istiyor. İşine, aşına sahip çıkmak istiyor. Defalarca söyledik bu işten vazgeçin. Pazartesi günü teklif verecek olan firmalara söylüyorum. Sakın ola teklif vermeyin. Şu anda Türkiye'de taşlar yerinden oynamış. İşçinin ayak sesi her şeye benzemez. Kütahya'dan, Yatağan'dan, Zonguldak'tan başlıyor. Bunun ilerisi devam edecek. Bu işten kısa zamandan vazgeçin. İşçinin ayak sesi her ayak sesine benzemez."

Konuşmalar devam ederken ÇATES bacalarını boyayan emekçiler bacaya "NO" yazarak özelleştirmelere karşı tepki gösterdiler.

Yatağan işçilerinden direnişe devam kararı

Yeniköy ve Kemerköy termik santrallerinin özelleştirme ihalesi 18 Nisan'da sonuçlandı. Özelleştirme ihalesini 2 milyar 671 milyon dolarlık teklifiyle IC İçtaş AŞ'nin aldığı açıklandı. Yatağan enerji ve maden işçileri ise ihaleyi yaptırmamak için başlattıkları direnişi şimdi iptal kararı için aynı kararlı tutumla sürdürüyor.

İhaleye karşı direnişi 10 Nisan'da Ankara'ya taşıyan işçiler kararın ardından Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na girmeye çalışmış, polis azgınca saldırmıştı. İşçiler polis saldırısının ardından Türk-İş Genel Merkezi'ne geçti.

Özelleştirmeye karşı direniş sürecinin başından beri pasif kalan konfederasyon yönetimine karşı "Türk-İş göreve genel greve!" şiarını her eylemlerinde öne çıkaran işçiler bir toplantı gerçekleştirdi.

Yatağan-Zonguldak işçileri omuz omuza!

Ankara'daki eylemleri 30 Nisan'a kadar sürdürme kararı alan işçiler özelleştirmeye geçit vermemek için mücadeleyi sürdürüyor. **Direniş nöbeti Kurtuluş Parkı'nda** devam ediyor. İşçiler Zonguldak'ta Çatalağzı Termik Elektrik Santrali'nin (ÇATES) özelleştirilmesini engellemek için gerçekleştirilen mitinge bir grup işçiyi göndererek sınıf dayanışmasını yükselttiler. Zonguldak'taki enerji ve maden işçileri de özelleştirme karşıtı direnişte Yatağan işçilerinin Ankara'daki birçok eylemine destek vermişti. İşçiler özelleştirmeye karşı omuz omuza mücadeleye devam ediyor.

Yatağan işçileri ayrıca 1 Mayıs için de eylem programlarını netleştirdi. İşçilerin büyük kısmı Yatağan'daki 1 Mayıs'a katılacak. Özelleştirmeye karşı Yatağan'daki işçi ve emekçilerin kitlesel tepkisi gösterilecek. İşçilerin bir kısmı da Türk-İş'in Sıhhiye'de yapacağı 1 Mayıs mitingine katılacak.

İşgal ateşi enerji ve maden işçilerinde!

Ankara'da enerji ve maden işçilerinin direnişi sürerken, işçiler Muğla'da işletmeleri işgal ettiler. 18 Nisan'da Muğla'nın Milas İlçesi'ndeki Yeniköy ve Kemerköy ile Yatağan Termik Santrali, her iki ilçedeki kömür işletmeleri enerji ve maden işçileri tarafından işgal edildi.

Buralarda yapılacak özelleştirmelere direnen işçiler, işletme önlerinde dozerlerle barikat kurdular. İşçiler yöneticiler de dahil hiç kimseyi içeri almadılar. İşletme önlerinde jandarma ekipleri hazır bekletildi.

Enerji ve maden işçilerinin Ankara'da polis saldırısına karşı direnişleri sürerken, özelleştirilmeleri hedeflenen üç santral ve kömür ocaklarının bulunduğu Yatağan ve Milas ilçelerinde işçiler direnişi bir ileri noktaya taşıdılar. Greif işçilerinden aldıkları kıvılcımla "işgal" ateşini yaktılar. Yeniköy ve Kemerköy Termik Santralleri ile Yatağan Termik Santrali ve her iki ilçedeki kömür işletmeleri işçiler tarafından saat 10.00'dan itibaren eş zamanlı olarak işgal edildi. İşgale işçilerin aileleri de destek verdi.

Mefar işçileri sendikal hakları için eylem yaptı

Mefar İşçi Birliği, işyerindeki baskılara, iş kıyımlarına ve toplu iş sözleşmesi hakkının engellenmesi girişimlerine karşı 23 Nisan'da eylem yaptı.

Galatasaray Lisesi önünden İngiliz Konsoloslukuna önüne yürüyen işçileri, konsolosluk önünde Greif işçileri karşıladı. "Atılan işçiler geri alınsın! Give fired workers their jobs back!" yazılı pankart açan Mefar işçileri, "Sendika hakkımız engellenemez!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Atılan işçiler geri alınsın!" ve "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını haykırdılar.

Mefar İşçi Birliği adına basın açıklamasını, işten atılan işçilerden **Cihan Güneş** okudu. 24 Aralık 2013 tarihinde Petrol-İş Sendikası'nın toplu iş sözleşmesi yapmak için yeterli çoğunluğa eriştiğini ifade eden Güneş şunları söyledi:

"Sendikanın Mefar işvereni bütünü iyi niyeti ile 25 Aralık tarihinde yaptığı kamuoyuna açık çağrı karşılıksız kalmıştır. Petrol-İş çağrısında Türkiye ilaç sektörünün bu önemli kuruluşuyla zaman kaybetmeden diyaloga dayalı ilişkiler geliştirmek istediğini; tıpkı Sandoz'da Bayer'de, Zentiva'da, Novartis'de ve diğerlerinde olduğu gibi Mefar'da da kalıcı, sağlam karşılıklı haklara saygı temelinde bir

toplular iş sözleşmesi düzeni oluşmasını arzu ettiğini bildirmiştir. Ancak maalesef Mefar işvereni gerekli sağduyu ve anlayışı göstermemiş, çoğunluk tespitine itiraz ederek, Mefar işçilerini boş yere hukuk labirentlerinde oyalama yoluna gitmiştir."

Patronların "çoğunluk itiraz mekanizması" nı bir suistimal malzemesi olarak kullandığına dikkat çeken Güneş, bu durumun ILO sözleşmesine aykırı olduğunu ve patronun darbe yasalarını değil, uluslararası kuralları esas alması gerektiğini dile getirdi.

Güneş daha sonra şunları söyledi: "Biz Mefar işçileri olarak artık yeter diyoruz. Bunu bir kez de Birleşik Krallık'ın Konsoloslukuna önünde haykırmak, sesimizi İngiltere merkezli olan Mefar'ın gerçek sahibi kuruluşlara duyurmak istedik. Sizleri uluslararası sözleşmelere uymaya, Mefar yöneticilerinin bu konuda uyarıya çağırıyoruz.

Mefar işçisinin sabrını zorlamayın, küresel bir kampanya ile karşı karşıya kalmayın."

Basın açıklamasının ardından işçiler basın metninin İngilizcesini konsolosluk yetkililerine verdiler.

Eyleme **Greif işçileri**, **Kaldıraç**, **İşçi Gazetesi** ve **EHP** destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Alsancak Devlet Hastanesi'nde eylem!

Alsancak Devlet Hastanesi (ADH) taşeron işçileri, iş bırakma eyleminin 2. gününde (22 Nisan) basın açıklaması yaparak seslerini duyurmaya çalıştılar.

Hastane bahçesinde yapılan eylemde "Alsancak Devlet Hastanesi İşyeri Temsilciliği taşeron işçilerin hak alma mücadelesinin yanındadır" ve "SES İzmir Şube" pankartları açıldı. Basın açıklamasını SES Şube Başkanı **Rukiye Çakır** okudu. Çakır açıklamada, Alsancak Devlet Hastanesi'nde hizmet alımı altında taşeron şirketlerde çalıştırılan, görünürde temizlik işçisi olan ama her işi yapan taşeron işçilerinin Mart ayı ücretleri ödenmediği için iş bırakıldığını söyledi. Hastane yönetimi ile görüşmeler yapıldığını ama sonuç alıcı bir gelişmenin olmadığını belirtti.

Çakır, hastane yönetiminin iş kanununun maddelerini hiçe saydığını ifade etti. İşçilerin yasal ve meşru hakkı olan iş bırakma eylemine başladıklarını ve işçilerin ücretlerini alana kadar eyleme devam edeceklerini ve sendika olarak işçilerin yanında olacaklarını vurguladı.

Eylemde "Direne direne kazanacağız!", "Sağlıkta taşeron ölüm demektir!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

Basın açıklaması sürerken, hastane yönetiminin, ameliyatlarda çalışsın diye başka hastanelerden işçi getirdiği görüldü. Direnişçi işçiler bu duruma tepki göstererek getirilen işçileri hastaneden çıkardılar. Kısa süreli arbedenin ardından işçiler basın açıklamasına devam ettiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

Legrand'da direniş sürüyor

Legrand fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası Fabrika Baştemsilcisi tarafından işten çıkartılan Sual Seçkin'in direniş sürüyor.

Sual Seçkin kendisini işten attıran Baştemsilci'nin, başlattığı direniş sonrası artık fabrikadaki görevinde olmadığını fakat sendikadaki merkezi görevinden de ihraç edilmesi gerektiğini vurguluyor. Seçkin "İşe iademi talep ediyorum. Bu talebim kabul edilene kadar da direniş sürdüreceğim" dedi.

Baştemsilci tarafından işten atılan ve fabrika

önünde iki çocuğuyla tek başına direniş başlatan Sual Seçkin'i daha önce de farklı fabrikalardan metal işçileri, patronun üretimi durdurması sonrası işsiz kalan ve alacaklarının hiçbirini alamadıkları için direniş başlatan FENİŞ işçileri, TKP, BDSP üyeleri de ziyaret etmişti.

Sual Seçkin'in üyesi olduğu Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından hala ziyaret edilmemesi ise tepkiyle karşılanıyor.

Caner Aktan / Kocaeli

“İhanetçilerden hesap sorulan bir döneme girdik!”

Greif fabrikası baştemsilcisi Orhan Purhan ile direnişi, sendikal ihanet ve sendikal bürokrasi, polis baskını ve gözaltı-mahkeme terörü, işçi inisiyatifi ve işçi demokrasisi, işçi satıcılardan nasıl hesap sorulacağı konuları üzerine konuştuk...

Fabrikadan ellerimiz kelepçeli çıksak dahi başımız dik olacak dedik!

- Direniş nasıl ilerliyor, talepleriniz neler?

- Biz daha mücadelemize ilk başladığımızda, Amerikan sermayedarlarının bize dayattığı kölelik koşullarını kabul etmeyeceğimizi ya taleplerimizin kabul edileceğini ya da buradan defolup gideceklerini söylemiştik. Geldiğimiz aşamada Greif yönetimi, “ben o talepleri karşılasam dahi fabrikayı yönetemem” diyerek fabrikayı kapattığını duyurdu. 14 Mart’ta kapattığını açıkladılar ve ardından fabrikadan ayrılanlara da tazminatlarını ödeyeceklerini açıkladılar. Bunun için hem rüşvetler teklif ediliyor, hem de tehditler ediliyordu. Ama bu tehditler karşısında biz asla boyun eğmedik. Teslim olmadık. Özellikle patronun bir grup işçiyi 2 Nisan’da, bir grup işçiyi de işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs’ta çıkaracağını duyurmasına rağmen, baskılara boyun eğmedik. “Fabrikadan ellerimiz kelepçeli çıksak dahi başımız dik olacak, teslim olmayacağız” dedik.

DİSK saldırılar karşısında sahiplenici bir adım atmadı

10 Nisan günü bir polis operasyonu ile karşılaştık. Yaklaşık 100 arkadaşımız gözaltına alındı. Patron fabrikayı kapattığını açıkladı. Gözaltına alınanların dışında herkesin tazminatlarını vereceğini söyledi. Bu 100 işçiyi de tutumlarından dolayı cezalandırmak adına tazminat ve ihbarlarını ödemeyeceğini, bununla beraber, onlara fabrikaya verilen zarar-ziyandan dolayı davalar açılacağı tehditinde bulundu. Bizim 10 Nisan günü polis operasyonu sonrası fabrikanın çatısında devam eden direnişimiz sırasında, hem DİSK hem de KESK genel başkanlarının patronla yaptığı görüşmelerde protokol konusunda mütabakata varılmıştı. Bu protokolde gözaltına alınanlar da dahil, hiçbir işçi hakkında dava açılmayacağı, tüm işçilerin haklarının ödeneceği sözü verilmişti. Gözaltına alınanların serbest kalmasından sonra, çatıdaki direnişin sonlandırılmasının ardından Greif yönetimi protokol imzalamayacağını belirterek verdiği sözlerden vazgeçti. Bunun üzerine direnişimiz fabrika önünde devam ediyordu. Yine polis tazyikli su ve gazlarla azgın bir saldırı gerçekleştirdi. Tüm eşya ve yiyeceklerimiz tahrip edildi. Fabrika önünde direniş başlatmamamız için her türlü baskı uygulandı. Bunun gerekçesi de yeni bir Gezi’nin başlaması olduğu Valilik tarafından belirtildi. Bu saldırılar karşısında DİSK bir açıklama yapmanın dışında sahiplenici bir adım atmadı. Fakat yine de kapı önünde, yine tek başımıza kalmamıza rağmen direnişe devam ettik. Polis saldırısı yine yaşandı. Baskılar sürdü.

Bugünlerde aynı zamanda toplu sözleşme süreci işliyordu. Biz Greif yönetiminin söz verip caydığı protokolün sözleşme maddesi olarak eklenmesini

istediğimizi hem DİSK hem de Tekstil Sendikası işçi satıcısı yöneticilerine ilettik. Protokol sözleşmeye konmazsa, sözleşmenin imzalanmaması ve greve çıkılmasını istedik. DİSK yönetimi bu konuda bizimle aynı fikirde olduklarını, bunun için girişimlerde bulunacaklarını söyledi. Ancak Rıdvan Budak ve ekibi, burada da bizi bir ihanetle karşı karşıya getirdiler, arkamızdan hançerlediler. Sözleşme protokol eklenmeden imzalandı. Bu ihanetle karşı karşıya kalınca faarklı bir yol izlemeye karar verdik. Bunun üzerine tüm den direnişimizi DİSK’te başlattığımız nöbet ile sürdürmeye karar verdik. Tekstil Sendikası’nın kapalı olması ve DİSK’in daha önce Greif ile ilgili kurduğu komite aracılığıyla verdikleri sözlerin yerine getirilmesi amacıyla buradayız. DİSK yöneticileri fabrikanın kapatılmasına izin vermeyeceklerini, aksi durumda tüm Greif fabrikalarının önünü eylem yerine çevireceklerini, gerekirse Türkiye’de çalıştırmayacakları sözünü vermişlerdi. Protokolün imzalanması konusunda DİSK’in yine verdiği sözler vardı.

İhanetin hesabını sormaya devam edeceğiz

Şuanki taleplerimizden biri, polis operasyonu ile gözaltına alınan 100 işçinin haklarını koruyan ve gelecekte hiçbir dava ile yüzyüze gelmeyeceğini garantileyen protokolün imzalanması.

Bununla birlikte sendikal ihanetten hesap sormak, mücadelemizin ikinci eksenini oluşturuyor. Nöbetimizi taleplerimiz kabul edilene kadar burada sürdüreceğiz. Eylemlerle tepkilerimizi göstermeye, ihanetin hesabını sormaya devam edeceğiz.

İşçi sınıfının kendi geleceğini kendi ellerine alarak yönetmesi

- Sendikal ihanetin karşısında neler yaptınız? İşçi sınıfının insanca bir yaşam mücadelesinde, sendikal bürokrasiden hesap sormanın önemi nedir?

- Sendikamıza giderek işçi satıcısı hain yöneticileri orada görmek istedik. DİSK Tekstil Sendikası’nın Şirinevler’deki binasına gittiğimizde kapalı olduğunu gördük. Yani satış sözleşmesini imzaladıkları günün ertesinde kapıları kapatıp tüymüşler. Ardından gittiğimiz zamanda Şirinevler meydanında bir basın açıklaması yaptık. O ihanetçileri yaptığımız pankartlarda resmederek, teşhir ettik. İhanetlerinin

neler olduğunu anlattık. Yine Taksim, Kadıköy gibi merkezlerde standlar açarak bu ihanetçileri teşhir ettik. Nasıl bir ihanetin içerisinde oldukları, sermayeye nasıl hizmet ettiklerini anlattık. Yine hazırladığımız ilanları çeşitli yerlere asarak ihanetçi kimliklerini işçilere ve emek dostlarına olabildiği kadar yaygın bir şekilde ulaştırmaya çalışıyoruz. İşçi sınıfının mücadele yerinin bu kadar güdük olması, toplumsal mücadele içerisinde işçi sınıfının yerinin olduğundan daha geri düzeyde olması, sınıfsal bir temelde olmaması... İşçi sınıfının bugünkü verili koşullarda ne kadar örgütsüz

“**Şuanki taleplerimizden biri, polis operasyonu ile gözaltına alınan 100 işçinin haklarını koruyan ve gelecekte hiçbir dava ile yüzyüze gelmeyeceğini garantileyen protokolün imzalanması. Bununla birlikte sendikal ihanetten hesap sormak, mücadelemizin ikinci eksenini oluşturuyor. Nöbetimizi taleplerimiz kabul edilene kadar burada sürdüreceğiz.**”

olduğu, örgütlülük düzeyinin ne kadar sınırlı olduğunu hepimiz biliyoruz. Fakat bu tabloya rağmen birçok örgütlenme ve mücadele deneyimleri sürekli yaşanıyor. Bu mücadeleler yalnızca tüm işçi sınıfının

önünü açan bir düzeye dönüşemiyor. Çünkü uzlaşmacı-bürokratik sendikal anlayışlar bunun önüne geçiyor. Ve direnişleri kendi denetimlerine alıyorlar.

Taban örgütlülüğüne, fabrika komitesine ve işçi demokrasisine dayalı bir örgütlenme

Greif direnişi gibi örgütlenmelerde ise, özellikle ihanetçi sermaye uşağı sendika ağalarının kendi çıkarları için de büyük tehlike olarak gördükleri tür örgütlenmeleri boğarak bertaraf etmeye çalışıyor. Böylece işçi sınıfına her türlü ihanetlerini, düşmanlıklarını gösteriyorlar. İşte Greif'te de yaşanan buydu. Bu dönemlerde taban örgütlülüğünü kurmuş, komitesini kurmuş, işçi demokrasisini işleten bir örgütlülüğü sağlamıştı. Bölgedeki fabrikalara örnek oluşturacak bir örgütlenme modeliydi. Bu modelle bir zafer geldiği koşullarda da, ilham olacaktı, yol gösterecekti. Aynı zamanda işçi sınıfının kendi sendikalarına sahip olması anlamına da gelecekti. Oralara da işçilerin söz, yetki, karar mekanizmaları hakim olmaya başlayacaktı. İşte sendikal ihanetlerden, bürokrasiden hesap sormanın en büyük önemi buradadır. İşçi sınıfının kendi geleceğini kendi ellerine alarak yönetmesi.

Ancak sendikal bürokrasi buldukları koltukları korumak adına, sermayeden daha da saldırgan bir tutumla her türlü ayak oyunları ve düşmanlığı yapıyorlar. Neticede bizim yaşadığımız buydu. Patron nasıl ki "ben bu talepleri karşılasam da, bu örgütlülük karşısında burayı yönetemem" dediyse, aynı şekilde sendikal bürokrasinin de korkusu budur. Böyle bir yapı ile kendisini varedemeyeceğini bildiği için yapabilecekleri bütün pislikleri yaptılar. Daha önce yaşanan birçok örnekte olduğu gibi işçi sınıfının örgütlendiği, istediğini almak için açtıkları mevzileri yaymasında en büyük engel sendikal bürokrasidir. Sendika ağaları bu mevzilerden uzaklaştırılmadığı koşullarda, işçi sınıfının yol alması mümkün görünmüyor. Sendika ağaları hem patronlarla hem de devlet-polisle el ele oldukları için bu tür örgütlenmeleri boğmak için her türlü şeyi yapıyorlar. Hiçbir şey tutmadı. Tüm oyunlar boşa düşürüldü. Sonunda da fabrika kapatıldı. Mücadelenin farklı bir yere evrilmemesi için atılan son adımları idi. Fabrikayı kapatıp bine yakın işçiyi işsiz bıraktılar.

Temelde işçi sınıfının fiili-meşru bir zeminde sınıf sendikacılığına denk düşen, komitelere dayalı işçi demokrasisinin hakim olmasını istiyorsak, bu ihanetçileri defetmemiz gerekiyor. Ve biz bu anlayışla mücadele etmez, bizim kanımızla kurulmuş, bizim yevmiyelerimizle dönen sendikaları biz yönetemezsek buraları sendika ağalarının çiflikleri, sermayenin de bizleri iyice köleleştirdiği yerler olur.

İşçi satıcıları direnişin ilk gününden itibaren ihaneti her aşamada yaptılar

- Gerçekleşen ihanetlerden bir örnek verir misiniz?

- Direnişin ilk gününden itibaren bunlar ihaneti her aşamada yaptılar. Greif yönetimi ve taşeronla bir olup provokatif eyleme giriştiler. Patronun bir davası vardı 6. İş Mahkemesi'nde. Buradaki eylemin "yasadışı işgal" olduğunu gerekçesi ile başvurduğu ve açılan bir davaydı bu. Sendika kesinlikle bu eylemi desteklemediklerini, tamamen öncü işçilerin üzerine yıkarak, sendikanın bilgisi olmadan bir işgal başlatıldığını, hatta ve hatta bu aynı grubun sendikayı

da işgal edip kendilerine de sıkıntı yaşattıklarını söyleyerek, mahkemenin işgal kararı vermesi yönünde ifade veriyorlar. Bununla da yetinmiyorlar, bizlerin reddettiği bir protokol vardı. Bu protokolü bizim reddetmemize rağmen, hem Tekstil Sendikası adına hem de DİSK adına Tekstil yöneticileri imzalıyorlar. Böylece protokolün imzalanması, mahkeme kararının çıkarılması ile polis operasyonunun yapılması için tüm hazırlıklar tamamlanmış oluyor. DİSK yöneticileri bu protokolü onaylamadıklarını bizlere belirtmelerine rağmen, halen bu protokolün kendilerini bağlamadığını belirten bir açıklama yapmadığını da belirtelim.

Polis operasyonunun gerçekleştirildiği gün, Tekstil Sendikası bürokratları bir yazı yayınlamaya ihanetlerine devam ettiler. Polis operasyonunu kınayan, ona karşı tutum alan değil, orada gözaltına alınan işçileri hedef gösteren, gözaltına alınanların işçi olmadığını söyleyerek olayı manipüle etmeye çalışan bir içerikte yazı kaleme aldılar. Düşmanca tavırlarını bir kez daha göstermiş oldular böylece. İşte sendikal ihanete en açık bir örnek.

Rıdvan Budak çetesinin yeni oyunlarını ve kirli planlarını teşhir ettik!

- 22 Nisan'da neler yaşandı, biraz anlatabilir misin?

- 22 Nisan günü yine "sendikaya gelip giden var mı, açık mı" diye kontrol ediyorduk. O gün sendikaya giden başka işçilerle karşılaştık. Bu işçiyi nereye gittiğini sorduğumuzda, sendikaya gideceğini ve bir grup işçinin Rıdvan Budak ile görüşeceğini öğrendik. Bizde hemen arkadaşlarımızın bizi habedar etmesi ile birlikte sendikaya gittik. Gittiğimizde karşılaştığımız tablo şuydu. 8 işçi, Rıdvan Budak'la görüşmeye geliyor. Bizim onların orada olduklarını öğrendiğimizde sendikaya geleceğimizi bildikleri için, tüm şube başkanlarını, yöneticilerini, sendika çalışanlarını, akrabalarını toplayarak kapının girişinde bir koridor oluşturuyorlar. Ve buraya çağırdıkları işçilerden başka kimseyi almayacaklarını söylediler. Bizler bunun üzerine toplantıya katılmak istediğimizi söylediğimiz zaman da bize karşı saldırgan bir tutum izlediler. Bizler de karşılığını verdik. Ardından sendika binasının bulunduğu iş merkezinin kapısından beyzbol sopaları ile hazır bekleyen yöneticiler, çalışanlar ve akrabaları çıktılar. Saldırıya geçtiler. Bizler onlara da karşılık vererek geri püskürttük. Bunlar tekrar bina içerisine kaçtılar. Yaralı olan arkadaşlarımızı dahi almaya gelemediler korkularından. Polis çağırdılar. Gözaltına aldirmaya çalıştılar. İçeride olan işçiler dışarı çıktığında neler olduğunu sorduk. Anladık ki, gözaltına alınan işçilerin haklarını korumak için hazırlanan protokolü sözleşmeye eklemeyerek yaptıkları son ihaneti gizlemeye çalışıyorlar. Daha önce gizlice görüştükleri işçiler üzerinden, "haklarınızı telafi edeceğiz" diyerek fabrikada polis operasyonu ile gözaltına alınanları parçalamaya çalıştıklarını anladık. Yapılan oyunları arkadaşlarımıza hatırlattık. Bunun yeni bir oyun olduğunu anlattık, teşhir ettik. 100 kişinin aynı

durumda olduğu ve ne yapılacaksa birlikte, açıkça yapılması gerektiğini belirttik.

Ellerimiz onların yakalarında!

Yeni yapılacak bir toplantıya katılacağımızı belirttik. Daha önce temsilcileri almayacaklarını belirten

sendikacılar, oradaki işçilerin de ısrarı ile toplantıya gözaltına alınan 100 işçinin hepsinin katılmasını kabul ettiler. Fakat biz bunun günü kurtarmaya çalışan bir adım olduğunu biliyorduk. Daha bir saat geçmeden ertesi gün yapılacak söylenen toplantı, güvenlikleri olmadığı gerekçesi ile hafta sonuna alındı. Akşam saatlerinde Tekstil Sendikası yöneticilerinin attığı bir mesajla 29 Nisan'da yurtdışında Greif yönetimi ile yapılacak görüşmenin ardından işçilerle toplantı yapılacağı belirtildi. 29 Nisan toplantısını bir umut olarak gösterip, işçilerin tepkisini bertaraf etmeye çalıştıklarını biliyoruz.

Biz haklarımızı ancak

birliğimizi korursak, mücadeleyi sürdürürsek alacağımızı çok iyi biliyoruz. O toplantıya katılan arkadaşlarımız da ihanetlerini onların suratlarına çarpmışlar, tüm arkadaşlarının haklarını alması gerektiğini savunmuşlar. Kazım Doğan'ın yaptıkları her şeyi yüzüne vurmuşlar. Toplantıdaki konuşmaları kaydetmişler arkadaşlar. Biz bunları ses kayıtlarından dinledik. Kimin ne dediğini biliyoruz. Yeni vaatlerle işçileri kandırmaya çalışıyorlar. Bunu da fabrikaya gelip gittiklerinde bağ kurdukları işçilerin üzerinde yapmaya çalışıyorlar. Onun dışında, o günün ardından yaptıkları açıklamalar ile kendilerinden sorduğumuz hesabı, yine karalamalarla çarpıtmaya çalışıyorlar. Fakat bizlerin elleri onların yakalarında. Daha kurtulduklarını sanmasınlar.

Hainlerden sınıf adına, ihanetlerinin hesabını soracağız!

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Yaşadığımız şu günlerde işçi sınıfının mücadelesi daha militan bir çizgide işgallerle, sermaye devletinin kolluk güçlerinin saldırısına rağmen direnişlerle sürüyor. Bu süreçte bir kez daha sendikal bürokrasinin rolü Greif'te olduğu gibi, Yatağan'da olduğu gibi ortaya çıkıyor. Mücadelenin önünde engel olarak durduklarını kör göz bile görebiliyor. Bunun dışında artık işçilerin direk hedefleri oluyorlar. Bu eşik kesinlikle bir şekilde aşılacaktır. Greif işçileri olarak, tüm gücümüzü kullanarak sendikal bürokrasiyi, bu işçi düşmanlığını bitirmek için her türlü çalışmayı yürüteceğiz. Onlardan sınıf adına, ihanetlerinin hesabını soracağız. Artık ihanetçilerden hesap sorulduğu bir döneme de girildiğini düşünüyorum. İşçi sınıfı için işgal, grev, direnişlerle dolu bir süreç başladı artık, bu büyüyecek de. Ve artık işçi sınıfı bu topraklarda tekrar ayağa kalkarak mücadeleyi işçilerin birliğinin sermayeyi yendiği, zafer gününe kadar götürecektir. İşgal, grev, direniş! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Mayıs -

Yoldaş işçiler! 1 Mayıs geliyor, bütün ülkelerin işçilerinin sınıf-bilinçli bir hayata uyanışlarını, insanın insan üzerindeki her türlü zulüm ve baskısına karşı mücadelelerindeki dayanışmalarını, emekçi milyonların açlık, yoksulluk ve aşağılanmadan kurtulmak için yürüttükleri mücadelelerini kutladıkları gün. Bu büyük mücadelede iki dünya karşı karşıya duruyor: Sermayenin dünyasına karşı emeğin dünyası; sömürünün ve köleliğin dünyasına karşı kardeşliğin ve özgürlüğün dünyası.

Bir yanda bir avuç kan emici zengin... Fabrikalara, iş aletlerine ve makinalarına el koydular; milyonlarca dönüm araziye ve yığınla parayı kendi özel mülkiyetleri haline getirdiler. Hükümeti ve orduyu kendilerine uşak yaptı, biriktirdikleri servetin sadık bekçi köpeği haline getirdiler.

Diğer yanda, maldan mülkten yoksun milyonlar... İşe kabul edilmek için kalantorelara yalvarmaya zorlanıyorlar. Emekleriyle bütün zenginliği yaratırlar; ama bütün hayatları boyunca bir dilim ekmek için mücadele etmek, çalışmak için sadaka ister gibi dilenmek, bellerini büken işlerde sağlıklarını ve dirençlerini tüketmek zorundadırlar ve köylerdeki harap evlerinde ya da büyük şehirlerdeki bodrum katlarda ya da çatı katlarında açlıktan ölürlər.

Ama şimdi maldan mülkten yoksun bu emekçiler kalantorelara ve sömürücülere karşı savaş ilan ettiler. Bütün ülkelerin işçileri emeği ücretli kölelikten, yoksulluktan ve yoksunluktan kurtarmak için savaşıyorlar. Ortak emekle yaratılan zenginliklerden bir avuç zengin değil bütün çalışanların faydalandığı bir toplumsal sistem için savaşıyorlar. Toprağı, fabrikaları, atölyeleri ve makineleri bütün emekçilerin ortak mülkiyeti haline getirmek istiyorlar. Toplumun zenginler ve yoksullar diye ikiye ayrılmasına son vermek istiyorlar. Emeğin meyvelerinin yine emekçilerin olmasını ve çalışma yoluyla sağlanan bütün gelişmelerin, insanlığın bütün kazanımlarının çalışan insanları baskı altında tutmanın bir aracı olarak değil, onların yararına kullanılmasını istiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı büyük mücadelesi bütün ülkelerin işçileri için büyük fedakarlıklara mal oldu. Daha iyi bir yaşam ve gerçek özgürlük hakları için nehirler dolusu kan döktüler. İşçilerin davası için savaşanlar hükümetlerin tarifsiz zulümlerine maruz kaldılar. Fakat bütün bu zulme rağmen dünya işçilerinin dayanışması büyüyor ve güç kazanıyor. İşçiler sosyalist partilerde

giderek daha sıkı bir şekilde birleşiyorlar; bu partilerin destekçileri milyonları buluyor ve kapitalist sömürücü sınıf karşısında nihai zafere doğru sürekli, adım adım ilerliyor.

Rus proletaryası da yeni bir hayata gözlerini açtı. O da bu büyük mücadeleye katıldı. İşçilerimizin köle gibi boyun eğmeye zorlandığı, eli kolu bağlı durumundan hiçbir kurtuluş, acı hayatında iğne ucu kadar ışık görmediği günler geçti. Sosyalizm ona kurtuluş yolunu gösterdi ve yüz binlerce savaşçı bir kılavuz olarak gördükleri kırmızı bayrak altında toplandı. Grevler işçilere birlikten gelen güçlerini gösterdi, mücadeleyi öğretti, örgütlü emeğin sermaye için ne kadar dehşet verici olabileceğini gösterdi. İşçiler, kapitalistlerin ve hükümetin ancak işçilerin emeği sayesinde yaşayıp semirebildiğini gördüler.

İşçiler birleşik mücadelenin ruhuyla, özgürlüğe ve sosyalizme duydukları özlemlerle ateşlendiler. İşçiler Çarlık otokrasisinin ne kadar karanlık ve şeytani bir güç olduğunun farkına vardılar. İşçilerin, mücadeleleri için

özgürlüğe ihtiyaçları var ama Çarlık hükümeti onların elini ayağını bağlıyor. İşçilerin meclisin özgürlüğüne, örgütlenme özgürlüğüne, gazete ve kitapların özgür bırakılmasına ihtiyacı var. Ama Çarlık hükümeti özgürlük yolundaki her çabayı kamçıyla, hapisle, süngüyle bastırıyor. "Kahrolsun otokrasi!" çığılığı Rusya'yı boydan boya dolaşılıyor, büyük işçi mitinglerinde, sokaklarda giderek daha sık yankılanıyor. Geçen yaz Güney Rusya'da on binlerce işçi, polis zulmünden kurtuluş ve daha iyi bir yaşam yolunda mücadele etmek için ayağa kalktı. Burjuvazi ve hükümet, büyük kentlerin bütün sanayi hayatını bir vuruşta felç eden işçilerin dehşetengiz ordusu karşısında titredi. İşçilerin davası için mücadele eden düzinelerce savaşçı, Çarlığın iç düşmanın üzerine yolladığı birliklerin kurşunları altında düştü.

Fakat yalnızca bu iç düşmanın emeğiyle yaşayan egemen sınıfların ve hükümetin, onu yenilgiye uğratabilecek bir gücü yok. Dünya üzerinde hiçbir kuvvet, gittikçe daha fazla sınıf bilinciyle kuşanarak, daha sıkı birleşerek ve örgütlenerek büyüyen milyonlarca işçiyi alt edemez. İşçilerin göğüslediği her yenilgi saflara yeni savaşçılar taşıyor, daha geniş kitleleri yeni hayata uyandırıyor ve onları yeni mücadelelere hazırlıyor.

Şu anda Rusya'da öyle şeyler yaşanıyor ki işçi kitlelerinin bu uyanışı daha da hızlı ve yaygın olmalı ve biz proletarya saflarını birleştirmek ve onu daha kararlı mücadelelere hazırlamak için alabildiğine çabalamalıyız. Savaş proletaryanın en geri kesimlerinin

Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya onlara öldürücü darbeyi indirebilir. Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya, halkın sahte değil, gerçek özgürlüğünü kazanabilir. Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya, halkı haklarını gaspetmek ve burjuvazinin elinde bir araçtan ibaret kılmak için aldatmaya yönelik olarak atılan adımları engelleyebilir.

V. I. Lenin

bile politik konular ve sorunlarla ilgilenmesini sağlıyor. Savaş, otokratik düzenin düpedüz çürümüşlüğü, polisin ve Rusya'yı yöneten saray çetesinin haydutluğunu her zamankinden açık ve net bir biçimde gösteriyor. Halkımız kendi ülkesinde açlık ve yokluktan ölüyor; ama üzerinde başka ulusların yaşadığı binlerce mil uzaktaki yabancı topraklar uğruna yürütülen yıkıcı ve anlamsız bir savaşa sürülmüş durumdadır. Halkımız politik tutsaklık altında zulüm görüyor; oysa diğer halkları köleleştirmek için yürütülen bir savaşa sürülmüş durumdadır. Halkımız ülkedeki politik düzenin değişmesini talep ediyor; ama dikkatini dünyanın öteki ucunda patlayan silahların ateşine vermesi isteniyor. Ama Çarlık hükümeti, ulusun zenginliklerini ve Pasifik kıyılarında ölüme gönderilen genç insanların hayatını çarçur ettiği bu oyunda haddini aştı. Her savaş halkın üzerinde etki yapar ve kültürlü ve özgür Japonya'ya karşı yürütülen savaş Rusya üzerinde korkunç bir etki bıraktı. Bu etki, polis despotizmi yapısının uyanan proletaryanın darbeleriyle sarsıldığı bir zamanda geldi. Savaş hükümetin bütün zayıf noktalarını gösteriyor. Savaş bütün maskeleri indiriyor. Savaş bütün çürümüşlüğü gözler önüne seriyor. Savaş Çarlık otokrasisinin mantıksızlığını tüm insanlar için açık seçik hale getiriyor ve eski Rusya'nın, insanların oy hakkından mahrum edildiği, yok sayıldığı, sindirildiği Rusya'nın, polis hükümetine hala serflik bağlarıyla bağlı Rusya'nın can çekişmesini herkese gösteriyor.

Eski Rusya ölüyor. Onun yerini alacak yeni bir Rusya geliyor. Çarlık otokrasisini koruyan karanlık güçlerin sonu geliyor. Ancak yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya onlara öldürücü darbeyi indirebilir. Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya, halkın sahte değil, gerçek özgürlüğünü kazanabilir. Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya, halkı haklarını gaspetmek ve burjuvazinin elinde bir araçtan ibaret kılmak için aldatmaya yönelik olarak atılan adımları engelleyebilir.

Yoldaş işçiler! Öyleyse vakti gelen son kavga için iki kat enerjile hazırlanalım! Sosyal-Demokrat proletaryanın saflarını daha da sıklaştıralım! Proletaryanın sözü daha uzak meydanlarda yankılsın! İşçilerin talepleri için mücadele her zamankinden daha büyük bir cesaretle sürdürülsün. 1 Mayıs kutlaması devamına binlerce yeni savaşçı kazansın ve bütün insanların kurtuluşu için, sermayenin boyunduruğu altında çalışan bütün herkesin özgürlüğü için yürütülen büyük mücadeledeki güçlerimizi daha da büyütsün!

Yaşasın sekiz saatlik işgünü!

Yaşasın uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasi!

Kaholsun haydut ve soyguncu Çarlık otokrasisi!

Nisan 1904

1 Mayıs'ın kökenleri nedir?

Rosa Luxemburg

Rosa Luxemburg'un 1 Mayıs'ın tarihsel kökenine ilişkin yazısını, 1 Mayıs'a yaklaştığımız şu günlerde taşıdığı özel anlam nedeniyle bir kez daha okularımıza sunuyoruz...

Bir proleter bayram gününü, sekiz saatlik iş gününü elde etme aracı olarak kullanma düşüncesi ilk kez Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da, sekiz saatlik işgünü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenleyerek, hep birlikte bir günlük iş bırakmaya karar verdiler. Bu kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı. Avustralyalı işçiler bu kararı, yalnızca 1856'da uygulamaya niyetlenmişlerdi. Ama bu ilk kutlamanın Avustralyalı proleter kitleler üzerinde çok büyük etkisi oldu, onları canlandırıp yeni bir heyecana yol açtı ve bu kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verildi.

Gerçekten işçilere, kendi kendilerine kararlaştırdıkları bir anda, kitle halinde işi bırakmaktan daha fazla cesaret ve kendi gücüne güven duygusunu ne verebilirdi? Fabrikaların ve atölyelerin ebedi kölelerine, kendi öz birliklerini toplamaktan daha fazla ne cesaret verebilirdi? Böylece, proleter bir kutlama günü düşüncesi hızla benimsendi ve Avustralya'dan diğer ülkelere yayılmaya başladı, ta ki sonunda tüm proleter dünyayı fethedene dek.

Avustralyalı işçilerin örneğini ilk izleyen Amerikalılar oldu. 1886'da 1 Mayıs'ın evrensel bir iş bırakma günü olmasına karar verdiler, 1 Mayıs'ta 200 bin Amerikalı işçi iş bıraktı ve 8 saatlik işgünü talebinde bulundu. Daha sonra uygulanan polisiye ve yasal baskılarla, işçilerin bu ölçekte bir gösteriyi tekrarlaması birkaç yıl engellendi. Yine de 1888'de bu yolda yeniden karar aldılar ve gelecek gösterinin 1 Mayıs 1890'da olmasını kararlaştırdılar.

Bu sırada Avrupa'daki işçi hareketi de güçlendi ve

canlandı. Bu hareketin en güçlü ifadesi, 1889'da toplanan Uluslararası İşçiler Kongresi oldu. 400 delegenin katıldığı bu Kongrede, sekiz saatlik işgünü talebinin en başta yer alması gerektiği yolunda karar alındı. Bunun üzerine Fransız sendikalarının temsilcisi, Bordeaux'lu işçi Lavigne, bu talebin tüm ülkelerde evrensel bir iş bırakma ile dile getirilmesini teklif etti. Amerikan işçilerinin temsilcisi, yoldaşlarının 1 Mayıs 1890'da grev yapılması yolunda aldığı karara dikkat çekti ve Kongre bu tarihte uluslararası bir proletarya gününün kutlanmasına karar verdi.

Otuz yıl önce Avustralyalı işçiler, aslında yalnızca bir günlük kutlama düşünmüşlerdi. Kongre, tüm ülkelerin işçilerinin, 1 Mayıs 1890'da sekiz saatlik işgünü için, hep birlikte gösteriler yapmasını kararlaştırdı. Kimse bu kutlamanın daha sonraki yıllarda da tekrarlanmasından söz etmedi. Doğal olarak, kimse, bu düşüncenin bir şimşegin çakışı gibi başarı kazanacağını ve işçi sınıfı tarafından kısa zamanda benimseneceğini önceden göremezdi. Bununla birlikte, 1 Mayıs'ın her yıl kutlanacak sürekli bir kurum haline getirilmesinin gerekliliğini herkesin kavraması ve hissetmesi için, 1 Mayıs'ın yalnızca bir kez kutlanması yeterli oldu.

İlk 1 Mayıs'ta sekiz saatlik işgününün uygulanması talep edildi. Ama bu hedefe ulaşıldıktan sonra da, 1 Mayıs'ın kutlanmasına son verilmedi. İşçilerin burjuvazi ve egemen sınıf karşısındaki mücadelesi devam ettiği sürece, ve tüm talepleri karşılanmadığı sürece, 1 Mayıs, işçi sınıfının bu taleplerinin her yıl dile getirildiği gün olacaktır. Ve daha iyi günler doğduğunda, dünya işçi sınıfı kurtulduğunda, büyük bir olasılıkla insanlık o zaman da 1 Mayıs'ı, geçmişte verilen zorlu mücadelelerin ve çekilen acıların anısına yine kutlayacaktır.

Şubat 1894

Budaklar'ın ihanet şebekesinin kirli seceresinden kısa bir kesit...

B. Seyit

Şunu bilsinler ki işçi sınıfının öncüleri sınıfı bilinçlendirmeye devam edeceklerdir. İhanet şebekesini de işçi sınıfının olan DİSK Tekstil'den er ya da geç söküp atılacaktır

DİSK Tekstil Sendikası'nın başına çöreklenmiş ihanet şebekesi gerçekleri çarpıtarak kendini aklamaya çalışıyor. Ama nafi! Bu ihanet şebekesinin 40 yıllık ihanetle dolu kirli seceresi ortada. Ancak kendilerine yandaş ettikleri onurunu üç kuruşa satanlar bu yalanlara inanırlar. Onlar da yalan olduğunu bile bile bunu yaparlar. Çünkü bir kere onur denen kavram onların literatüründe yalan, dolan, hile, satıcılık, ihanet olarak tanımlanmıştır. Bu kirlenmiş zihniyetleri bu düzen sürekli olarak yaratıyor. Sağ ya da sol maskeli olarak piyasaya sürüyor. Ama şu bir gerçek ki, bu topraklarda onursuzların her türlü kirli entrikalarına ve hilelerine karşı mücadele eden gerçek anlamda onur kavramına sahip çıkan işçi ve emekçiler de var. Budaklar'ın ihanet çetesi bunu tarihlerinde çok iyi bilirler. Şunu unutmasınlar ki bizim belleğimiz her zaman diridir. Sınıfın davasına ihanet edenleri unutmuyoruz. Budaklar'ın ihanet secerelerini 1980 Tariş direnişinden bugüne çok iyi biliriz.

Rıdvan Budak ve Muzaffer Subaşı sınıfın ve sınıfın öncülerinin adaletini çok iyi bilirler. Onlara '80 ve öncesi ihanetlerinden kaynaklı yaşadıklarını tekrar gözden geçirmelerini öneririz. Neden siz her dönem sınıfın adaletinden nasibinizi aldınız, yüreğiniz varsa açıklayın herkes bilsin. Yüreğiniz yoksa biz söyleyelim: Siz her zaman patronların sağ kolu gibi çalıştınız. DİSK Tekstil üyesi işçileri ve DİSK'i hep sırtından vurdunuz. Bunun için efendileriniz tarafından hep korundunuz, kollandınız. 12 Eylül askeri darbesi öncesi ve sonrası hiçbir sendikacıya size gösterilen müsemmaa gösterilmedi. Niye mi? Siz patronların sınıf içindeki en iyi kâhyalarıydınız da ondan.

Tariş işçilerinin öfkesinden bu yana sınıfın nasırlı ellerinin tadını bilen siz hainler hala uslanmamışsınız, belli. Sınıfın tarihinden ihaneti derinleştirmek dışında dersler çıkarmamışsınız. Sadece siz değil sizi DİSK'te barındıranlar da gerekli dersi çıkarmamışlar. İşçileri polise dövdürten, gözaltına aldırın, ihanet sözleşmelerine imza atan, patronla hazırladığı listelerle öncü işçileri işten attıran ve hatta işçilerin ve devrimcilerin ölümlerine, ağır yaralanmalarına (1980 Tariş Direnişi ve 2014 Greif Direnişi öne çıkan örneklerdir) neden olacak kadar ciddi saldırılara maruz kalmalarını sağlayan bu hain takımı patronlar düzenine hizmette sınır tanımıyorlar. Bugün bu hizmetlerini '80 darbesinden sonra Türkiye'nin en ileri işçi eylemlerinden biri olan Greif işgali karşısında sürdürmektedirler.

Budaklar neler yaptı bazı icratlarını kısaca aktaralım...

* Tariş'in iplik fabrikası DİSK Tekstil'de örgütlüydü. 1980 yılında Tariş'in bütün kombinasyonlarındaki direnişleri kırmak için çalıştılar. Polisin ve askerinin

fabrikaya operasyon yapmasına Greif'te olduğu gibi zemin hazırladılar.

Tariş'te Demirel hükümetiyle Greif'te de AKP hükümetiyle işbirliği içinde polis ve asker ordularının işçilerin kanını akıtmasında önemli rol oynadılar.

* 70 yıllardan itibaren sayamayacağımız kadar çok kirli icratların imzacısı oldular.

* DİSK'in '90 yıllarda tekrar açılması ile birlikte DİSK'i DİSK yapan tüzüğünün değiştirilmesi için tam bir patron kafasıyla çalıştılar. "Ben bu tüzük için 5 yıl yatmam" diyerek DİSK'in içini boşaltma operasyonuna giriştiler. Kendi gibi sınıfa inancını yitirmiş patron uzantısı sendikacı artıkları ile birlikte bu işi başardılar. DİSK'i yürekli işçilerden temizleyerek kendi gibi düşkünlerin DİSK'e çöreklenmesinde önemli roller üstlendiler.

* Rıdvan Budak, DİSK'i birçok yöneticisi gibi meclise sıçrama tahtası olarak kullandı. Amacı işçi haklarını korumak değil kariyer yapmak olan bu zat ve kafadarları meclisin ceylan derili koltuklarına oturmak için işçi sınıfına her türlü oyunu oynadılar.

Rıdvan Budak DSP'den milletvekili oldu. Burjuvaziye has kibir ve daha fazla kazanma hırsı partiden atılmasına neden oldu.

* Milletvekilliği bittikten sonra bir daha aday olacak parti bulamadı. Seneryosunu kendisinin yazdığı bir oyunla tekrar DİSK Tekstil'in başına geçti. Sendika üyeliği olmadan hatta patron olmasına rağmen bunu yaptı. Bu işte DİSK Tekstil'in patron yöneticilerinden Nuri Toprak ve tescilli hain Muzaffer Subaşı'nın her an

Öz İplik İş'e fabrika satmaya hazır Kazım Doğan'ın büyük bir payı var.

* Patron olduğu halde sendikanın başına geçmesine tepki gösteren bütün üyeler, temsilciler ve şube yöneticilerini tasfiye ettiler. Bütün olarak tepki gösteren fabrikalarda ya sendika üyeliklerini bitirdiler ya da başka (Öz İplik İş başta olmak üzere) sendikalara sattılar.

* Rıdvan Budak'ın yönetici olamayacağını kanıtlamak için dava açan üye işçiler sendikadan ihraç edildi. Mahkeme Rıdvan Budak'ın patron olduğunu kanıtladı. Bir patronun işçi sendikasında yönetici olamayacağı kararını verdi. DİSK Tekstil yöneticiliği düşürüldü. Ama ihanet şebekesi boş durmadı sendikanın tüzüğünü değiştirdiler. İhanet şebekesi böylece tekrar çöreklenmek için koltukları korumuş oldular.

* 2008 krizi patladığında ilk elden patronların yardımına Budak ve şebekesi koştu. İşçilerin aidatlarıyla oluşan sendika bütçesini patronların sözde "mağduriyetinin" giderilmesini hükümetten talep eden gazete ilanları vermek için kullandı. Tam sayfa verdiği ilanlara harcadığı parayı örgütlenme için harcasaydılar DİSK Tekstil bugün tekstil işkolunun en büyük sendikası olurdu. Rıdvan Budak, tercihini patronlara yalalaklıktan yana kullandı. İlanda kriz döneminde patronların zor durumda olduğunu, devletin vergi indirimi prim indirimi vb. yapması gerektiğini, işçilerin de özverili davranarak birçok hakkından feragat etmesini vb. istiyordu.

Patron sendikaları dahi böylesi ilanlar vermeye cesaret edemezken ihanet çetesinin başı hiç korkmadan hem de işçi sendikası adına bunu yapabildi.

Tam da bu ilanların yayınlanmasını ardından DİSK Tekstil üyesi işçiler sektörün en kötü şartlarda çalışan işçileri haline geldiler. Sendikalı olmaları menfatten çok zarar verir hale gelen işçilerin bir kısmı istifa etmeyi ya da işten ayrılmayı tercih ettiler. DİSK Tekstil İstanbul Şubesi bitme aşamasına geldi.

* Bu hainler son yıllarda birçok fabrikanın sendikadan ayrılmasına neden oldular. Kendilerine yönelen bütün eleştirileri ihraçla sonlandırmaya çalıştılar. Geçtiğimiz yıllar içinde bu olaylar yoğun yaşandı. 40 yıllık ihanet ve kirli oyun deneyimine sahip bu şebeke ile baş edemeyen onlarca yönetici, temsilci ve binlerce üye DİSK Tekstil üyeliğinden atıldı, ayrıldı. Kendi zihniyetinden olanlar temsilci ve yönetici yapıldı. Onurlu binlerce işçi sindirildi.

* Rıdvan Budak tekrar meclise gitmek için bu sefer CHP'ye yanaştı. Baykal döneminde parti üyeliği kabul edilmedi. Kaynağı belirsiz paralarla kampanya yürüterek gazete ilanları vererek CHP üyeliği için yıllarca uğraştı. CHP üyesi olduğun da ise yine kirli oyun ve entrikalarla İstanbul il başkanlığına oynadı. Baktı oyunlar tutmuyor. Bir ayak oyunu ürünü açıklama ile il başkanlığı adaylığından çekildi. Şimdi milletvekilliği adaylığı için hazırlık yapıyor. GREİF direnişçilerine en fazla da milletvekili adaylığını zora soktukları için hayıflanıyor olsa gerek.

* Greif'te de ihanet şebekesi efendilerine kusursuz hizmet ettiler. İlk önce kendileri gibi olan işçileri tespit ederek satın aldılar. Daha sonra direnişi kırmaya çalıştılar. Baktılar olmuyor, oyunları boşa düşüyor, bir kere daha efendileri ile birlikte saldırı için hazırlandılar. Greif yönetimi, DİSK Tekstil yönetimi ve AKP hükümetinin görevli bakanlıkları ile birlikte Özel Hareket Tim'inin de katıldığı polis ordusu saldırısını planladılar. Bu hainlerin planın bir parçası olduğu mahkemeye verdikleri belge ile resmiyet kazanmıştır. Amaçları 1980 Tariş Direnişi'nde olduğu gibi sınıfın eylemini kırmaktır. İşçileri ve öncülerini öldürtmek ve tutuklatmak pahasına bunu yapmaktır. Saldırının hazırlığı ve katılan polis, asker sayısı, teknik teçhizat bu gerçeği gösteriyor.

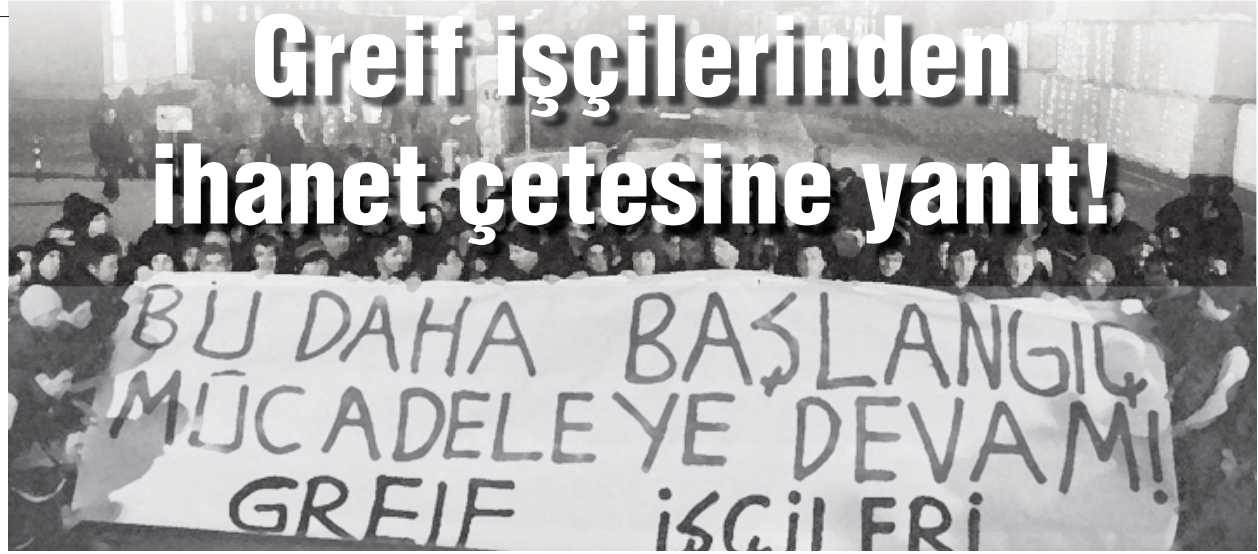
Rıdvan Budak, Muzaffer Subaşı, Kazım Doğan, Nuri Toprak ve diğer ihanetçilerin ellerinde işçilerin ve devrimcilerin kanı vardır. Biz bunu hiçbir zaman unutmayacağız, unutturmayacağız!

* Bu ihanet çetesi Türk metal çetesi ile aynı yöntemleri kullanıyor. Tek farkları bunların "sol" görünümlü maske ile bu kirli oyunları hayata geçirmeleridir. Türk Metal çetesinin de DİSK Tekstil'e çöreklenmiş çetenin de başuçarlarında beysbol sopaları taşımaları ve bu sopalarla işçilere saldırmaları sık karşılaşılan durumdur.

* Budaklar çetesi öncü işçileri ve öncülerini sopayla sindiremediği yerde mahkemelerle sindirmeye çalışıyor. Bu çete şunu bilsin ki kardeşleri Türk Metal çetecilerinin bize açtığı onlarca dava var. Hiçbiri bizi doğru olanı söylemekten ve yapmaktan geri koyamadı. Siz de istediğiniz kadar dava açın, biz sizi sınıfının adaleti ile yargılamaya devam edeceğiz.

Bu ihanet şebekesinin kirli seceresi o kadar çok ki yazmakla bitmez.

Biz şimdilik bu kadarı ile yetiniyoruz. Ama şunu bilsinler ki işçi sınıfının öncüleri sınıfı bilinçlendirmeye devam edeceklerdir. İhanet şebekesini de işçi sınıfının olan DİSK Tekstil'den er ya da geç söküp atılacaktır.

Budak ve şebekesi, sendikanın internet sitesinden sokak ağzıyla açıklamalar yayınlayıp içerisine düştükleri rezaletten kurtulmaya çalışıyorlar.

Güya sendikaya saldırı varmış, sendikada Greif işçileriyle toplantı yapılmasına engel olmak istemişiz. Güya bizi durdurmuşlar. Güya kendileriyle birlikte Greif işçileri de bize engel olmuş...

Ah sizi düzenbaz yalancılar sizi!

Biz sendikaya falan saldırmadık, tepkimiz sizin gibi pisliklereydi. Her şeye rağmen çok soğukkanlıydık. Biz sadece sendikanın bulunduğu binanın önünde beklerken, siz bize küfürler ve sopalarla saldırdınız. Ama yüreksiz çıktınız. Sadece yumruklarımızla kendimiz koruduk ve cezayı verdik. Yaralı arkadaşlarınızı ve sopalarınızı bırakıp kaçtınız.

Siz kimseyi durdurabilmiş değilsiniz. Biz sizi kaçıp arkasında korkudan titrediğiniz kapıları aşip kafanızı gözünüzü kırabilir, sendikaya da çıkabilirdik. Yazdıklarınızdan sizin de de bunu istediğiniz anlaşılıyor ya, ama biz sizin bu oyununuza düşmedik. Çemen işçisine oynadığınız oyunu bir daha sahnelemenize izin vermedik.

Yalancısınız!

Yanınızda kişiliksiz sendika yöneticileriniz, oğullarınız ve bazı mafya bozuntusu korumalarınız dışında tek bir Greif işçisi yoktu.

Yukarıda tazminatlarını almak için çaresizlikten ve kandirmacalarınıza aldanıp sizi dinlemek isteyen 5-10 kişiden oluşan bir grup Greif işçisi vardı. Ama onlar da yukarıda kaldılar, çünkü onların da büyük bölümü daha düne kadar size küfreden, lanet eden arkadaşlarımızdı, hala da öyle olduğunu biz de siz de biliyorsunuz. Onlardan bazıları da yaşanan durum karşısında inip bize katıldılar.

Ama siz onların varlığını bize karşı kullanmaya çalıştınız, kurduğunuz plan içerisinde onları bir siper olarak kullanmayı niyetiniz. Biz yukarı çıkacaktık ve arkadaşlarımız tazminatları için sizden çaresizce yardım isterken onların beklentilerine karşı çıkmış olacak, karşı karşıya gelecektik.

Ama biz arkadaşlarımıza istedikleri gibi toplantı yapabileceklerini, kendilerini bekleyeceğimizi belirttik. Sonuçta onlar bizim bir yere kadar mücadele arkadaşlarımızdı, orada bulunuyor olmaları da çaresizliklerindendi. Aşağıda beklememizin nedeni de bu oldu. Bunun için siz de zaman kazanıp polisin de gelmesiyle kendinizi güvenceye alabildiniz.

Alçaksınız!

O kadar alçaksınız ki 70 küsur gün boyunca neredeyse her gün ihanet edip kazanmalarının önüne geçtiğiniz, polis operasyonlarına katılıp gözaltına aldirttiğiniz işçilerin yorgunluğunu ve mücadeleden uzak duruşunu bize karşı kullanıyorsunuz.

Biz şu an kimseye bu mücadelenin hala da başladığı sayıda devam ettiğini söylemiyoruz ki? Bunca zorluğa, engele, yokluğa rağmen biz direnişimizi bu aşamaya getirdik. Şu an direnişimiz büyük ölçüde bir onur mücadelesi, aynı zamanda sizden hesap sormak için direniyoruz. Dolayısıyla bu mücadelenin az sayıda işçi tarafından yürütülüyor olması sizi kanıtlamaz ki?

Yüzlerce işçi arkadaşımız bizi destekliyor, size lanet okuyor. Ama elbette arkadaşlarımızın sorumlulukları var, bir kısım arkadaşımız da yıldır, tek istekleri tazminatlarını kurtarmak, bunun için de mücadeleyle olmuyor, bari böyle kurtaralım diyerek, ama size lanetler okuyarak kapınıza (kapınız diyoruz ya, orası sizin değil biz işçilerin istedikleri zaman gitmek de onların hakkıdır) gelebiliyor.

Bu onların tercihidir. Sonuçta insanların bir dayanma sınırı var, yaşam şartları ve zorluklar onları böyle bir yola sevk edebiliyor.

Fakat biz az sayıda işçi kalsak dahi onur mücadelesine devam ediyoruz. Dilene dilene değil, direne direne kazanacağız.

Üstelik az da değiliz. Daha geçtiğimiz günlerde DİSK'te yaptığımız işçi toplantıya yüzü aşkın işçi arkadaşımız katıldı. Daha fazlasının da kalben bizim yanımızda olduğunu biliyoruz. Zaten çok sayıda işçi arkadaşımız da bizi arıyor, bugün yanımızda değillerse artık daha fazlasını kaldıracak güçlerinin kalmadığından olduğunu söylüyorlar.

Sonuçta biz kimseyi kandırmadık, bu yola çıkarken ve bu yolda yürürken bütün kararları birlikte aldık. Mücadele içerisinde de en önde yürümeyi ve en önce bedel ödemeyi bildik.

Kendini düşünen insanlar olsaydık, sizin gibi şarlatan ağa takımının bize önerip durduğu koltukların peşinde giderdik. O koltukları da kimse bizden alamazdı.

Sizin gibi pisliklerden işçi sınıfını kurtaracağız!

Yaptıklarınızdan sonra yazdıklarınızı da okuyunca işçi sınıfına ne kadar yabancı olduğunuzu bir kez daha gördük. Böylelikle sizin gibi pisliklerden işçi sınıfını ve DİSK'i kurtarmanın ne kadar hayati olduğunu bir kez daha kavradık.

Bu bilinçle mücadelemiz sürecek, yakanızı bırakmayacağız!

“Hesap sorduk, ellerimiz yakalarında!”

İhanet hesapsız kalmadı

DİSK Genel Merkez Binası'nda nöbetlerini sürdüren Greif işçileri, ihanet sözleşmesi imzalayıp, Şirinevler'de bulunan sendika binasını da kapatarak ortadan kaybolan yöneticilerin, 22 Nisan'da binada olduklarını belirlediler. Kontrol için giden Greif işçileri, diğer işçi arkadaşlarına haber verdiler. Önden giden bir grup Greif işçisinin ulaşması ile sendika yöneticileri, aralarından eski DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin'ın da olduğu Greif işçilerini sendika binasının bulunduğu iş merkezinin içerisine sokmadılar. Tekstil yöneticilerinden Muzaffer Subaşı, “işçileri toplantıya çağırılmışınız, toplantıya katılmak istiyoruz” diyen Yılgin'a “sen giremezsin” diyerek engel oldu. İşçilerin de toplantıya girmesine engel olan ihanetçi takımı, daha önce görüştükları, direnişte olmayan işçileri ise binadan dışarı çıkarmadı.

Yılgin ve beraberinde olan işçi arkadaşlarının yanına ulaşan Greif işçisi son gurubun gelmesi ile, sendika yöneticileri işçileri iş merkezine yaklaştırmamaya, tehditvari konuşmalarla ortamı provoke etmeye başladılar. DİSK Tekstil Sendikası Adana Şube Başkanı, işçilere vurmaya kalkışınca cevabını kendisini asfalta uzatan bir yumrukla aldı. Yediği yumrukla bayılıp yerinden kalkamayan Adana Şube Başkanı'nın arkasından beysbol sopaları ile direnişçilere saldırmaya başlayan sendika yöneticileri ve beslemeleri, işçilerden yedikleri dayakla tekrar iş merkezinin içerisine kaçtılar. İş merkezinin güvenlikleri ve Budak'ın korumaları içeri kimse girmesin diye kapıyı tutarak, dışarıya bile çıkamadılar. Bu sırada canlı yayınla çekim yapan *Kızıl Bayrak* muhabirine de saldıran sendikacılar, çekim araçlarına zarar vermeye çalıştılar. Savunmasız olduğunu zannettikleri muhabir tarafından da cevaplarını alan ihanet şebekesi, kurtuluşu yine kaçışta buldular. İçerisinde DİSK Tekstil Sendikası'nın şube başkanları, Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın akrabalarının olduğu gurubun hepsinin aynı anda binada bulunması, çok sayıda beysbol sopasının saldırı sırasında poşetinden yeni çıkarılmasının önceden yapılmış bir saldırı hazırlığı olduğu konusunda dikkat çekti.

Polis çağıran Budak ve ihanet şebekesi, işçileri gözaltına aldırılmaya çalıştı. Direnişçi işçiler polis karşısında da tok tutumlarını sürdürerek bekleyişlerini sürdürdüler. Ambulansın gelmesi ile birlikte DİSK Tekstil Sendikası Adana Şube Başkanı ve bir direnişçi ambulansla hastaneye götürüldü. Direnişçi işçinin burnunun kırıldığı, şube başkanının ise hastanede olduğu öğrenildi. Direnişçi işçi daha sonra DİSK binasında bekleyişte olan arkadaşlarının yanına geldi.

“Alemin delikanlısı” korkarak içeri kaçtı

İşçilerin sendika binasına yürümesi üzerine kapıya çıkmak zorunda kalan Rıdvan Budak, yarın Birleşik Metal-İş Sendikası 2 No'lu Şube binasında tüm işçilerin katılımı ile bir toplantı yapmayı ve kendisinin de geleceğini ifade etti. İşçilerin tekrar “Sen katılacak mısın” sorusuna Budak, “Beni bu alemde herkes tanıyıyor, bu alemin delikanlısı benim. Şerefli ve haysiyetli bir adamım” yanıtını verdi. Budak'ın sözleri yuhalamalar ve “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Rıdvan Budak hesap

verecek” sloganı ile susturuldu. İşçilerin tepkisi gören Budak bina içerisine geri kaçtı. Budak'ın konuşmasının ardından meydana yürüyen işçilerin yanına gelen ve bekleyiş sırasında sürekli olarak iş merkezinin içerisinden bulunan iki kişi, CHP Bakırköy Gençlik Kolları'ndan geldiklerini belirttiler ve “sorunları farklı şekilde çözelim biz de yardımcı olalım” diyerek, taraflarını da belirtmiş oldular.

Yarın toplantı yapalım diyen Budaklar, akşam saatlerinde gizlice görüştükları bir işçi üzerinden direnişçileri aratarak, toplantının cumartesi yapılacağını ilettiler. Böylece, güvenilmez, yanar döner olduklarını bir kez daha gösterdiler.

“Hesap sormaya devam edeceğiz!”

İşçiler Budak ile yapılan kısa görüşmenin ardından sloganlarla Şirinevler Meydanı'na yürüdüler. Coşkulu ve gür haykırışlarla ilerleyen Greif işçileri ve destekçileri, “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Hainlerden hesabı işçiler soracak!”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarını atarak meydana ulaştılar. Burada Engin Yılgin bir konuşma gerçekleştirdi. Yılgin direniş sürecini anlatarak, Greif işçilerinin mücadele taleplerini dile getirdi. Yılgin, işgal ve direniş süreci boyunca Greif yönetiminin ve taşeronların saldırılarına, sendikal ihanete vurgu yaptı. Yılgin, Greif işçilerinin insanca yaşanacak bir ücret ve yaşam koşulları için fedakarlıklarla yürüttükleri mücadeleyi sürdürdüklerini belirtti. Yılgin, polis operasyonu ile fabrikadan çıkarılan işçilerin sendikacılar tarafından imzalanan sözleşme ile bir kez daha satıldıklarını, bugün de bunca ihanetin hesabını sorduklarını dile getirdi. Yılgin, ellerinin ihanetçilerin yakalarında olduklarını, bundan sonra da ihanetin hesabını sormaya devam edeceklerini, sermayeden ve taşeronlara karşı mücadele etmeye devam edeceklerini ifade etti. Açıklama atılan sloganlarla sonlandırıldı. Eylemin ardından işçiler Şişli'deki DİSK binasına geçerek nöbetlerine devam ediyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İhanet şebekesinden hesap sorduk, soracağız!

10 Nisan günü fabrikaya yapılan polis operasyonundan sonra sendikanın kapısına kilit vurup ortalıktan kaybolan Budak ve ihanet şebekesinden hesap sorduk.

Budak ve ortakları günler sonra bugün nihayet sendikanın kapısını açtılar. Yanlarına da sendika üyesi olmayan oğul, yeğen ve ne idüğü belirsiz bir güruhu aldılar. Böylelikle öfkemizden yakalarını kurtaracaklarını sanıyorlardı. Fakat yanıldılar.

Sendikanın kapısının açılmasıyla ilgili bilgi ulaşmaz, bulunduğumuz noktalardan hesap sormak için hareket ettik. Sendikanın önüne ilk ulaşan az sayıda arkadaşımızı gören bu çakallar, bunun üzerine daha önce yaptıkları gibi arkadaşımızı taciz etmeye ve saldırı için zemin yaratmaya çalıştılar. Ancak kısa süre sonra diğer arkadaşlarımız da sendikanın önüne ulaştıkça durum değişti.

Öfkeliydik ama yine de olası bir provokasyona karşı soğukkanlıydık. Buna rağmen ilk saldırı ağa takımından geldi. Tacizkar ve provokatif tavırlar içerisine girdiler, küfürler etmeye kalktılar. Bunun üzerine üzerlerine yürüdük. Bu sırada içeride bir kısmı sendika yöneticisi, diğer bir kısmı ise işçi dahi olmayan Budak ve diğer yöneticilerin yakın akrabalarından oluşan beysbol sopalı bir güruh üzerimize saldırdı. Bu sopalı saldırıya karşı koyduk. Üzerlerine yürüdük ve bize saldırmaya kalkanlar yaptıklarının bedelini ödedi. İşçi sınıfına ihanet eden bir kısmı tescilli yöneticiden hesap sorduk.

Bu sırada orada olan Kazım Doğan ilk kaçanlardan oldu. Rıdvan Budak ise ortalarda yoktu. Beysbol sopalarından cesaret aldıkları anlaşılın güruh hem sopalarını, hem de yaralı arkadaşlarını yerde bırakıp içeriye kaçtılar. Üzerlerine de kapıyı kapattılar. Böylelikle bu ihanet şebekesinin korkak olduğu kadar, namert olduklarını bir kez daha gördük.

Hesap sorma eylemimiz karşısında kapana sıkışmış bir fare gibi davranan ihanet çetesinin yaptığı ilk iş ise, polis aramak oldu. Rıdvan ağa da ancak polis geldikten sonra ortaya çıkabildi. Ancak çağırmamıza rağmen dışarı çıkmaya cesaret edemedi.

Bunca zaman içerisinde ve kendisi için köpeklik yaparak üzerimize gönderdiği adamları yerde yatarken, üstelik defalarca çağırmamıza rağmen dışarı çıkma cesareti gösteremeyen Budak, ancak polis korumasında ve saatler sonra kapıya çıkıp kuyruğunu dik tutmaya çalıştı. Burada da “delikanlıyım” demeye kalkınca tepkimiz karşısında yeniden içeriye kaçtı.

İşte böylelikle hep söylediğimiz gibi bu ihanet takımından hesap sormaya kararlıyız. Bugün bunun için ilk adımı attık, ilk tokatı vurduk. Ama burada bırakmayacağız.

Kim ne yaparsa yapsın, biz bu direnişin en önünde yürüyen işçiler, üç-beş kuruş için onların kapısında dilenecek değiliz, olmayacağız da. Direnişin ve işçi sınıfının onurunu hep yukarıda tutarak mücadelemizi sürdüreceğiz. Rıdvan Budak ve ihanet şebekesine bir daha o koltuklarda rahat yüzü göstermeyeceğiz.

Çemen'den Castleblair'e kadar bu ihanet şebekesi tarafından hançerlenmiş sayısız işçi kardeşimizin içi rahat olsun.

Budaklar'dan, Doğanlar'dan, Subaşılardan yaptıklarının hesabını sorduk, sormaya da devam edeceğiz!

Direnişçi Greif İşçileri

22 Nisan 2014

Castleblair'dan Greif'e ihanete karşı direniş...

Hakları ve onuru için direnen Greif işçilerine selam olsun!

2004 yılında İstanbul Büyükçekmece Kırac'ta bulunan Castleblair fabrikasında, DİSK Tekstil Sendikası'nda örgütlenen ve sendika ağalarının ihanetine uğrayan işçilerden biriyim.

Castleblair fabrikası, 1916'dan beri faaliyet yürüttüğü İskoçya'daki 3 şirketini fazla maliyetli olduğu gerekçesi ile kapatarak, burada çalışan ve işçi sendikası GMB'de örgütlü olan 400'e yakın işçiyi işten attıktan sonra bütün üretimini 'ucuz iş gücü' olarak gördüğü, İstanbul Büyükçekmece Kırac'ta açtığı fabrikaya taşıdı. Ürünler, Almanya, Fransa, İtalya, İspanya gibi ülkelere ihraç edildiği gibi "Marks & Spencer" için üretim yapıyordu.

Castleblair fabrikasında binbir emekle örgütlenmeyi başardık ve DİSK Tekstil Sendikası'nda örgütlendik. Fabrikamızdaki mücadelemizi; patronun düşük ücret ve performans dayatmasına karşı başlattık. Düşük ücret ve performans dayatmasına karşı çıkan 25 işçi işten atıldı. İçerde ve dışarda 3 günlük bir direniş gerçekleştirerek, hem işten atılan arkadaşlarımızı geri aldık, hem de ücretimizin bir parça yükseltilmesini sağladık. Yaşadığımız bu deneyimle, birlik ve dayanışmanın önemini gördük ve sendikalaşma kararı aldık. Örgütlenme sürecinde birçok zorluklarla karşılaştık. İşçi arkadaşlarımız, yanındaki işçi kardeşine, dahası kendine ve mücadeleye güvensizdi. Bilinçsizdik ama yılmadık. Örgütlenme sürecinde birçok karalamayla, engelle karşılaştık. Bütün engellemelere rağmen sendikamızda örgütlendik. İşveren, sendikada örgütlendiğimizi bilmesine rağmen, bizim birlik ve dayanışmamızdan çekindiği için sesini çıkartmadı. Fakat, çalışma koşullarını ağırlaştırdı. Üzerimizdeki baskıları günden güne arttırdı. Performansa göre ücret sistemi dayatıldı. Sudan gerekçelerle birçok arkadaşımız hakkında tutanak tutuldu, atma tehdidiyle işçiler sindirilmek istendi. İşçiler olarak elbette bunlara sessiz kalmadık. Yeri geldiğinde tepkimizi ortaya koymaktan kaçınmadık. Ama bizler sendikalıydık. Haklarımızı ve çıkarlarımızı işveren karşısında savunma konusunda sendikanın da yapması gereken şeyler vardı. Sendikamızı saldırılar konusunda defalarca uyardık. Sendikanın saldırılar karşısında söylediği şey, "yaparız, ederiz" demenin ötesine geçmedi. "Birşeyler yapmak gerekir" dediğimizde, bize her defasında: "Hele bir toplu sözleşme imzalsın, ondan sonra bakarız" dediler.

Sendikalaşma süreci tamamlandıktan sonra, patronla sendika arasında görüşmeler başladı. İdari maddelerde anlaşmaya varılmıştı. Ücret zammı ve ikramiyeler gibi üzerinde anlaşmaya varılamayan maddeler en sona bırakılmıştı. Biz zam oranını %20, ikramiyeler için üç ayda bir tam ikramiye talep etmiştik. Bunun üzerine sözleşme tıkanı. Sendika bu konuda hiçbir zaman iyi tutum almadı. Hatta sözleşme taslağını görmek istediğimizde sürekli bizden sakladılar ve hazırlanırken hiçbir maddesi bize sorulmadı. Bizim %20'lik zam talebimize karşılık patron %6 zam ve prim usulüne dayalı 6 ayda 200 milyon ikramiye dayatıyordu. Biz bunu kabul etmedik. Sendika ise

imzalama taraftarıydı. Ancak, işçilerin tepkisinden çekindiği için sözleşmeyi imzalamaktan kaçınmış, hukuki süreçleri bahane ederek işçileri oyalamıştı. Sendikaya rağmen biz bu dayatmayı kabul etmeyince, patron üzerimizde çok yoğun baskı kurmaya başladı. Sürekli performans ölçerek, tutanak tutarak, işyerinin her tarafına kamera yerleştirerek baskı kurmaya çalıştı. Sendika ise bu süreci suskunlukla izleyerek, tepkili işçilere toplu sözleşme sürecinin beklenmesi gerektiğini söylemekten başka bir şey yapmadı.

Sonrasında yaşanan işten çıkarmalar ve bununla ilgili diğer gelişmeler patron ve sendikanın sözleşme üzerinde çoktan anlaşmalarını, bu satış sözleşmesinin imzalanmasına engel olan işçilerin direncini kırmak için de elele verdiklerini göstermekteydi. Biz sendikaya tutum aldırılmayınca kendimiz komitelerimizi oluşturarak, iş yavaşlatma eylemine başladık. Sendikacılar ise işçiler ve temsilciler üzerinde baskı kurarak eylemi sürekli kırmaya çalıştılar. Süleyman Çelebi, işçilere; sendika olarak bu eylemliliğin arkasında olmadıklarını, atılanların geri aldırılmasının mümkün olmadığını, eylemdekilerin 300 kişinin ekmeği ile oynadıklarını söylemiş, "fakat bundan sonra bir tek işçi dahi atılırsa DİSK olarak bütün gücümüzle burada olacağız" diyerek namus ve şeref sözü vermişti. DİSK-Tekstil Sendikası Genel Sekreteri Muharrem Kılıç ise sürekli patronla görüşüp, patronun işçi atmayacağına dair söz verdiğini, buna rağmen işçi atılırsa sendika olarak her türlü eylemi yapacaklarına dair namus ve şeref sözü veriyordu. Muharrem Kılıç defalarca bu sözü verdi, her 'söz' verişinden sonra işçi atıldı. Toplantılarda sürekli, patronun dayattığı sözleşmeyi kabul etmezsek fabrika kapanır "Siz bunu kabul etmeseniz de bizim imzalama yetkimiz var" diyerek işçiler üzerinde baskı oluşturdu. Sendika hiçbir şey yapmadığı gibi, eylemimizi düşmanca bir tavırla kırmaya çalıştı. Fabrikaya gelerek, işveren temsilcilerinin karşısında; "Ya bizim sözümüzü dinleyip eyleme son verirsiniz, ya da sizin yanınızda yokuz!" gibi bir açıklama yaptı. Buna rağmen eyleme devam ettik. Sonra, Süleyman Çelebi devreye girdi, temsilcilerle görüşerek eylemi bitirdiler. Temsilciler işçilerle tek tek görüşerek, "eğer eyleme devam ederseniz sizi 2. maddeye dayanarak tazminatsız işten atacak" şeklinde tehdit ederek, işçilerin kafasını bulandırdılar. Böylece eylem kırıldı. Fabrikadaki örgütlülük yıprandıktan sonra, son olarak; sendikalaşma sürecinin başından itibaren, her türlü gelişmelere duyarlı davranan, örgütlenme konusunda emek harcayan işçiler, işverenle sendikanın ortak hazırladığı liste sonucu işten atıldı. İşten atıldıktan sonra fabrika önünde direniş kararı aldık. Aylarca

bizden saklanan, imzalanmayan satış sözleşmesi, bizler işten atıldıktan sadece bir gün sonra alttan bir sözleşme olarak imzalandı. Yaşadığımız ihanete 3 ay direnerek yanıt verdik. Patronun atılacakları titizlikle seçtiği, hak arama bilincine ve duyarlılığa sahip bütün işçileri sözleşme yürürlüğe girmeden temizlemek isteği ortadaydı. Öncü işçi kıyımı, patronun mücadeleciler işçilerden kurtulmaya kararlı olduğunu gösterdiği kadar, bu saldırılar karşısında parmağını dahi oynatmayan işbirlikçi DİSK Tekstil yönetiminin dikensiz gül bahçesini en az patron kadar istediğinin ispatıydı. Genel kurullarda; sınıf sendikacılığından, emekten, işçi mücadelesinden bahsedenler, işçinin atılma kararını patronla birlikte alabiliyorlar. Örgütlü olduğumuz DİSK Tekstil Sendikası yalnızca bize ihanet etmekle kalmadı, bu tutumuyla tüm tabanına, mücadeleye, bir sınıf olarak bize ihanet etti. Bizler fabrikamıza sendikayı getirmeyi başardık ama deneyimlerimizin az oluşundan dolayı sendikal mücadelede birçok eksiklerimiz de oldu.

Sendikalar, bizindir ve işçilerin öz örgütüdür. İşçi sınıfı denetlemediği, sahip çıkmadığı koşullarda sendika bürokratları ihanet etmeye devam edecektir. Önemli olan eksikliklerimizi görüp, deneyimlerimizin ışığında başka Greifler örgütleyerek mücadeleyi yükseltmektir. Bu işçi satıcılarını sendikalarımızdan atıp yerine sınıf bilinçli öncü işçileri getirebiliriz.

Bugün, sınıf mücadelesinin diğer alanlarında olduğu gibi sendikal alanda da ciddi sorunlar yaşanmaktadır. Sermaye sınıfı, sendika bürokratlarıyla işbirliği yaparak, sendikal alana yönelik politika geliştirmekte, sendikalara egemen olma ve onları kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirme mücadelesi vermektedir. Hain sendika bürokratlarının bu işbirliği işçi sınıfının mücadelesini baltalamaktadır.

Sizler, bu onurlu mücadeleyi en ileriye taşıyarak 'işgal' eylemi ile taçlandırdınız. Direniş sürecinde birçok zorluklarla, engellerle karşılaştınız. Geline yerde, sendika bürokratları ile mücadeleniz, sınıfa yol gösteriyor. Sendikalar, bizindir ve işçilerin öz örgütüdür. İşçi sınıfı denetlemediği, sahip çıkmadığı koşullarda sendika bürokratları ihanet etmeye devam edecektir. Önemli olan eksikliklerimizi görüp, deneyimlerimizin ışığında başka Greifler örgütleyerek mücadeleyi yükseltmektir. Bu işçi satıcılarını sendikalarımızdan atıp yerine sınıf bilinçli, sınıfın çıkarlarını savunan öncü işçileri getirebiliriz. Ancak tabanda, fabrikalarda örgütlenerek, yeni Greifler yaratarak sendikalarımıza çöreklenmiş sendika ağalarından hesap sorabiliriz. Bunun için işçi sınıfının birleşik mücadelesinden başka seçeneği yoktur.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kahrolsun sendika ağaları!

Ayten Özdoğan Özmen / İhanete uğrayan

Castleblair işçisi

“Bunun hesabını vermekten kaçamazlar!”

Greif işçilerinin avukatlarından ÇHD İstanbul Şubesi üyesi Av. Bülent Şimşek ile Greif sürecinde yaşanan gelişmeleri, protokol ve TİS imzalama sürecinde DİSK Tekstil Sendikası'nın aldığı tutumları konuştuk...

- Greif işçilerinin işgal süreçlerinde hep yanlarında oldunuz ve avukatlıklarını üstlenerek sürecin bir parçası olmaya çalıştınız. Bu süreçte işçilerin talepleri ve DİSK Tekstil Sendikası'nın yaklaşımı konusunda neler söyleyebilirsiniz?

- İşçilerin talepleri çok açık ve netti. Asıl mesele üretimdeki bütün taşeron işçileri güvence altına alınsın, ana firma çalışanı olarak kayıtlansın, TİS o şekilde imzalsın, iş güvencesi sağlansın TİS'den yararlansınlar istiyorlardı. Direnişin başlama amacı bunlar üzerinden gerçekleşti.

Bir taraftan da TİS'te sosyoekonomik yönünden; tazminat, ikramiye vs. talepler vardı, ama asıl sorun taşeron meselesiydi.

Ama DİSK/Tekstil Sendikası meselenin çok bu yönünde değil. Onlar şöyle söylüyorlarmış, biz Sunjüt'le anlaşmayı yapalım, ikramiye ücret vs. sorunları konuşalım, netleştirelim. Taşeron meselesi şimdilik gündemimiz değil onu sonra konuşur hallederiz yaklaşımı varmış.

Fakat bu görüşmeler, ısrarcı tutum karşısında birtakım taşeron işçisinin Sunjüt'ün ana firmanın bünyesine geçmesi konusunda bir mutabakata varılmış. Ama hala bir kısmı güvencede olmadığı için işçiler bunu kabul etmemişler. Çünkü birlikte bu direnişe çıktık ve bu talebin sağlanması gerekiyor, diğer meseleler ikinci meseledir diye açıkça Tekstil Sendikası'na söylemişler.

Ama sendika meselenin bu kısmında olmadığı için bu çalışmaların örgütleyicisi, yürütücüsü olan aynı zamanda DİSK/Tekstil Sendikası Esenyurt Bölge Temsilcisi olarak atadıkları Engin Yılgin'ın DİSK yönetimiyle gittikleri görüşme anında iş akdini sonlandırıyorlar.

Engin Yılgin'ın çıkarılması

“İşçilerin iradesini kabul etmiyoruz” demektir

- Direnişçi işçilerin ve avukatları olarsızın itirazlarınıza rağmen DİSK Tekstil Sendikası ilk protokole imza atmış oldu. Bu protokole neler vardı, sendikanın bu adımını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bu sonlandırmayla birlikte aslında tavrılarını net bir şekilde ortaya koymuş oldular. “Biz işçilerin iradesini kabul etmiyoruz, biz nasıl istersek anlaşırız, anlaşmayı da o şekilde tamamlarız. Dudullu da bunun bir göstergesidir, biz orda bir anlaşma sağlamıştık, Hadımköy'de de bunu yapmak istiyoruz. Sadece ana firmada çalışanların üzerinden bunu yapalım bitirelim” noktasında bir yaklaşımları vardı.

Bu yaklaşım işçiler açısından kabul görmeyince işçileri nasıl devreden çıkartarak bu işe imza koyarız konusunda Greif ile bir işbirliği halinde bu süreci yürüttükleri anlaşılıyor. Bunu da şöyle anlıyoruz; protokol taslağı meselesinde işçilerin açıkça itirazı olmasına rağmen ona ilk imza koyan DİSK Tekstil olmuş. DİSK üzerinden bunun kabul edilmeyeceğini açıkça Tekstil Sendikası'na iletilmesini istemiştik. Herhalde bunu biliyorlardı ama bu işe imza koymuşlar.

Daha sonra polis saldırısının gerçekleştiği gün DİSK/Tekstil Sendikası'nın bir başkanlar kurulu bildirisini var. Tamamen yanıltmaya dönük bir açıklama; sanki o açıklamayla TİS sürecinde çok ciddi bir kazanım elde edilmek üzereyken işçilerin ve temsilcilerin bu sözleşmeyi imzalamayarak bu şansı teptiği söyleniyor uzun uzun. Oysa ki oradaki bahsedilen protokol ve TİS taslağında anlaşmaya vardık dedikleri konu çok ciddi kazanımlar değil. Çok ufak tefek ikramiye ve ücret kazanımları var, onun dışında herhangi bir kazanım içermiyor. Ama bunu ballandıra ballandıra uzun uzun bir “kazanım” diye anlatmaya çalışmışlar.

İtirazlara rağmen protokolü imzaladılar

- Daha sonra çarpıtmaya dönük meseleler var. Bunlardan biri protokol meselesi. Bizim itiraz koyduğumuzu belirtiyorlar ama buna rağmen niye imza koyduklarından bahsetmemişler. Aksine bizden bir protokol taslağı beklediklerini söylüyorlar, bizden bir taslak bekliyorlarsa yeterince güvence sağlamayan ilk taslağı niye imzalamışlar. Sanki yapılması gereken işi işçiler ve vekilleri avukatlar yapmamış gibi anlatıyorlar. Temel olarak biz; TİS'in imzalanmasını, işçilerin temel talebi ve taşeron çalışanlarının bu TİS'den yararlanacak şekilde güvence altına alınmasını söylüyorduk.

Ama fabrikanın kapatılması kararı alınmışsa buna ilişkin belgelerin-evrakların bize sunulması, fabrika kapandıysa bütün taşeronlarla ilişkinin kesilmesi ve buna ilişkin belgelerin bize sunulması, bunlar yapıldığı takdirde biz bir protokol taslağıyla birlikte Greif yönetimiyle görüşebileceğimizi söylemiştik.

Açıklamayla işçilerle birlikte destekçileri de karalanmaya çalışıldı

Ama bu belgeler gelmeden polis saldırısı oldu. Akabinde yine aynı gün DİSK/Tekstil Sendikası'nın başkanlar kurulunun yanıltıcı ve yanlış bilgiler içeren uzun bir açıklamasını görüyoruz. Burada aslında sadece işçilerin iradesinin karalanması, yok sayılması değil aynı zamanda bu işe omuz vermiş kurumların karalanması, lekelenmesi için de bir çaba içine girildiği anlaşılıyor. Bütün bu kurgunun Greif yönetimiyle birlikte yapıldığı anlaşılıyor. Çünkü polis baskınıyla açıklamanın aynı gün olması tesadüf olamaz.

İşçiler DİSK üzerinden teması sürdürmeye devam ettiriler

Bütün bunlara rağmen işçiler DİSK üzerinden teması sürdürmek niyetindeydiler, ki sürdürdüler. Yeniden bir görüşme ayarlansın, tazminatları güvence altına alacak bir formül bulalım diye....

Bunun üzerinden DİSK, DİSK/Tekstil Sendikası genel başkanıyla görüştüğünü ve muhakkak bu sorunun birlikte çözüleceğini ifade etmişti bize. Bunun için 14 Nisan Pazartesi günü bir görüşmenin gerçekleşeceğini söylemişti. Ama bizim o toplantıya katılmamız DİSK/Tekstil Sendikası tarafından istenmediği gibi, Tekstil Sendikası bir taraftan protokol taslağı ile görüşme yaparken DİSK Hukuk Müdürü ile diğer taraftan da TİS'e imza attığı bilgisini alıyoruz.

İşçilerin temel talepleri TİS imzalsın sendikanın grev silahı devam etsindi. Böylelikle Hadımköy'deki

fabrikada çalışan tüm işçilerin tazminatları da güvence altına alınsın, bu güvence altına alınmadığı sürece TİS imzalanmasın istiyorlardı.

Görüyoruz ki o gün bir protokol imzalanmadığı gibi aynı saatlerde şirketin genel merkezinde TİS'in imzalandığını öğrenmiş bulunuyoruz.

Daha sonra DİSK/Tekstil Sendikası bu işin sürdürücüsü ve takipçisi olacağını ifade etmiş durumda ama bunun işçilerde de bizde de bir karşılığı yok. Çünkü bu zamana kadar Greif yönetimiyle omuz omuza bu direnişi bitirmeye ve polis saldırısını meşrulaştırmaya dönük açıklamalarından sonra hiçbir anlamı bulunmuyor ve bir güven de vermiyor. Ama işçiler bu haklı ve meşru taleplerinin peşini asla bırakmayacaklarını ve direnişe sahip çıktıklarını ve tazminatlarını alana kadar bu mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

ÇHD olarak direnişe omuz verdik, fakat DİSK/Tekstil Sendikası tarafından engellendik

- DİSK/Tekstil Sendikası sizi de hedef alan açıklamalar yaptı. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

- Biz ÇHD olarak her koşulda direnişe omuz vermeye, içerisinde yer almaya, müdahale etmeye çalıştık. Sorunu işçilerden yana çözmek için tavır almaya çalıştık, aldık da. Ama bu Tekstil Sendikası tarafından özellikle engellendiği gibi başkanlar kurulu bildiriyle ÇHD karalanmaya çalışıldı. Bu tutum sendikaya yakışmıyor. Sonuçta sendika işçi sınıfının öz örgütü. Dolayısıyla nasıl bir tavır ve tutum almaları gerektiği oldukça net; işçilerin temel taleplerini karşılayacak, insanca yaşam koşullarını sağlayacak ücret ve sosyal hakları güvence altına alan, insanlara iş güvencesi sağlayan, iş güvenliği ve işçi sağlığı önlemlerini alan bir tutumla işçi sınıfının önünde olması gereken bir kurum. İşçi sınıfını, işçileri temsil etmesi gerekiyor. Ancak bu yapılmadığı gibi sürekli işçilerin ve onların temsilcilerinin taleplerini göz ardı ederek bu taleplere rağmen patronla işçilerin olmadığı ortamlarda, mekanlarda, zamanlarda yapılan anlaşmalara imza koyuyorlar.

DİSK içerisinde böyle bir tutum sergileyen sendikanın olması çelişkidir

- Bu kabul edilebilir bir tutum değildir. İşçilerin sendikadan beklediği açık ve net; kendi haklarının güvence altına alınmasını istiyorlar, bunun için sendikaya üye olduk diyorlar. Zaten bu iş için bu yola çıktık, taleplerimiz haklı ve meşrudur diyorlar. Demokratik bir ülkede bu haklı ve meşru talebin herkes tarafından özellikle de sendika tarafından sahiplenilmesi gerekiyor diyorlar. Ama böyle bir tablo görmüyoruz.

DİSK/Tekstil Sendikası'nın DİSK gibi Türkiye işçi sınıfı açısından büyük bir öneme sahip bir konfederasyonun içerisinde yer alıp bu şekilde bir tutum sergilemesi bizce bir çelişkidir. Böyle bir konfederasyon içerisinde yer almaya yakışmıyor.

DİSK/Tekstil Sendikası, sarı sendika bile diyemeyeceğim, öyle bir şeyi kalmamıştır. Patronla kolkola olan bir sendika pozisyonudur, kabul edilebilir bir tutum değil, tarihsel bir yanlılığı içerisindedir. Bunun hesabını vermektan kaçamazlar. Çünkü işçiler her daim bir kanalla bu yolu açarlar, her daim bir örgütlenme mekanizması kurarlar ve kendilerini temsil etmeyen güçlere de bu hesabı sorarlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sendikal ihanet değil direnenler kazanacak!

İstanbul/Hadımköy'de 10 Şubat'da başlatılan Greif fabrika işgali, sermaye devletinin polis ordusunun alçakça saldırısı ile kırıldı. Fakat direniş yeni biçimlerle sürüyor. Greif işçileri 10 Şubat'ta direnişe başlamışlardı. Bugün direnişin 73. günü. Greif işçileri direnişi şimdi DİSK Genel Merkezi'ne taşımış bulunuyorlar.

Emek dostları!

Greif işçilerinin üyesi oldukları DİSK/Tekstil Sendikası başından itibaren direnişe sahip çıkmadı, desteklemedi. Direnişe sahip çıkmak ve desteklemek şöyle dursun, patron ağzıyla ve tümüyle kirli yol ve yöntemlere başvurarak sürekli direnişi karaladı. Bununla da kalmadı, Greif ve taşeron patronlarıyla birlikte direnişi kırmak pek çok kirli tekliflerle, bilinçsiz ve kararsız kimi işçileri satın aldı. Direnişten kopardığı bu işçileri tutup bir de karakollara taşıdı, direnişçi işçiler hakkında ifade verdirdi. Hızını alamayıp, Greif işçilerini destek ve dayanışmadan yoksun kılmak ve tümüyle yalnızlaştırmak amacıyla tüm alçakça icraatlarını uluslararası platformlara da taşıdı.

Türkiye işçi sınıfı, DİSK/Tekstil Sendikası'nın başında bulunan sendikacıları çok iyi tanıyordu. Tüm de yeminli işçi düşmanlarıydı. Sermaye patronlarıyla içli-dışlı olmak, ihanet karşılığı onlardan rüşvet almak, direniş kırıcılığı ve işçileri arkadan hançerlemek anlamına gelen toplu sözleşmelerin altına imza atmak, onların yegane icraatlarıydı. Dolayısıyla onlardan işçilerin yararına hiçbir şey beklenemezdi. Nitekim öyle oldu. Bu ihanet çetesi bir kez daha işçi düşmanlığında sınır tanımadı, hem de Greif işçilerine dönük polis operasyonunun yapıldığı saatlerde, Greif patronları ile yeni bir ihanet sözleşmesi imzaladılar.

İşte bu affedilemezdi. Bu ihanetin peşi bırakılamazdı. Bunun sadece ve sadece hesabı sorulurdu. Greif işçileri de bunu yaptı. Direnişlerini DİSK Genel Merkezi'ne taşıdılar. Direnişçi işçiler ilk günkü gibi kararlıydılar. Çok haklı olarak, aslolanın kendi karar ve kararlılıkları olduğunu, buna karşın DİSK/Tekstil Sendikası yöneticilerinin imzaladıkları ihanet sözleşmesinin hiçbir hükmünün olmadığını dile getiriyorlar. İhanetin ve hainlerin peşini bırakmayacaklarını, hesabını soracaklarını ve kazana

dek burada kalacaklarını açıklıyorlar.

Avrupa'nın yerli ve göçmen her ulustan işçi ve emekçi kardeşler!

İstanbul/Hadımköy'de kurulu Greif işçilerinin direnişi sadece sıradan bir hak alma mücadelesi değildir. İşçi sınıfını parçalamak, örgütsüzleştirmek, tam bir çaresizlik ve umutsuzluk durumuna düşürerek teslim almak demek olan taşeron köleliğine yönelik saldırıya karşı bir mücadeledir. Greif direnişi, başından itibaren tüm sınıf adına sürdürülmekte olan bir gelecek kavgasıdır.

Greif işçisi sınıf kardeşlerimizin her türlü imkansızlığa rağmen sürdürdükleri bu direniş, Türkiye'de büyük yankı yarattı. Büyük bir hayranlıkla izleniyor ve sempati ile karşılanıyor. Bir avuç yeminli işçi düşmanı sendika bürokratları dışında, toplumun emeği ile geçinen tüm kesimleri, ilerici ve devrimci kişi, kurumları bu direnişi haklı ve meşru bir direniş olarak görüyor ve destekliyor. Direnişi desteklemek amacıyla her kentte dayanışma komiteleri kuruluyor, işçilerin maddi gereksinimlerini de karşılamak için dayanışma etkinlikleri düzenleniyor. Toplum nezdinde tanınmış aydın, sanatçı, sendikacı, araştırmacı ve yazarlar direnişi desteklediklerini açıklıyorlar, imza kampanyası yürütüyorlar.

Şimdi sıra bizde. Greif işçilerinin siz Avrupa'nın çeşitli uluslarından işçi ve emekçilerinin desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Şimdi, Greif direnişinin sesini uluslararası alana da taşıma zamanıdır. "Yaşasın enternasyonal sınıf dayanışması!" şiarına bu topraklarda hayatiyet kazandırma zamanıdır. Politik, moral ve maddi her türlü desteğinizle Greif işçisi sınıf kardeşlerimizin yanında olma zamanıdır. Burada da dayanışma komiteleri örgütleyelim. Dayanışma etkinlikleri düzenleyip, her açıdan onların yanında olduğumuzu gösterelim. Sermayenin karşısına işçilerin birliği şiarı ile çıkalım.

Yaşasın sınıf kardeşliği!

Yaşasın enternasyonal sınıf dayanışması!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu

23 Nisan 2014

RedHack Greif direnişi için hackledi

RedHack, Greif işçilerinin onurlu direnişini selamladı. Greif işçilerine destek amacıyla, 50 ülkede faaliyet yürüten Greif'e yöneticilerine ait database bilgilerini paylaştı.

"İhbarcıya, muhbire, ihanete, karalamaya, bitirmeye yönelik tüm operasyonları boşa çıkardık" diyen RedHack, direnen işçilere desteklerini bir kez daha gösterdi. Greif direnişine destek çağrılarını paylaşan RedHack şimdi de eyleme geçerek Greif şirketine yönelik eylem gerçekleştirdi.

"Greif için geliyoruz" diyerek eylemin ilk duyurusunu yapan RedHack, Greif şirketinin 50 ülkede faaliyet yürüten şirket yöneticilerine ait bilgileri yayınladı.

BDSP Greif direnişine yapılan operasyonu kınadı

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 10 Nisan günü Greif fabrikasında yapılan operasyonda, hedef seçilerek vahşice şiddete uğrayan BDSP temsilcisi Murat Yıldırım ve *Kızıl Bayrak* muhabiri Mehmet Ali Karabulut için eylem yaptı.

19 Nisan'da Galatasaray Lisesi önünde düzenlenen eylemde "Polis Ali İsmailler yaratmak için saldırı! / Satan da saldıran da hesap verecek!" yazılı pankart açıldı.

Basın açıklaması öncesinde BDSP adına yapılan konuşmada Greif direnişi selamlanarak, 10 Nisan'da yapılan saldırının Haziran Direnişi'ndeki saldırıların bir devamı niteliğinde olduğu dile getirildi.

Basın açıklamasını okuyan BDSP temsilcisi şunları söyledi: "60 günü aşan bir kararlılıkla fabrikasını işgal ederek, patronun kölelik dayatmalarına, DİSK Tekstil Sendikası'nın ihanetine ve polis baskısına karşı direnen Greif işçilerinin mücadelesi sürüyor. İnsanca bir yaşam talebi üzerine başlayan Greif direnişi, işçi sınıfının kölelik dayatmalarına karşı yükselttiği bir bayrak olarak işçi sınıfı tarihinde haklı yerini almıştır."

Greif işçilerinin oluşturduğu işçi demokrasisi ile tüm işçilere olması gereken alternatifi gösterdiğine dikkat çekildi. BDSP'nin, başından beri Greif direnişinin yanında olduğu söylenen açıklamada, Greif işçilerinin sesinin birçok fabrikaya duyurulduğu belirtildi.

Greif'le eylemli dayanışma içerisine girmeyen çoğu kurumun bu tarihsel direnişe maddi katkısının devrimci liselilerin harçlıklarından topladıklarının bile çok altında kaldığı ifade edilerek bunun tüm gerçekliklerini gözler önüne serdiği söylendi.

Greif direnişinin kazanması için BDSP ve BİR-KAR'ın, tüm maddi olanaklarını seferber ederek, DİSK Tekstil yönetiminin sattığı işçileri yalnız bırakmadığı söylendi.

BDSP ve *Kızıl Bayrak*'ın Greif'i sahiplenmesi neticesinde devlet tarafından hedef haline geldiği söylenen açıklamada, bu yüzden 10 Nisan'daki polis saldırısı sırasında BDSP temsilcisi ve *Kızıl Bayrak* muhabirinin ağır fiziki saldırılara uğradığı kaydedildi.

Açıklamanın devamında Türkiye'nin dört bir yanında işçilerin işgal eylemlerinin sürdüğü ifade

edilerek buna karşın devletin saldırılarda bulunması teşhir edildi. Böylesi saldırılara karşı sermaye sınıfından hesap sorma bilinciyle 1 Mayıs'ta Taksim'e yapılan çağrıyla basın açıklaması sonlandırıldı.

Greif işçileri: Hesabını soracağız!

Basın açıklamasının ardından, saldırıda ağır yaralanan Murat Yıldırım'ın eşi bir konuşma gerçekleştirdi. 10 Nisan günü avukatlardan haber aldığını ifade eden Yıldırım, haberi alır almaz Eyüp Devlet Hastanesi'ne gittiklerini ve burada sürekli olarak polisin tacizine maruz kaldıklarını söyledi. Yıldırım, eşinin yüzündeki 4 ayrı kırığa ve beyin kanaması riskine karşın gözaltında tutulduğuna dikkat çekti. Saldırının hesabını soracaklarını söyleyen Yıldırım, olay günü kendisini yalnız bırakmayan Eğitim-Sen 4 No'lu Şube'ye de teşekkürlerini ilettili.

Ardından Greif işçileri adına söz alan Engin Yılın, Murat Yıldırım'ın direnişin başından beri kendilerinin yanında olduğunu ve direnişe yol gösterdiğini söyledi. Yılın, M. Ali Karabulut ve Murat Yıldırım'a uygulanan

19 Nisan 2014 | Galatasaray Lisesi önü

terörün hesabını soracaklarını, 1 Mayıs'ta da Taksim Meydanı'nda olacaklarını vurguladı.

Yılın'ın konuşmasının ardından eylem sona erdirildi.

Eyleme Greif işçileri, EHP, Devrimci Proletarya ve Devrimci Anarşist Faaliyet destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnişin kürsüsü kuruldu

Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi'nin 19 Nisan'da Galatasaray Lisesi önünde yaptığı eylemde "Greif işçisi yalnız değildir!" şiarlı pankart açıldı.

Eylemde komite adına yapılan konuşmada geçen hafta Greif işçilerine yönelik polis saldırısı olduğu hatırlatıldı ve mücadelenin bitmediğini göstermek amacıyla bir kez daha alanlarda olunduğuna dikkat çekildi.

Bu konuşmanın ardından söz işçilere bırakıldı. Sözü alan Greif direnişçisi Coşkun Alsaç, konuşmasına komiteye teşekkür ederek başladı ve polis operasyonunun direnişi bitirme amacıyla yapıldığını ifade etti.

Tüm baskılara karşı direnişin süreceğine dikkat

çeken Alsaç, Greif işçileri olarak 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını söyledi ve tüm emekçileri 1 Mayıs'ta Taksim'e davet etti.

Alsaç'ın konuşmasının ardından söz alan Hey Tekstil direnişçisi Zeki Gördeğir, bir konuşma yaptı.

Ardından İnşaat İşçileri Sendika Girişimi adına bir konuşma gerçekleştirildi. TOKİ şantiyesinde taleplerinin karşılanması için işgal yapıldığı söylenen konuşmada bunun sonucunda taleplerin karşılandığı ifade edildi ve "Greif işçilerinin yanındayız" dendi.

İşçilerin sözlerinin ardından Komite adına basın açıklaması okundu.

"İşçi, düşük ücretle gün boyu nefes almadan çalışsın istiyorlar. İşçi, sendikasız, sigortasız, hiçbir iş

güvencesine sahip olamadan çalışsın istiyorlar" sözleri ile başlayan basın açıklamasında, Greif işçilerinin taleplerine dikkat çekildi ve bu talepler için işçilerin direnişe başladığı dile getirildi.

10 Nisan günü operasyonun 19 Aralık Katliamı'na benzer bir saldırı olduğuna dikkat çekilen açıklamada DİSK Tekstil bürokratlarının da işçilere açıkça ihanet ettiği ve Greif'e ait Ünsa fabrikasında 24 işçinin işten atıldığı ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: "İşçiler; direnerek, öğrenerek, örgütlü ve birleşik bir güç haline gelmeyi de başaracaktır. İşçi kanı emerek, semiren sermaye sınıfının ve onların içimizdeki uzantılarının tarihin çöplüğüne gömeceğimiz günler de gelecektir."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Greif direnişisiyle dayanışma eylemleri

Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'ndan eylem

Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu (AGİDP) Greif işçilerinin mücadelesini Ankara'da duyurmak, işçilere ve mücadelelerine yönelik polis saldırısını kınamak için 18 Nisan'da Güvenpark'ta bir eylem gerçekleştirdi. Saat 19.00'da gerçekleştirilen basın açıklamasıyla Greif işçilerinin onurlu mücadelesini büyütme çağrısı yapıldı.

Açıklamada DİSK Tekstil'in işçilere rağmen TİS'e imza atması teşhir edilirken direniş hakkında bilgilendirme yapıldı. Direnişe yönelik her türlü saldırıdan vazgeçilmesi, direnişçi işçilerin son derece haklı ve meşru taleplerinin derhal kabul edilmesi istendi. Başta DİSK olmak üzere tüm sendikalar, meslek odaları, siyasi parti ve gruplar direnişin yanında saf tutmaya ve dayanışmayı yükseltmeye çağırıldı.

Ardından Ankara'da sendika ve meslek odaları temsilcileri ve aydınların Greif işçilerinin yanında olduklarını bildiren deklarasyon metni ve imzaları okundu.

Basın açıklamasının ardından, polis saldırısına uğrayan ve Türk-İş Sendikası binasında bulunan Yatağan işçileri ziyaret edildi. Sloganlarla Güvenpark'tan sendika binası önüne kadar yüründü. Sendika binası önünde Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin bir konuşma gerçekleştirdi. Girgin "Sizlere 'marjinal' diyorlar. Düzene ayak uydurursanız iyisiniz. Uydurmazsanız, hakkınızı ararsanız marjinalsiniz. Bu anlamda Yatağan işçileri de marjinaldir! Hiç dert etmeyin. 30 Nisan'da Yatağan santralinin ihale için son teklif günü. 30 Nisan'a kadar Kurtuluş Parkı'nda olacağız. Ertesi gün de Ankara'da 1 Mayıs'a katılacağız" dedi. Ayrıca Girgin "Özelleştirmenin ne menem birşey olduğunu görmek

için Seyitömer'e baksınlar. Görürler. Görmezlerse biz göstereceğiz!" dedi.

Mersin Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu kuruldu!

Greif işçilerinin haklı ve onurlu mücadelesi sürerken direnişle dayanışma çalışmaları da büyüyor. Mersin'de bir araya gelen kurumlar Greif işçilerinin direnişine destek amaçlı oluşturdukları platformu bugün yaptıkları basın toplantısı ile deklare ettiler.

21 Nisan'da Gazeteciler Cemiyeti'nde yapılan basın toplantısında okunan ortak metinde, Greif direnişisi ile ilgili bilgi verildikten sonra DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Yönetim Kurulu'nun Greif işçilerini ve direnişini başından beri sahiplenmediğine dikkat çekildi. 10 Nisan'daki polis saldırısının ardından ekonomik, sosyal ve demokratik kazanımları açısından işçilerin söz ve karar haklarını çiğneyen sendika yöneticilerinin patronlarla birlikte taşeronluğun kaldırılmadığı, atılan işçilerin işe iadelerinin sağlanmadığı toplu sözleşmeyi imzaladıkları belirtilerek DİSK'in temel ilkelerinden biri olan "söz, yetki ve karar hakkı işçilerindir" ilkesinin çiğnendiğine vurgu yapıldı.

Mersin Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun katılımcıları: **BDSP**, Sosyalist Kamu Emekçileri, **Mersin 78'liler Dayanışma ve Araştırma Derneği**, Mersin Hali Komisyon ve Sevkiyatçılar Kâtipleri Derneği, **Halkın Kurtuluşu Gazetesi Çukurova Bölge Temsilciliği**, Komünist Hareket Söz ve Eylem, **TÖP-G**, Yeni Dünya İçin Çağrı, **Partizan**.

Platformu destekleyen kurumlar: **Mersin Liman İşçileri**, Eğitim-Sen Mersin Şubesi, **Mersin 68'liler Derneği**, DİH.

Kızıl Bayrak / Ankara-Mersin

Tescilli hain Kazım Doğan'dan hesap soruldu!

Sınıf devrimcileri 23 Nisan akşam üzeri Avcılar'da hain sendika bürokratu Kazım Doğan'a rastladı. Kazım Doğan haini sınıf devrimcileri tarafından cezalandırıldı. İşçi sınıfını sırtından hançerleyenlerin cezasız kalmayacağı ve bundan böyle o koltuklarında oturarak işçileri patronlara, fabrikatörlere daha fazla pazarlayamayacaklarına dair konuşma yapıldı.

Aldığı darbelerin ardından sersemleyen işçi satıcısı Kazım Doğan yere devrildi. Kendini acındırmaya çalışan Doğan'ın ihanetleri etraftan geçen işçi ve emekçilere teşhir edildi. İlerici güçler de bu sırada Kazım Doğan'ın cezalandırılmasına destek verdi. Etrafta durumdan habersiz insanların araya girmesi sonucu durumdan faydalanan hain alandan kaçtı.

Sınıf devrimcileri Doğan'ı teşhir ederken "Bundan böyle bu sendikacı hainler, emekçilerin olduğu hiçbir yerde, hele hele işçilerin sırtından geçindikleri ve nankörlük ettikleri koltuklarında rahat edemeyeceklerdir. İşçi sınıfına olan ihanetlerinin cezasını bir bir vereceklerdir" diyerek bürokratlardan hesap sormaya devam edeceklerini bir kez daha gösterdi.

Sınıf devrimcileri, tüm sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin de Rıdvan Budak ve Kazım Doğan gibi hainleri ve onların hain "meslektaşlarını" artık daha iyi tanıdıklarını, hiçbir yerde rahat dolaşamayacaklarını söylediler.

Greif işçilerinden Yatağan işçilerine destek!

Greif işçileri, Ankara'da Yatağan işçilerine yönelik polis saldırısına karşı 18 Nisan'da DİSK Genel Merkezi önünde basın açıklaması yaptı.

Açıklamada Greif işçilerinin ve direniş destekleyenlerin polis şiddetine maruz kaldığı ifade edildi. Yatağan işçilerinin de polis tehditleri karşısında geri adım atmadığına dikkat çekilen konuşmada polisin işçilere azgınca saldırdığı dile getirildi.

Saldırıya son verilmesinin istendiği konuşmada "Yatağan Greif el ele!" denildi. Saldırıya son verilmesi ve saldırının sorumlularının hesap vermesi gerektiği belirtildi.

Bu konuşmanın ardından Ankara ile ilgili gelen yeni bilgiler paylaşıldı.

İşçiler "Yatağan işçisi yalnız değildir!" ve "Yaşasın sınıf dayanışması!" şiarlı dövizler taşıdılar. "İşçiyeye kalkan eller kırılır!" ve "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını haykırdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Greif direniş günlüğü

Greif işçileri Şişli'deki DİSK Genel Merkezi'nde direnişi sürdürüyorlar. Hain sendika ağalarını teşhir ederek hesap sorma kararlılığıyla davranan işçiler diğer sınıf kardeşleriyle de dayanışmayı büyütüyorlar.

67. gün: DİSK Tekstil Sendikası'nın ihanet sözleşmesine imza atmasının ardından, direniş süreçlerinde bir kez daha arkadan hançerlenen Greif işçileri, onurlu duruşlarını sürdürüyor.

Direnışçiler mücadelelerini DİSK Genel Merkezi'nde nöbet tutarak sürdürüyorlar. Greif işçileri, 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını, ezenlerden ve ihanetçilerden hesap soracaklarını dile getirdiler. DİSK binasına astıkları yeni pankartla da tüm işçi sınıfını 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırıldılar.

İşçiler facebook hesaplarından yaptıkları açıklamayla DİSK Başkanlar Kurulu'nun yaptığı açıklamaya tepki gösterdi. DİSK'in açıklamasında DİSK, DİSK Tekstil ve işçiler arasındaki birliğin siyasi öznelerinin müdahalesiyle bozulduğu ve direnişe bunun zarar verdiği yazılmıştı.

Emekli-Sen üyeleri Greif işçilerini ziyarete geldi.

DİSK/Tekstil Sendikası Genel Merkezi'ne giden işçiler yine sendikada kimseyi bulamadılar. Ardından Şirinevler meydana bir basın açıklaması yapan işçiler direniş süreçlerini anlatarak sendikal ihaneti gerçekleştirenlerden hesap soracaklarını ifade ettiler. İşçiler eylemin ardından DİSK'e geri döndüler.

Greif direnişçileri, DİSK yönetiminden Sultanbeyli ya da Dudullu fabrikaları önüne gelmelerini talep etti. "Böylelikle DİSK safını ve kararlılığını göstermiş olacaktır" denildi.

Akşam Kadıköy'de gerçekleştirecekleri eylem için yola çıkan işçiler Eminönü-Kadıköy seferini yapan vapura sendika ağalarını teşhir eden pankartlarını astılar. Sloganlarla vapurdan inen işçiler Kadıköy İskelesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Buradaki eylemde de süreç anlatılarak sendika ağalarının ihaneti teşhir edildi.

eylemin ardından Greif işçileri Dayanışma Bürosu'na geçen işçiler daha sonra metrobüse ücretsiz binerek DİSK'e geri döndüler.

68. gün: DİSK Genel Merkezi'nde yapılan genel işçi toplantısında direnişin bugününü ve yarını ele alındı. Engin Yılgin ve Orhan Purhan'ın süreç hakkında konuşma yaptığı toplantıda ÇHD'li avukatlar Bülent Şimşek, Gökmen Yeşil ve Zeycan Balcı Şimşek ise hukuksal konularda işçilere bilgilendirmede bulundu.

Akşam saatlerinde Grup Emeğe Ezgi işçileri ziyarete gelerek seslendirdiği ezgilerle dayanışmalarını sürdürdüler.

69. gün: Sabah kahvaltısı ve kaldıkları yerin temizliğiyle güne başlayan işçiler Galatasaray'da yapılan eyleme katıldılar.

Ardından işçiler BDSP'nin Greif'e yönelik 10 Nisan sabahı başlatılan polis saldırısı sonucu ağır yaralanan BDSP temsilcisi Murat Yıldırım ile *Kızıl Bayrak* muhabiri Mehmet Ali Karabulut'a yönelik polis terörünü protesto ettiği eyleme katıldılar. Engin Yılgin basın açıklamasının ardından söz alarak, yaralanan arkadaşlarının hesabını soracaklarını söyledi.

Eylemlerin ardından sendikaya dönen Greif işçileri, facebook sayfalarından paylaştıkları bir video ile *Karşı* gazetesinin direnişçi emekçilerine selam gönderdiler.

70. gün: İşçiler öğlen saatlerinde *Karşı* gazetesi

çalışanlarını ziyaret etti. Sloganlarla giden işçileri Karşı emekçileri de balkondan attıkları sloganlarla karşıladılar. Greif işçilerinin Karşı direniş ziyaretine oldukça anlamlı sohbetlerle son buldu. Bir direnişin işleyişi, direnişte izlenmesi gereken mücadele hattı üzerine deneyimlerin paylaşılmasına dayanan bir buluşma oldu.

Dudullu'da sendikal ihanete ortak olmadığı için işten çıkarılan Greif işçisi Serdar ziyaret etti. Direnişçi arkadaşlarının mücadelesinde her daim birlikte olduğunu belirten Serdar, direnişçilerle yaptığı sohbetin ardından binadan ayrıldı.

İlerleyen saatlerde işçiler yaptıkları değerlendirme toplantısının ardından film izlediler.

71. gün: Greif işçileri Taksim Meydanı'ndaki 1 Mayıs basın açıklamasının ardından Galatasaray Lisesi önüne geçerek stand açtı. Direnişlerinin haklı taleplerinin desteklenmesi için işçi ve emekçilerden imza isteyen işçiler, bir yandan da direnişe ihanet eden sendika bürokratlarını teşhir ettiler.

Greif'in direnişçi işçilerinden Musa ve Sevim'in nikahları kıyıldı. Direnişçi işçiler de arkadaşlarını yalnız bırakmadılar.

Akşam saatlerinde işçiler 1 Mayıs konulu etkinliklerine başladılar. Kısa bir konuşmanın ardından sinevizyon gösterimine geçildi. Greif işçilerinin etkinliğine, BİR-KAR Frankfurt temsilci, DİSK üyesi metal işçileri ve destekçiler de katıldı.

Sinevizyon gösterimini BİR-KAR temsilcisinin konuşması takip etti. Konuşmada Greif direniş selamlandı. Taşeronluğun ortak bir sorun olduğunu, Greif işçilerinin verdiği mücadelenin bu nedenle kendileri için de verildiğini ve büyük bir heyecan yaşadıklarını belirten temsilci, yakılan ateşi bulduklarını yerlere taşıdıklarını dile getirdi.

Greif direnişinin kazanımlarına dikkat çeken temsilci, Greif işçileri ile dayanışmayı sürdüreceklerini vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

Toplantı yapılan sohbetlerle sona erdi.

72. gün: Greif işçileri ihanet çetesinin başı Rıdvan Budak'ı DİSK Tekstil Genel Merkezi'nde buldu. DİSK Tekstil'in ihanet çetesi işçilere saldırmaktan geri durmadı. Canlı yayın yapan *Kızıl Bayrak* muhabirine de saldırdılar. Saldırı nedeniyle canlı yayın kesildi.

İhanet çetesi sendika binasında beklettikleri beyzbol sopalarıyla saldırdı. Ancak işçilerin karşı koymasının ardından sopalarını ve yaralı arkadaşlarını bırakarak kaçtılar.

Bina önüne gelen polisler Greif işçilerine şikayetçi olup olmadıklarını sordu. Direnişçiler şikayetçi olmadıklarını söyledi. Rıdvan Budak ve DİSK Tekstil yöneticilerinin şikayetçi olduğunu belirten polisler direnişçileri karakola götürmek istediler.

Greif işçilerinden kaçamayan Rıdvan Budak, 72 gün sonra işçilerle görüştü. İşçilerin sendika binasına yürümesi üzerine, polis korumasında işçilerin karşısına çıkmak zorunda kalan Budak, işçilerin alacaklarını konuşmak üzere yarın bir toplantı çağrısı yaptı.

Ancak işçiler ihanet çetesiyle konuşacakları birşeyleri olmadıklarını, toplantı yapmayacaklarını

19 Nisan 2014 | Galatasaray Lisesi önü

20 Nisan 2014 | Karşı direniş ziyareti

bildirdiler.

Sloganlarla Şirinevler meydanına yürüyen işçiler burada bir kez daha sendika ağalarının ihanetini teşhir ettiler.

İhanet takımı akşam saatlerinde işçilere yeni bir mesaj gönderdi. Rıdvan Budak'ın 29 Nisan'da Hollanda'ya giderek Greif yönetimi ile görüşme yapacağını söyleyen bürokratlar, işçilerle de bu toplantıdan sonra görüşüleceğini belirttiler.

73. gün: Greif işçileri, öğlen saatlerinde Mefar işçilerinin Taksim'deki İngiliz Konsoloslugu önünde yaptığı eyleme katılarak destek verdiler. Eylemin ardından Greif işçilerinin bir kısmı Kadıköy'e geçerek stand açtılar.

Avclar'da stand açan sınıf devrimcileri ihanet şebekesinden Kazım Doğan ile karşılaştılar. Doğan'ın karşısına dikilen sınıf devrimcileri, bir yandan Kazım Doğan'dan hesap sorarken, bir yandan da etrafta bulunan işçi ve emekçilere Greif işçilerine yapılan ihaneti anlattılar. Kazım Doğan, sınıf devrimcileri ve çevredeki emekçilerden aldığı darbelerle ihanetin bedelini bir kez daha ödedi.

İşçiler günü hep birlikte izledikleri filmle geride bıraktılar.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan 100 yıl sonra...

“Pandora'nın kutusu” yeniden mi açılıyor?

A. Eren

Alman Federal Parlamentosu (Bundestag) Nisan ayının ikinci haftasında politik anlamda önemli bir gelişmeye sahne oldu.

Sol Parti (Die Linke) milletvekillerinden 5'i, hükümetin Suriye'nin kimyasal silahlarının Akdeniz'de imha edilmesine güvenlik desteği sağlamak için bir firkateyn ve 300 asker gönderme kararına evet oyu verirken, 18 milletvekili “çekimser”, 35'i ise karşı oy kullandı.

Başından itibaren savaş karşıtı programatik ilkeler üzerinde politik kimliğini öne çıkaran Sol Parti'nin bu tutumu, bir tabunun kırılması, bir dönüm noktası olarak değerlendirilmelidir. Sol Partinin “sosyal demokratlaşması” uzun dönemden bu yana sözcüleri tarafından açıkça savunuluyor. Sıkça Yeşiller Partisi ve Sosyal Demokrat Parti'yle koalisyonla hazır olduklarını ifade ediyorlar. Sol Parti'nin “insan haklarını koruma” kisvesi altında da olsa, her türlü askeri angajmana karşı tutumu bu sürecin önündeki esas engel olarak ileri sürülmekteydi. Dolayısıyla Sol Parti'nin bu evrimi şaşırtıcı değil, ancak Alman emperyalizminin yayılmacı/militarist stratejisinin yeni bir boyut kazandığının altını, bu vesileyle de çizmek gerekiyor.

Sol Parti milletvekili Jan von Alken, konuyla ilgili yaptığı konuşmada, bu kararın tekil, soyut değil, Alman parlamentosu içinde bir hafta içinde alınan kararlarla birlikte değerlendirilmesi gerektiğine işaret etti. Bundestag'da merkezi Afrika, Mali ve Somali'ye asker gönderme kararlarının bir hafta içinde alındığına dikkat çeken von Alken, Alman dış politikasının gittikçe militarist bir süreç içinde olduğu ve solun desteğinin tarihsel bir hata olacağını vurguladı.

Almanya nüfusunun büyük çoğunluğu ise, halen yurtdışına asker gönderilmesine karşı çıkıyor.

Emperyalist yayılcılık ve militarizmde yeni bir dönem...

1914'te başlayan 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı üzerinden tam 100 yıl geçti. O dönem “Güneşte yer kapmak” diye tanımlanan Alman tekeli burjuvazisinin yayılmacı, militarist saldırganlığı 10 milyondan fazla insan yaşamını yitirmesine yol açmıştır. Dünyanın yeniden emperyalist güçler arasında paylaşılması gerekiyordu. Ve paylaşıldı da. Zira kapitalizmin “eşitsiz gelişim yasası” işlemiş, hızla güçlenen Alman burjuvazisi, paylaşılan dünyadan pay talep etmeye başlamıştı. Yeniden paylaşım ise, emperyalist savaş demektir.

Friedrich Engels, daha 1887 yılında yaklaşmakta olan bir dünya savaşına dikkat çekmişti. Bu emperyalist savaş sömürgelerin talan edilmesi, hammadde ve yeni pazarların ele geçirilmesini amaçlıyordu.

“...bu aşamanın belirgin özelliği dünyanın nihai paylaşımıdır, yeniden paylaşımın olanaksız olduğu anlamında nihai değil -tersine-, yeniden paylaşımın

olasıdır ve kaçınılmazdır- ..., öyle ki sonuç olarak artık yalnızca yeniden paylaşımın söz konusu olabilir, yani bir 'sahip'ten diğerine geçiş...”

Nitekim Lenin, kapitalizmin tekeli aşamasına geçişiyle birlikte, dünya topraklarının emperyalist büyük devletler arasında bölünmesinin tamamlandığını, 1903 yılında, dünyada paylaşılmayan bir toprak parçasının kalmadığını belirtir. Bu saptama bütün ekonomik, siyasal, toplumsal boyutuyla güncelliğini koruyor.

Dış politikadaki bu yeni militarist strateji

1. emperyalist paylaşım savaşı'nın 100. yılının (1914-2014) tartışıldığı ve Alman emperyalizminin bu yıkıcı savaştaki sorumluluğu üzerine yayınlanan kitapların yoğunlaştığı bir dönemde, militarizmin öne çıkması rastlantı ya da tarihin bir ironisi değildir. Tersine Alman tekelleri 2. emperyalist paylaşım savaşında kaybettikleri gücün yeniden kazanılması mantığına uygun bir jeostratejik politika hayata geçiriyor. Konuşmalarında Nazi Almanya sayfasının kapatılmasını isteyen papaz rolündeki devlet başkanı Gauk, “miadı dolmuş pasifizm”e bir nokta koyulması gerektiğini açıktan ifade ediyor. Hükümetin sosyal demokrat Dışişleri Bakanı Steinmeier ise, “global sistemin istikrarı” için Almanya'nın dünya sorumluluğunu yeniden üstlendiğini belirtiyor.

“Avrupa'nın zayıflamaması için Almanya'nın liderlik yapması gerekiyor” tezini çoktandır savunan eski Savunma (savaş) Bakanı Volker Rühe, Alman tekellerinin AB bayrağı altında esas hegemonik güç olduğunu gizlemiyor.

1999 yılında Yugoslavya'nın parçalanmasının önde gelen mimarlarından biri olan Alman emperyalizmi, Afganistan işgaline asker göndermeyi, “ulusal çıkarlarımızı savunuyoruz” safatasına dayandırsa da, yeni militarist politikayı artık gizleme gereği duymuyor.

2013 yılında yayımlanan strateji raporunda, '90'lı yıllardan itibaren Almanya'nın dünya düzenini korumada zorunlu bir rol üstlendiği ve bunu “uluslararası düzeni bozan her türlü aktöre karşı askeri araçları kılınmaktan çekinmemesi gerektiği”, açıkça söyleniyor. Strateji Raporu “Yeni Güç, Yeni Sorumluluk” başlığı altında yayımlandı. Bu arada Şubat ayının başında Münih'te yapılan NATO'nun 50. Güvenlik Zirvesi'nde de, Almanya'nın dünya düzeninin korunmasında “üstlendiği yeni rol” üzerinde sıkça durulmuştu.

Yeni hükümetin etkili isimlerinden Schokenhoff şunları vurgulamakta: “Dünya düzeninin istikrarı ekonomik çıkarları da kapsar. Özellikle ekonomisi ihracata bağlı olan biz Almanlar, dünya ticaret yollarının güvenli olması konusunda birinci derecede sorumluyuz.”

Dış politikadaki bu yeni militarist strateji, Almanya toplumuna da empoze edilmektedir. Yugoslavya'ya karşı militarist/saldırgan politikaya toplumsal destek

sağlamak için en utanmaz rolü Yeşiller Partisi üstlenmişti. Sözde barış hareketinin politik temsilcisi olduğunu ileri süren bu parti en pespaye, aşağılık bir savaş kışkırtıcısı konumuna bürünmüştü.

Sol Parti'deki kırılma

Alman emperyalizmi, bu militarist/yayılmacı dış politikada epeyce yol aldığı gibi, içte de buna paralel sistematik bir propaganda kampanyası başlattı. Alman halkının önemli kesiminin savaş karşıtı tutumu da gözetlenerek, ordunun imajını toplumda düzeltme seferberliği başlatıldı. Okullarda, üniversitelerde İşçi Bulma Kurumu ile işbirliği yaparak gençler orduda çalışmaya özendiriliyor. Suudi Arabistan başta olmak üzere, Ortadoğu'nun gerici rejimlerini silahlandırmada ilk sırayı alan Alman tekelleri, devam ettirdikleri bu militarist seferberliğe, Alman kamuoyunun destek vermesini sağlamak için de, kampanya yürütüyorlar.

Sol Parti'deki kırılmanın, tam de böyle bir konjonktürde ortaya çıkması rastlantı değil. “Pandoranın kutusu” yine açılmış gözüküyor. Unutulmaması gerekiyor: Temmuz 1914 yılında yüzbinlerce işçi emperyalist savaş tehlikesine karşı büyük eylemler yaparken, Sosyal Demokrat Parti'nin (SPD) liderliği gizli uzlaşmalarla, “anavatan savunması” adı altında kendi emperyalist burjuvazisinin yayılmacı politikalarına desteğini, utanmazca açıklıyordu. Parlamento fraksiyonu “savaş kredisine” destek verirken, sendika bürokrasisi de Almanya'nın “savunma gücünü” zayıflatacak her türlü grev ve eylemden kaçınacağı vaadinde bulunuyordu. Sadece Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg bu ihanete karşı açıktan cephe aldılar.

Sol Parti'nin bugünkü tutumu, tabii ki dönemin en güçlü işçi sınıfı partisi olan SPD ile kıyaslanamaz. Ancak bir noktanın altını çizmek dün olduğu gibi bugün de devrimci politika için hayati önem taşımaktadır.

“En tehlikeli insanlar... emperyalizme karşı mücadelenin, oportünizme karşı mücadeleyle ayrılmaz bir biçimde birleştirilmediği taktirde boş, yalancı bir laf olduğunu anlamak istemeyen kişilerdir.”

Lenin'in bu saptaması bugün Ukrayna somutunda görüldüğü gibi, emperyalist rekabet, artan militarist saldırganlık ve savaş tehlikesi koşullarında, daha da önem kazanmaktadır.

Zira proletaryanın “kaymak” tabakasını, yani işçi aristokrasisini baştan çıkarmak için daha büyük ekonomik, ideolojik ve politik olanaklara sahip olan emperyalist sistem, bu tabakanın safalarını geniş çapta büyüttü ve egemenliği altına aldı.

100 yıl sonra emperyalist dünya savaşı gerçekliği bütün çıplaklığıyla ortada. İşçi hareketi ve dünya emekçi kitleleri bu barbarlığı engelleyebilir, engellemelidir!.. Bir kez daha en büyük aktörün Almanya olduğunu belirtmek abartılı olmayacaktır. Bütün gelişmeler bu gerçeğe işaret ediyor...

Emperyalist imparatorluğun Asya'ya yönelimi

ABD Başkanı Barack Obama'nın 8 gün sürecek Asya gezisi, 22 Nisan günü başladı. Japonya, Güney Kore, Malezya ve Filipinler'i kapsayacak geziye, özel bir önem atfediliyor. Japonya'dan başlayan gezide ABD ile bölge ülkeleri arasındaki siyasi, ticari, ekonomik ve askeri işbirliği konularının ele alınacağı bildirildi.

Yansıyan bilgilere göre Obama, görüşmelerde Japonya ile Trans-Pasifik Ortaklığını, Güney Kore ile Serbest Ticaret Anlaşması ve Kuzey Kore'ye karşı birlikte hareket etmek dahil güvenlik ve savunma işbirliği konularını, 45 yıl sonra ilk kez bir ABD başkanını ağırlayacak olan Malezya ile ticari ilişkiler, silahlanma ve askeri işbirliğinin geliştirilmesini, Filipinler ile mali, askeri işbirliği ve ticari ilişkilerin geliştirilmesini ele alacak.

Bu arada, Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği'ndeki 10 ülkeden gelen genç liderlerle bir araya gelecek olan Obama, burada "Genç Güneydoğu Asya Liderleri Girişimi"ni açıklayacak.

Pek çok siyasi analizci ve gazeteci, gündemi yoğun olan bu uzun geziyi, ABD emperyalizminin Asya ve Pasifik'e verdiği özel önemin göstergesi sayıyor.

İşbirlikçilere güven verme telaşı

Bu gezi ile Asya'ya beşinci ziyaretini gerçekleştiren Obama, dünya jandarmalığını eskisi gibi yürütemeyen emperyalist imparatorluğun rüştünü ispatlamaya çalışacak. Suriye ve Ukrayna krizlerini kışkırtan güç olmasına rağmen ABD'nin, her iki çatışma bölgesindeki etkisinin zayıflaması, dünyanın en yıkıcı savaş aygıtı olan orduyu savaşa sürmekten kaçınması, her iki kriz bölgesinde de rakip konumundaki Rusya'nın daha inisiyatifli, daha tutarlı politika izlemesi gibi etkenler, emperyalist imparatorluğun imajını zedeledi.

ABD'liler dahil, farklı siyasi analizciler tarafından yapılan yorumlarda, Obama'nın emperyalist imparatorluğun zedelenen imajını düzeltmeye, müttefik ve işbirlikçilerine güven vermeye çalışacağı belirtiliyor. Güç yitirmeye başlayan kapitalist dünyanın jandarmasının başı Obama, imajı düzeltmek için çaba harcayacak, ancak ne kadar ikna edici olabileceği, muhataplarının onu ne kadar ciddiye alacağı henüz belli değil.

ABD emperyalizmi, halen dünyanın en saldırgan en tehlikeli gücüdür. Savaş, saldırı ve işgal aygıtı olarak örgütlenmiş olan ABD ordusu da, dünyadaki en devasa militarist kuvvettir. Bu militarist kuvveti harekete geçirmek ise, devasa bir mali finansman gerektiriyor. Oysa 2008'de patlak veren krizi aşamayan emperyalist imparatorluk, savaş aygıtını eski rahatlıkta kullanamıyor. Dünyanın her tarafında işgalci güç bulunduran ABD, Afganistan ve Irak bataklıklarına saplandıktan sonra, savaş aygıtını kullanmakta geçmişteki kadar hevesli değil.

Tüm bunlar, emperyalist imparatorluğun heybetini sarsmakta, zayıfladığı gerçeğinin birçok noktada belirgin bir şekilde hissedilmesine neden olmaktadır. Hal böyleyken, imparatorluğun şefi Obama'nın işi

kolay olmayacak.

Nitekim imparatorluğun akıl hocaları da dile getiriyor. Örneğin "Yeni Amerika Güvenlik Merkezi" adlı araştırma kurumunda görevli Asya uzmanı Ely Ratner şöyle diyor: "Suriye ve Ukrayna'daki eylemlerine bakarak Amerika'nın gücü ve nüfuzu tartışılıp sorgulanıyor. Ama bu gezinin Amerika'nın Asya'da hala güçlü ve taahhütlerine bağlı olduğu konusunda açık bir mesaj verip vermeyeceğini birlikte göreceğiz..."

Dört ülke de Çin'le sorunlu

Obama'nın ziyaret edeceği dört ülkenin de Çin'le ilişkilerinin gerilimli olması dikkat çekiyor. Dört ülkeyi peş peşe ziyaret etmesi, ziyaretin olağanın ötesinde uzun tutulması, Obama'nın ardından ise ABD Savunma Bakanı Chuck Hagel ile ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin bölgeyi ziyaret edecek olması, emperyalist imparatorluğun Asya'ya daha kapsamlı bir yönelim içinde olduğuna işaret ediyor.

Bu kapsamlı yönelimin esas hedefinin Çin'i kuşatmak ve dizginlemek olduğu konusunda farklı çevreler mutabık kalıyor. Obama'nın, Çin'in, Kırım topraklarına katan Rusya'nın izinden gitmesini engellemek için, ABD'nin bölgedeki müttefik ve işbirlikçilerine tam destek vermeye hazır olduğu mesajını de vermeye çalışacağı belirtiliyor.

Bu arada emperyalist imparatorluğun bazı şefleri "Çin'i dizginlemenin önemi" konusunda açık konuşuyorlar. Amerika'nın Asya'daki işgalci gücü Pasifik Filosu Komutanı, Pasifik bölgesinde Kırım benzeri olaylardan kaçınılması gerektiği uyarısında bulunurken, dışişleri bakanlığından üst düzey bir yetkili de, Kongre'de yaptığı açıklamada Rusya'ya uygulanan yaptırımların, Moskova'nın eylemlerini model olarak almayı düşünebilecek Çin üzerinde caydırıcı bir etki yapması gerektiğini belirtti.

Emperyalist imparatorluğun başı Obama'nın, Asya'daki müttefiki Japonya ve işbirlikçi diğer üç devletle, Çin'e karşı bir koalisyon kurmayı hedeflediği dikkatlerden kaçmıyor. ABD'nin bu girişimle, Asya'da da kaçınılmaz olan gerilmeyi engellemeye, hiç değilse geciktirmeye çalışıyor. Ancak bu girişim başarıya ulaşsa bile, ABD'nin gerilmesi ve Çin'in güçlenmesi eğilimini değiştirmesi beklenmiyor.

Çin takipte...

ABD'nin bölgedeki müttefik ve işbirlikçileriyle gerilimi devam eden Çin ise, konuya dair bir açıklama yapmış değil. Buna rağmen Çinli siyaset bilimciler, Pekin yönetiminin Obama'nın ziyaretini yakından izlediğini belirtiyorlar.

Çin'deki bazı çevreler, Obama'dan bölgede istikrarın sağlanması yönünde rol oynaması beklentisi içindeyken, bu ziyaretin Washington'un bölgedeki müttefiklerini gerginlik yaratma konusunda cesaretlendirebileceğini öngörenler de var. Bir kesim ise, Obama'nın Asya'ya Çin'i kuşatma altına almak için gelmediğine dair Pekin'i ikna etmesini bekliyor.

Obama'nın ziyaretini yakından takip eden Pekin yönetiminin resmi bir açıklaması olmasa da, ABD'nin bölgedeki hareketlerini hesaba katarak bölgesel planlarını güncelliyor, hazırlıklarını da buna göre yapıyor.

Düşüşte olan emperyalist imparatorluğun Çin'in yükselişinden çok rahatsız olduğu ve bu yükselişi dizginleyebilmek için elinden geleni ardına koymayacağı bir sır değil. Yine de düşüşte olan dünya jandarmasının bu koşullarda Çin gibi dev bir güçle doğrudan çatışmayı göze alması kolay değil. Fakat buna rağmen emperyalist rekabet ve hegemonya çatışmasının silahlı bir boyuta sığması her zaman olasıdır. Bundan dolayı emperyalist imparatorluğun Asya'ya dönük "özel yönelim"i hayra alamet değil.

Ukrayna krizi devam ediyor

Batılı emperyalistlerin Rusya ile anlaşmaya varmaları, Ukrayna'yı NATO üssü yapma girişiminin fiyaskoyla sonuçlanması anlamına geliyor.

Ukrayna'da derineleşen krizin aşılması için geçen hafta İsviçre'nin Cenevre kentinde yapılan dörtlü zirvede anlaşma sağlandığı belirtilmişti. Rusya, ABD, AB ve Ukrayna'daki kukla yönetimin temsilcilerinin katıldığı görüşmenin ardından yapılan açıklamada, tarafların krizin aşılması için uzlaşmaya vardığı söylendi.

Zirve ile ilgili açıklama yapan Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, zirvede, Ukrayna'daki gerginliği azaltıcı adımlar atmakta anlaşıldığını belirtti. Lavrov, Ukrayna'da tüm yasadışı askeri grupların lağvedileceğini, işgal edilen binaların boşaltılacağını, işgalcilerin ise silahsızlandırılacağını belirtti. Lavrov, azınlıkların haklarının güvence altına alınması için, anayasal bir reformun gerekli olduğunu söyledi.

ABD-AB ikilisi anlaşmayı sindiremedi

Batılı emperyalistlerin Rusya ile anlaşmaya varmaları, Ukrayna'yı NATO üssü yapma girişiminin fiyaskoyla sonuçlanması anlamına geliyor. Zira Rusya'nın "yumuşak karnı" Ukrayna'ya yapılan emperyalist müdahalede hedef, sağcı-faşist koalisyonun ülkeye hakim olması, savaş aygıtı NATO'nun sınırına dayanacağı Rusya etrafındaki kuşatmayı sağlamasıydı. Bu plan başarıya ulaşabilseydi, Rusya'nın sınırını Karadeniz'e genişletmesinin önüne de geçilecekti.

Rusya'yı hafife alan bu plan, Kırım ve Ukrayna'nın doğu kentlerinde yaşayan halkların gücünü hiçe sayan, küstahça bir girişimdi. Nitekim ilk hamlede, halkın ezici çoğunluğunun da isteğiyle Kırım Rusya'ya dahil edildi. Hem de kayda değer tek bir çatışma yaşanmadan. Batılı emperyalistlerin Rusya'yı hedef alan bir medya kapmanyası başlatmaları ve yaptırım tehditleri savurmaları ise sonucu değiştirmede.

Bu arada sorun Kırım'la sınırlı kalmadı. Ayağa kalkan doğu kentlerindeki halklar da, Kiev'deki kukla yönetimi tanımayı reddettiler. Hergün kitlesel gösterilerin gerçekleştirildiği bu kentlerdeki halklar, geleceklerini belirlemek için referandum yapılmasını talep ediyorlar. Sağcı-faşist koalisyon bu kentleri tehdit etti, silahlı çetelerini gönderdi, orduyu harekete geçirdi ve ABD, İngiliz, İsrail "güvenlik şirketleri" adına çalışan tetikçileri de bölgeye sevk etti. Ancak tüm bunlar, Çoğu Rus asıllı olan doğu kentleri sakinlerinin daha da öfkelenmesini ve Rusya'dan yardım talep etmelerini sağlamaktan başka bir işe yaramadı.

Anlaşma kağıt üstünde kaldı

Dörtlü zirvede masa başında anlaşma sağlansa da, Kiev'deki sağcı-faşist koalisyon, saldırgan icraatlarına devam ediyor. Son günlerde yaşanan olaylar, gerilimi daha da arttıran cinsten. Doğu kentlerine sızan faşist çetelerin silahlı saldırıları devam ediyor; silahlı saldırılarda öldürülenlerin sayısı onu aştı. Silahlı saldırılar ve yer yer yaşanan silahlı çatışmalar doğu

kentlerindeki gerilimi tırmandırıyor. Özerklik ilan eden kentlerdeki "öz savunma komiteleri" yaptıkları açıklamada, saldırganlara karşı direneceklerini, kendilerini savunmak için savaşılmaya hazır olduklarını belirttiler.

Cenevre'de anlaşma sağlanmasına rağmen Harkov, Lugansk, Donetsk, Odessa gibi kentlerde hüküm bulunmayan Kiev'deki kukla yönetim, şiddeti tırmandıran, iç çatışmaları kırskırtan icraatlarına devam ediyor.

Bu yönetimin kukla olduğu hesaba katıldığında, gerçekleşen saldırıların batılı emperyalistler tarafından da onaylandığı anlaşılır. Rusya ile masa başında anlaşan ABD-AB ikilisi, belli ki, başarısızlıklarının kabulü anlamına gelen anlaşmaya uymaya hevesli değiller. Zira kukla yönetimin anlaşmaya uygun davranması, yani faşistleri silahsızlandırması, ırkçı yasa ve icraatları ortadan kaldıracak bir reform yapması, orduyu halka karşı kullanma girişiminden vaz geçmesi, ancak batılı emperyalistlerin emriyle olabilir.

Kırım gibi, Rusya'ya katılmak isteyen doğu kentlerindeki halkların, Kiev'deki yönetim somut adımlar atmadan taleplerinden vaz geçmeleri mümkün değil. İrkçı-faşist çetelerin silahlı dolaştığı, faşist şeflerin Kiev'deki kukla yönetim üzerinde etkili olduğu koşullarda, doğu kentleri halklarının geri adım atması beklenmiyor.

Bu durumda, krizin aşılması, Kiev'deki kukla yönetimin somut adımlar atmasına bağlı görünüyor. Bu adımlar, ancak ABD-AB ikilisinin kuklalarına emir vermeleriyle atılabilir. Cenevre'de varılan anlaşmanın kağıt üstünde kalması, ABD-AB ikilisinin sözlerine sadık kalmak istemediklerini gösteriyor.

Lavrov'dan iç savaş uyarısı

Ukrayna'daki krizin aktif tarafı olan Rusya, ABD-AB tarafından yapılan tehditlere rağmen, bölgesel çıkarlarını koruma politikasını esnetmiyor. Çatışmadan kaçınan Rusya, "batılı dostları" ile uzlaşmak istiyor; onları uluslararası anlaşma ve hukuka uygun davranmaya çağırıyor. Ukrayna'nın 'tarafsız' kalması koşuluyla anlaşmaya hazır olduğunu dile getiren Putin yönetimi, dünyanın etkili güçlerinden biri olmaya kararlı olduğunu da hatırlatmaktan kaçınmıyor.

ABD-AB ikilisinin Cenevre'de varılan anlaşmayı boşa düşürmelerini eleştiren Putin yönetimi, gidişatın tehlikeli bir noktaya vardığı, önüne geçilmemesi durumunda, Ukrayna'nın iç savaşa sürükleneceği konusunda uyardı.

Konuyla ilgili Moskova'da bir açıklama yapan Lavrov, Kiev'deki yönetimin Cenevre'de vardıkları anlaşmaya uygun davranmadığını, sıkışan silahlı sadırılarının doğu kentlerindenki gerilimi tırmandırdığını, bunun ise iç savaş riskini arttırdığını belirtti.

Ukrayna'yı iç savaşa sürükleyecek olaylara seyirci kalmayacaklarını belirten Lavrov, bu girişimi eleştirmekle sınırlı kalmayacaklarını, engellemek için ellerinden geleni yapacaklarını da vurguladı.

Ukrayna'nın doğu kentlerinde çatışmaların yayılması durumunda, Rusya'nın olaylara müdahale etmesi kaçınılmaz görünüyor. Böyle bir gelişme ise, Ukrayna krizinin farklı bir boyut almasına yol açar. Görünen o ki, iç çatışmaların yayılması, ancak batılı emperyalistlerin Kiev'deki sağcı-faşist yönetimi dizginlemeleriyle mümkün olabilecek.

Denizler'in yolunda devrime yürüyelim!

6 Mayıs 1972 günü Türkiye devrimci hareketi tarafından ödenen bedellere bir yenisi daha eklendi. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan sermaye devleti tarafından darağacında katledildiler. Denizler'in düşman karşısında baş eğmez tavrı ise işçi sınıfı ve geleceği için direnen binlerce insana bir umut ve direnme gücü oldu. Denizler bir kez daha ülkemizde bir devrim bayrağı olarak dalgalanmaya devam etti.

Mücadeleye uzanan uzun yoldan darağaçlarına!

Denizler gencecik yaşlarında mücadele içerisinde birçok insanın onlarca yılını alan deneyimleri yaşamış ve kendilerinden sonra gelenlere büyük bir devrimci miras bırakmıştır. TİP reformizminin parlamenter hayallerine karşı düzenin sınırlarının dışında bir örgütlenmeyi savunan Denizler, silahlı mücadelenin ilk adımlarını atmak için dağlarının yolunu tutmuşlardır. Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan Sivas'ın Şarkışla ilçesinde jandarma tarafından çevrilmişlerdir. Burada da direniş büyütülürken, Yusuf Aslan yaralı olarak, Deniz Gezmiş ile birlikte yakalanmıştır. Hüseyin İnan ise 'başına bir şey gelmemesi korkusuyla' dayısı tarafından ihbar edilmiş ve Kayseri'nin Pınarbaşı ilçesinde tutsak düşmüştür.

Hiç tanımadığın insanlar için ölmesini bilmektir Denizler'i anlamak!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Sinan Cemgil, Mahir Çayan, İbrahim Kapakkaya her biri kendi içerisinde '60'ların gençlik hareketine önderlik eden yiğit devrimcilerdir. Onları kimi zaman bir işçi grevinde, kimi zaman bir toprak eyleminde, kimi zaman ise hiç tanımadıkları insanlar için ölüme giderken görmek mümkündür. İsrail siyonizmine karşı direnen Filistin halkının yanında en önde savaşanlardır, Deniz Gezmiş ve diğer birçok devrimci. Onlar hiç tanımadıkları Filistinli kadınlar, çocuklar ve binlerce insan için orada ölümü göze alarak savaşa gitmişlerdir. Çünkü onlar bilmektedirler ki, dünyanın bir tarafında ezilen bir halk varsa, devrimcilerin onların yanında olması gerekmektedir. Ve daima mücadeleyi büyütme üzerine yapmışlardır tercihlerini.

Denizler devrim ve sosyalizm mücadelesinde kavganın adı olarak isimlerini tarihe yazdırmışlardır. Ve aradan geçen onlarca yıla rağmen binlerce insan hala her 6 Mayıs'ta sokakları doldurmakta, çocuklarının isimlerini, Deniz, Yusuf, Hüseyin koymaktadır. Denizler bedenlen aramızdan alınmıştır ama devrimci mirasları işçilerin, emekçilerin ve gençlerin elinde bir bayrak olarak dalgalanmaya devam etmiştir.

Denizler'in yolunda devrime yürüyelim, devrimci gençlik hareketini büyütelim!

2007 1 Mayıs'ı ile başlayan, sonraki yılların 1 Mayıs'ları ve 2009 Tekel direnişi ile devam eden hareketlilik, Haziran Direnişi ile doruğa ulaşmış, Berkin Elvan eylemleri ise bu mücadelenin artık daha çetin verileceğini göstermiştir. Bizler bugün tarihimizden aldığımız güçle yürüyeceğimiz geleceğe. 6. Filo'yu denize döken, ODTÜ'de Kommer'in arabasını ateşe vererek 'Emperyalizme geçit yok!' diyen Denizler'in, Hüseyinler'in mücadelesi bugün bizim kurduğumuz barikatlarda taçlanacaktır. Her dönem kendi öncüsünü yaratacaktır. Bugün sokaklarda dövüşerek, geleceğine sahip çıkan biz gençler, bugün Denizler'i olduğumuzu unutmadan, bu sorumlulukla hareket etmeliyiz. Denizler TİP'in yasalci-parlamenterist hayallerine karşı militan, illegal- ihtilalci bir anlayışın savunucuları olmuşlardır ve bunun için Dev-Genç içerisinde aktif bir çalışma yürütmüşlerdir. Bugün de tüm yasalci-reformist hayallere karşı 'gençliğin devrimci birliği' yaratmak için elimizden gelen çabayı harcamalıyız. Bu tarihin omuzlarımızı yüklediği bir sorumluluk olarak da önümüzde durmaktadır. Berkin Elvan eylemlerinde de gördüğümüz üzere, gençliğin liselerden, üniversitelerden alanlara aktığı bir dönemde gençliğin öfkelerini doğru bir alana kanalizasyon etmek ve gençliğin devrimci birliğini yaratmak için çaba sarfetmek bizim görevidir. 6 Mayıs 1972'nin bize güncel çağrısı budur. Bizler bu çağrıya kulak veriyor, 6 Mayıs günü Denizler'in mezarı başında onlara söz veriyoruz. Son sözünde 'Yaşasın Marksizm ve Leninizm'in yüce ideolojisi' diyen Denizler'in mezarı başında bir kez daha sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı yapıyoruz.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Ekim Gençliği

*** Mezar anması için buluşma:**

Saat 10.30 - Sıhhiye Köprüsü

Saat 11.00 - Karşıyaka Mezarlığı 2. Kapı

TKİP şehidi Hatice Yürekli mezarı başında anıldı

İzmir BDSP, 22 Nisan 2001'de F Tipi Hücre saldırısına karşı Ölüm Orucu eyleminde şehit düşen TKİP kurucu üyelerinden Hatice Yürekli için İzmir'de anma düzenledi.

Buca Mezarlığı'nda toplanan Hatice Yürekli'nin yoldaşları, 'Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!' pankartını açarak yoldaşının mezarı başına yürüdü. Yürüyüş sırasında Ölüm Orucu'nda ölümsüzlüğe uğurlanan Hatice Yürekli şahsında tüm devrimcilerin devrime olan bağlılıkları ile haklı dava için nasıl mücadele ettikleri vurgulandı.

Mezar başına gelindiğinde komünist kadın Hatice Yürekli şahsında saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunun ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına bir konuşma yapıldı.

Zor dönemin devrimcilerinden biri Hatice Yürekli

Konuşmada, Hatice Yürekli'nin yaşamından, komünist kadının sınıf mücadelesine olan katkısından bahsedildi.

BDSP temsilci şunları ifade etti:

"Hatice Yürekli mücadele tarihimize ifade edildiği gibi zor dönemin devrimcilerindedir. O "devrim ve parti davası" için tereddüt etmeden ölüm orucuna başlamıştır ve 182 gün sonra ölümsüzleşmiştir. Örgütlü partili yaşam, profesyonel devrimci kimlik, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutmuş, bunun bir gereği olarak her alanda direnişçi kimliğin temsilcisi olmak bakımlarından örnek ve pürüzsüz bir yaşam sürmüştür. Devrimler çağına girdiğimiz bir

Hatice Yürekli'nin mezarı...

dönemde de bizlerin yoldaşlarımızın deneyimlerinden öğrenip bu örgütlü komünist kadının cüreti ile davamıza mücadele alanlarına dönmemiz gerekir."

Sınıf devrimcileri: Onlara sözümüz devrim olacak!

Konuşmadan sonra Hatice Yoldaş ile çalışmış, onu tanıyan yoldaşlara söz bırakıldı. Onun için yazdığı şiiri okuyan yoldaş, Hatice Yürekli'nin devrimci kimliğinden bahsetti. Ardından genç komünistlerin hazırladığı şiir dinletisi yapıldı. Son olarak devrim sözü verilip mezar başına karanfiller bırakılarak anma bitirildi.

Anmada "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!", "Onlara sözümüz devrim olacak!", "Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!", "Yeni Ekimler için ileri!", "Partiye, devrime, sosyalizme!", "Hatice yoldaş ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Gözaltında kaybedilen çocukları unutma!"

Cumartesi Anneleri,, bu hafta eylemlerinde Davut Altunkaynak, Seyhan Doğan, Nedim Akyön, İlyas Diril, Zeki Diril, Deham Güney, Münir Sarıtaş başta olmak üzere devlet tarafından kaybedilen ve katledilen çocukları andı.

İlk konuşmaların ardından Mardin Dargeçit'te 12 yaşındayken gözaltına alınarak kaybedilen Davut Kaynak'ın annesi Altun Kaynak'ın mektubu okundu. Anne Altunkaynak, oğluyla birlikte gözaltına alındıklarını ve en son da oğlunu Filistin askısında gördüğünü anlatarak çektiği acıları aktardı.

13 yaşında Hakkari Yüksekova'da katledilen Münir Sarıtaş'ın babası Şükrü Sarıtaş da yazdığı mektupla yaşadıklarını anlattı. Oğlunun askerler tarafından gözaltına alındığını anlatan baba, oğlunun diğer katliamlara şahit olduğu için atış poligonuna götürülerek kurşuna dizildiğini yazdı.

Basın açıklamasını okuyan HEPGÜL Bozoğlu, "90'lı yıllarda çocuklara yönelen vahşetin hesabı sorulmadığı için, Türkiye bugün de ölü çocuklar ülkesi olmayı sürdürüyor" dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/17 * 25 Nisan 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Amerika'da giderek yükselen işçi sınıfı mücadelesinin 1 Mayıs 1886'da ulaştığı düzey, burjuva sınıfında panik yarattı. İşçi hareketi provokasyonlar ve şiddet yoluyla bastırılmaya çalışıldı, devlet terörü iyice yoğunlaştırıldı. 1 Mayıs'ı takip eden günlerde polisin yoğun saldırıları yaşandı. 3 Mayıs günü işçilerin düzenlediği bir gösteriye saldıran polis bir göstericiyi katletti.

Ancak işçiler bilenen öfkelerini ertesi gün daha kitlesel ve güçlü bir protesto gösterisiyle ortaya koydular. Haymarket Alanı'nda yağmura rağmen binlerce işçinin katıldığı bir miting gerçekleştirildi. Mitingin dağılmasına az bir zaman kala bir patlama sesi duyuldu. Dağılmaya başlayan kitleye saldırmaya hazırlanan polis taburunun önüne bir bomba düşmüştü. Bu devletin düzenlediği açık bir provokasyondur. Gözü dönmüş polisler gösterici kitlenin üzerine rastgele kurşun sıktılar. Alan kan gölüne dönmüştü.

Bu olayın ardından çok sayıda sendikacı ve işçi önderi tutuklandı. Düzmece iddialara dayanan bir fezleke hazırlandı. Verilen siyasi karar sonucu birçok işçi ağır cezalara çarptırıldı. Albert Parsons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies isimli 4 işçi önderi ise idama mahkum edildi. Bu karar 11 Kasım 1887'de infaz edildi. Louis Lingg ise idamına birkaç gün kala yüzünün yarısı patlayıcılarla yokedilmiş bir halde hücrelerinde ölü bulundu.

August Spies: "Öyle bir zaman gelecek ki; bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü olacaktır!"

"(...) Bu mahkemenin önünde ve devletin temsil etmesi gereken halkın önünde, Eyalet Başsavcısını ve Chicago Polis Müdürünü uydurma bir dava tezgahlamakla suçluyorum..."

Fischer: "(...) Ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim. Ancak fikirlerimden dolayı öleceksem, bir sözüm yok..."

Lingg: "(...) Sizi tanımıyorum! Sizin yasalarınızı, nizamınızı, kuvvete dayanan yetkinizi tanımıyorum! Bu yüzden asın beni!"

Parsons: "(...) Bu ülkenin yasalarına karşı gelmedim. Ne ben, ne de arkadaşlarım Amerikan vatandaşlarının herhangi bir yasal hakkını ihlal etmedik. Konuşma özgürlüğüne, basın özgürlüğüne, toplanma özgürlüğüne tecavüz edilmeyeceği hakkını savunuyoruz. Anayasanın tanıdığı öz savunma hakkını savunuyoruz; ve Amerikan halkının çok pahalıya kazandığı bu haklarının ellerinden alınmasına karşı çıkıyoruz. Ama iddia makamı, yedi adama ölüm cezası istemekle zaferi kazandığını sanıyor (...)"

Engel: "Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim..."

Fielden: "(...) Bir yanım var ki, öldüremezsiniz..."

Schwab: "(...) İdealimizin bu yıl, ya da gelecek yıl gerçekleşmeyeceğini biliyorum, ama mümkün olduğu kadar yakın bir gelecekte, ileriki bir yılda gerçekleşeceğini biliyorum."

Oscar Neebe: (*) "Evet, işlediğim suçlar şunlar: Evimde bir tabanca ve pankartlar bulundu. İşçi sendikaları örgütledim. İş saatinin azaltılmasından, işçilerin eğitilmesinden ve işçi gazetesinin yeniden çıkartılmasından yanaydım. Bomba atma olayı ile ilişkim olduğunu, ya da bombanın yanında, yakınında olduğumu gösterecek hiçbir delil yok. Çok üzgünüm, sayın yargıç -yani, mümkünse yapabilirseniz yapmanızı rica edeceğim- yani beni asmanızı; çünkü yavaş yavaş ölmektense, asızın öldürülmek daha şerefidir. Ailem, çocuklarım var; mezara gidip önüne diz çökebilirler; ama hapishaneye gidip hiç işlemediği bir suçtan dolayı mahkum edilen babalarını göremezler. Söyleyeceklerim bu kadar. Arkadaşlarımla birlikte asılamayacağıma üzgünüm."

(*) 15 yıl cezaya çarptırılan ve olayla bir ilgisi bulunmayan bir militan işçi

Son sözleriyle 1 Mayıs geleneğimizin öncüleri...

